

தமிழியக்க நூல் வரிசை

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை

தமிழண்ணாள்



சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு



தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை

தினமணி நாளிதழில் வெளிவந்த
தமிழியக்கக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

தமிழண்ணல்

விற்பனை உரிமை



மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மயூரா வளாகம்

48, தானப்ப முதலி தெரு

மதுரை-625 001.

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1998

உரிமை பதிவு

© தமிழண்ணல்

விலை : ரூ.20.00

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர்	:	தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை
ஆசிரியர் பெயர்	:	தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	:	தமிழியக்கம்
முதற் பதிப்பு	:	நவம்பர் 1998
தாளின் தன்மை	:	வெள்ளைத்தாள்
அச்ச எழுத்து அளவு	:	12 பாயிண்ட்
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	112
நூலின் விலை	:	20.00
ஒளி அச்சக்கோர்வை	:	Eye Catcher, Madurai.
அச்சிட்லோர்	:	Hemamala Syndicate, sivakasi.



இது ஒரு

சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு

அவையடக்கம்

எனது தமிழியக்கக் கட்டுரைகள் மனவுணர்வாலும் மானவுணர்ச்சியாலும் உந்தப்பட்டு எழுதப்படுவன. அவை சில அழுத்தமாய்க் காணப்படுவது உறங்குவோரை எழுப்ப வேண்டும்; மறந்திருப்போரைத் தூண்டவேண்டும் என்பதற்காகவேயாம்.

யாரொடும் பகைகொள்ளும் நோக்கோ, புண்படுத்தும் எண்ணமோ இல்லை.

ஆள்வோரும் எதிர்க்கட்சியினரும் மக்களும் உணர்ந்து, ஒன்றுபட்டு, ஒருமுகமாய் நின்று செயலாற்ற வேண்டியவை இவை.

பலரும் கட்டுரைகளை நூலாக்கிவிடுங்கள்; மக்களிடையே பரவவேண்டும் என அடிக்கடி தூண்டிவந்தனர். அதன் விளைவாக, புதிய வெளியீட்டுத் துறையொன்று தொடங்கி, எனது ஓய்வூதியம் உட்படச் சிறு வருமானம் கிடைப்பதை இதில் செலவிடுகிறேன். முதன்முதலில் 'இளைஞர் வாழ்வில் திருக்குறள்' நூலை வெளியிட்டேன். தமிழக அரசின் சார்பில், பொதுநூலகத்திற்கு என அதில் ஒருபடி கூட வாங்கவில்லை. இருப்பினும் சோர்வடையாமல் கம்பநாடகம், மழலையர் தமிழ்க் கல்வியும் தமிழ்வழி உயர்கல்வியும், தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை, பொதுநலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியர்கள் எனும் நூல்கள் வெளியிடப்படுகின்றன.

தமிழியக்க நூல்கள் தமிழ் மக்களிடையே பரவி ஒருமித்த கருத்துருவாக வேண்டும் என்பது என் வேணவா. தமிழக அரசும், பொது நூலகமும், தமிழார்வலர்களும், மக்களும் ஆதரவுதரின், தொடர்ந்து எனது நூல்களை வெளியிட உறுதி கொண்டுள்ளேன்.

தமிழண்ணல்

உள்ளுறை

1. தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை	5
2. செக்கைச் சுற்றும் மாடுகள்	12
3. வளைந்து போன முதுகு	19
4. தேவை கல்விச் சமத்துவ நீதி	25
5. நர்சரிப் பள்ளிகளின் ஆதிக்கமும் அதன் அடிப்படைகளும்	32
6. சுதந்திர நாட்டில் தாய் மொழிக்கே முதலிடம்	39
7. ஒருபக்கப் பார்வை சரிதானா?	46
8. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும் தமிழும்	54
9. நூலகமே கோயில், நூல்களே தெய்வங்கள்	61
10. உலகம் எங்கும் தமிழ் உதவி மையம்	69
11. சுதந்திர நாட்டின் அடிமைச் 'சின்னம்!	76
12. தமிழ்வழி உயர்கல்விக்கு முன்னோடி	83
13. அடிமை இந்தியாவில் ஒரு சுதந்திரக் குடிமகன்!	90
14. முதலில் தமிழ்; பிறகு சீர்திருத்தம்	98
15. சுற்போம் தமிழைக் சுற்பிப்போம்	106

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை

தமிழின் சிறப்பும் வளமும் தொன்மையும் உலக முதன்மொழி எனத்தக்க பெருமையும் பற்றி நாம் வாயாரப் பேசுகிறோம்; மேடை ஏறி வானளாவக் கூவுகிறோம். அங்ஙனம் பேசுகிற, கூவுகிற நாமே தமிழில் மட்டுமே பேச, நம் பிள்ளைகளைத் தமிழ் வழியே படிக்க வைக்கக் கூசுகிறோம். மூன்று அகவைப் பேரன் ஒரு 'ரைம்' சொன்னால் நமக்குப் பெருமிதமாகிறது. அவன் தாயே 'எங்கே? ஐயாவுக்கு ஒரு ரைம் சொல்லு. ட்விங்கிள் ட்விங்கிள்' என்றுதான் அடியெடுத்துக் கொடுக்கின்றாள். 'நிலா நிலா' என்று நாம் கெஞ்சிக் கேட்டால் இரண்டாவதாகத் தமிழ் மழலைப் பாட்டொன்றும் சொல்லச் சொல்கிறாள்.

நம் பிள்ளைகள் "A, B, C, D" படிக்கிறபொழுது நமக்கு ஏற்படுகிற பெருமிதம், அதே பிள்ளை 'ஆனா ஆவன்னா' என்று முறைவைக்கும் போது ஏற்படுவதில்லை.

தன் பிள்ளையை ஐயாயிரம் ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்து, ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிக்கு அனுப்ப முடியாமல் போனது, ஒரு தமிழனுக்குத் தலைக்குனிவாகிவிட்டது. அவன் பொருளை அடகு வைத்துத் தன் பிள்ளையை மற்றவர் போல் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கு அனுப்பிப் பெருமிதமடைகின்றான்.

பள்ளிக் கூடங்களை விட்டுவிடுவோம். தமிழர்களாகிய நாம் உரையாடும்போது, மேடையேறும் போது, நம் பெருமையை நிலைநாட்ட, நாம் பிறரினும் மேம்பட்டவர் என்பதை நிலைநிறுத்த ஒருவர் ஒருவரினும் முந்தி - கூடுதலாக ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதைத்தானே அளவுகோலாகக் கொள்கிறோம். எந்த அளவு தனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும், எவ்வளவு ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்த முடியும் என்பதில்தானே போட்டி போடுகிறோம்.

யாரையும் விடக் கூடுதலாக ஆங்கிலம் தெரியும் என்பதை உறுதிப்படுத்த - மேலும் உறுதிப்படுத்த - இன்னும் உறுதிப்படுத்த ஒவ்வொரு தமிழனும் ஒவ்வொரு தடவையும் முயல்வதை நீங்கள் உங்களைச் சுற்றிலும் கண்டு களிக்கலாம். தமிழனின் நாள் நடைமுறை இது!

சின்னத்திரையில்

தொலைக்காட்சியில் இன்று நமக்குத் திருக்குறள் விளக்கவுரை முதல் திரைப்படப் பாடல்கள் பற்றிய, இடையிடையே வரும் விளக்கங்கள் வரை திரைப்பட நடிகைகளே செய்கிறார்கள். தீபாவளி என்றால் பொங்கல் என்றால் நமக்கு வாழ்த்துரை கூறுவது தொடங்கி, அன்று முழுவதும் அவர்களே நிகழ்ச்சி நடத்துநர்களாகச் செயற்படுகிறார்கள். அட்டா! அவர்கட்குத் தமிழே வருவதில்லை; தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குப் பொங்கல் திருநாள் நிகழ்ச்சி நடத்துகிறோம் என்ற நினைப்பும் வருவதில்லை.

“இந்தப் புரோகிராமை நான் கண்டக்ட் பண்ணலும்னு என்னை இன்னைட் பண்ணினாங்க. பஸ்டுலே, நான்... அதாவது I Have to Convey my thanks to the T.V. Station... நான்

தாங்க்ஸ் சொல்லாமே ஸ்டார்ட் பண்ணினேன்னா அப்புறம் நான் மனுஷியே இல்லை...ஆமா''

இப்படிப் போகிறது பேச்சு. சின்னத்திரையில் பொங்கல் இவ்வாறு ஆங்கிலம் கலந்த சர்க்கரைப் பொங்கலாய் இனிக்கிறது! அம்மா அழகாயிருப்பதால் அவர் பேசுகிற தமிழைப் பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை.

ஒரு வேடிக்கை

இதில் கூர்மையாகக் கவனித்துப் பழகினால் ஒருண்மை புலனாகும். நம்மில் பெரும்பான்மை யானவர்கட்கு, முழுவதுமாக முழுத் தொடர்களாக - பேச்சனைத்தையும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசவும் வருவதில்லை. பல ஆங்கிலச் சொற்களைக் கூறித் தமிழில்தான் முடிப்போம்.

இவர்களை முழுவதுமாக ஆங்கிலத்திலேயே விளக்கம் சொல்லுங்கள் என்றால், உடனே ஒரு தாளில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பார்த்துப் பார்த்துப் படிப்பார்கள். அதாவது இவர்களில் பலர், தங்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்பதை உறுதிப்படுத்தித் தங்கள் மேன்மையை வெளிக்காட்டிக் கொள்வதற்குத் தமிழ்த்தாய் உதவுகிறாள். இங்ஙனம் கை கொடுத்துதவும் தமிழன்னையை இவர்கள் தாழ்வாக எண்ணி, மனங்கூசி, இடையிடையே கைவிட்டு விட்டாலும் தமிழ்த்தாய் இவர்கள் தடுமாறும் பொழுதெல்லாம் தானாக வந்து உதவவே செய்கின்றாள். தாய் மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லுப் போலும்!

ஆங்கிலச் சொற்களாகிய But, So இரண்டும் தமிழ் மக்கள் வாயில் புகிறபாட்டைச் சொல்லி முடியாது. ஒரு

திரைப்பட நடிகை பேசுகிறார்: “அவங்க நடப்பிலே டாப் டு பாட்டம் இந்த ஆக்ஷன் தானுங்க. ‘பட்’ பாருங்க! ஒரே ஒரு ‘டவுட்’! அவங்க நடக்கலே. அந்த கேரக்டராகவே ஆயிடறாங்க! சோ... அவங்க ஆடுற டான்சைப் பார்க்கலாமா!” இப்படி ஒரு நிமிடத்திற்கொரு ‘பட்’(But); பேச்சுக்குப் பேச்சு ‘சோ’(So).

ஓர் ஆங்கில மருத்துவரையோ, ஒரு பிரமுகரையோ நேர்காணும் போதும் அவர் நூறு முறை இந்த ‘பட்’, ‘சோ’க்களைப் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம். அவர் ஆங்கிலம் கற்றவராம், அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமாம். இப்படிச் கலக்காவிட்டால் அவரை நாம் சாதாரணப் படிப்பாளி, சராசரி மனிதர் என்று நினைத்துவிடுவோமாம். அவர் தம் பெருமையை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே வேறு வழி தெரியாமல் கையாள்கிறார்.

இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை ஒவ்வொரு தமிழனிடமும் குடிகொண்டிருக்கிறது. இதனைப் ‘பழக்கதோஷம்’ என்று நீங்கள் சொன்னால், நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். இப் பழக்கமே தமிழர் அனைவருக்குமுள்ள ‘தாழ்வுமனப்பான்மை’யிலே தான் வேர் கொண்டு, ஊன்றி, வைரம் பாய்ந்து வளர்ந்திருக்கிறது.

ஏதோ திரைப்பட நடிகைகளையும், உயர்துறைப் பெரியவர்களையும் மட்டும் கிண்டல் செய்வதற்காக இதை எழுதுகிறேன் என எண்ணிவிடாதீர்கள். எடுத்துக்காட்டிற்கு நாம் நாள்தோறும் பார்க்கின்ற திரைக்காட்சிகளை முன்வைத்து விளக்கினேன். நம்மில் ஒவ்வொருவரிடமும் இந்தக் குறை இருக்கிறது. இந்த நோய் நாடு முழுவதும் ‘வியாபித்தி’ருக்கிறது.

எனக்குத் தெரிந்த தொழிலக மேலாளர் ஒருவர் தொழிலாளர்களைக் கண்டிக்கிற பொழுது, முக்கால்வாசி ஆங்கிலம் கலந்துதான் திட்டுவார். தொழிலாளர்கள் கூடத் தமிழில் திட்டினால் முண்டுவார்கள்; முனங்குவார்கள்! அதே 'திட்டை' ஆங்கிலங் கலந்து பொழிந்தால் அடங்கிப் போவார்கள்; பேச்சு மூச்சற்று வேலை பார்ப்பார்கள்.

அந்த அளவு நம் அடிமை மனம் தழும்பேறிப் போயிருக்கிறது. 'அடிமையில் சிறந்த அடிமை'-எனத் தமிழனுக்குப் பட்டம் சூட்டலாம்!

என்னுடன் பணியாற்றிய ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர், நாங்கள் மாபெரும் கூட்டமொன்றில், பட்டிமன்றம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, தம் கட்சி வாதம் பலப்பட வேண்டுமென எண்ணும் போது, திடீரென்று மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த ஆங்கிலத் தொடர்களை இரண்டு மூன்று மணித் துளிகள் ஒப்பிப்பார். தலைவருட்பட, எதிர்க்கட்சியினர் 'அசந்து' போவார்கள். இங்ஙனம் மக்களனைவரையும் அயர்த்தவல்லதாக ஆங்கிலமுள்ளது. மற்ற நாடாக இருந்தால் இது கேலிக்குரியதாக நகையாடப்படும். நம் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு எல்லையே இல்லை என்பதற்குப் பல்லாயிரம் மக்கள் கூடும் இத்தகைய கூட்டங்களே சான்றாகும்.

எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு

எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில், வெளிநாட்டுப் பேராளர்களிடம் நம்மவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடினர். அவர்கள் ஓரளவு தமிழ் தெரியுமென்றுதானே உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு வந்துள்ளனர். தமிழை மேலும் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அவர்கட்கு இருக்குமல்லவா?

எனவே அவர்களிடம் கூடுமானவரை தமிழில் பேசி-சில தமிழ் வழக்காறுகளை அறிமுகப்படுத்த - தமிழில் எழுதப் படிக்கப் பழக்க நம்மவர்கள் சிறுகச் சிறுகவேனும், சிலபொழுதேனும் முயன்றிருக்கலாம் தானே! ஆனால் இவர்களிடமுள்ள தாழ்வு மனப்பான்மை அதற்கு இடம் தரவில்லை. சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்களிடம் ஆங்கிலத்திலேயே பேசிப் பேசி, தங்களுக்கும் ஆங்கிலம் தெரியும் என்று மெய்ப்பிப்பதிலேயே இவர்கள் நாட்டமெல்லாம் தேங்கிக் கிடந்தது. இதனால் அவ்வெளிநாட்டவர் பலர் இதை ஒரு குறையாகச் செய்தித்தாள் பேட்டிகளில் கூறினர்.

தமிழ் மாநாட்டில் பொதுப் பேரவைகளில் நம்மவர்கள் தலைமையுரையாற்றும் போது, அதைத் தமிழில் பேசினால் தலைக்குனிவாகி விடுமென்று ஆங்கிலத்திலேயே எழுதிப் படித்தனர்.

கட்டுரை எழுதியவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதி, ஆய்வுரை வழங்கியதை யான் குறை கூறவில்லை. தமிழின் அருமை பெருமைகளை விளக்கும் ஆய்வுரைகளை ஆங்கிலத்திலும் எழுதி அளித்தால்தான் அப்பெருமைகள் உலகிற்குப் புலனாகும். அம்முறை தவற்றந்து என்பது மட்டுமன்றி, பாராட்டுக்குரியதுமாகும்.

ஆனால் சடங்கு போல நடக்கும் நிமிட நிகழ்ச்சியில், தமிழ் மாநாட்டில் தமிழில் உரையாற்றினால் ஆகாதா? உரையில் முழுவதும் தமிழ்ப் பாடல்கள், பாரதியார் பாடல்கள் - இவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வைத்துப் படிக்க வேண்டுமா? கட்டாயம் என்றால் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் படிக்காமல் நேரே கூட முழங்கலாமே?

தமிழை - தமிழ்ப் பாட்டை - தமிழ் மாநாட்டில் சிறிய அறிமுக உரையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வைத்துத் தட்டுத் தடுமாறி ஒப்பித்து, தமக்கு 'ஆங்கிலம் தெரியும்' என்பதை உறுதிப்படுத்துவானேன்? வேறொரு வேடிக்கையென்ன வென்றால், நெறிமுறை கருதி, ஒருவர் தமிழில் தலைமையுரையாற்றினால், சீழே அமர்ந்து கேட்கும் பலர் 'இவருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது போலும்' என்று 'தாழ்வாக' எண்ணுகிறார்கள். அதாவது தாழ்வு மனப்பான்மை மேலே நிற்பவரிடம் மட்டுமன்றி சீழே உள்ள அவையினரிடமும் கால்கொண்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது தெரியுமா?

தமிழ் மாநாட்டில் இவ்வாறு நடந்து கொண்ட ஒவ்வொரு தமிழனும் 'எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும். சத்தியமாய் ஆங்கிலம் தெரியும்! நம்புங்கள்! சாமி மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! நிச்சயமாக எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும்'' என்று உறுதிப்படுத்துவதற்காகப் படாத பாடுபடுவது போல் தோன்றியது. அன்றாட வாழ்விலும் நம் நிலைமை இதுதான்! எடுத்துக் காட்டிற்காக இதைக் கொள்ள வேண்டும்.

(தினமணி : 6-3-'95)

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு எல்லையே இல்லை. இந்த நோய் நாடு முழுவதும் பரவி இருக்கிறது. 'அடிமையில் சிறந்த அடிமை' என்று தமிழனுக்குப் பட்டமே சூட்டலாம்.

செக்கைச் சுற்றும் மாடுகள்

புதுதில்லியில் ஒரு தேசியக் கருத்தரங்கில் கல்கியின் வரலாற்றுப் புதினங்கள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டுரை படிக்கலாம். டோக்கியோவில் சங்க இலக்கியம் பற்றி ஓர் ஆய்வுரை என்றால், ஆங்கிலத்தில் நிகழ்த்தலாம். அப்போது ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதுதானே முறை: ஆனால் நம்மிடையே நம்மவர்க்காகப் பேசும்போதும் 'எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும்' என்று யான் சத்தியம் செய்ய முயலவேண்டுமா?

நம் தாழ்வு மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இவை அமைவது தான் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது. நாம் முற்றிலும் ஆங்கிலத்தில் தெளிவாக நம் இலக்கணச் சீர்மைகளை, இலக்கியக் கொள்கைகளை, பண்பாட்டுப் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லவும் நன்கு பயிற்சி பெறவில்லை. வேண்டாத இடத்தில் தரக்குறைவாக ஆங்கிலத்தில் பேசி, நம் தனிப்பட்ட பெருமையைப் பிறர் அறியச் செய்யவும், ஆங்கிலத்தைக் கலந்து பேசிப் பேசி இரு மொழியிலும் வல்லமை பெறாமல் அரைகுறைகளாகவே மங்கிப் போகவும் முயல்கிறோம்.

இரட்டை நடைமுறை

மேடையேறினால் 'சாகும்போதும் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும்; சாம்பலும் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும்' என்று முழங்காத தமிழனே இல்லை.

‘எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்’ என முழங்குகிறோம். நம் கண்ணெதிரே, நம்மில் சிலரே திரைப்படத்தில், நாடகத்தில், தொலைக்காட்சியில் தமிழைக் கொலை செய்வதைப் பார்த்துச் சுவைக்கின்றோம்; பாராட்டுகின்றோம். நம் பேச்சுக்கும் வாழ்க்கை நடைமுறைக்கும் தொடர்பேயில்லை.

தமிழின் சிறப்பை வானளாவப் பேசும் அதே தமிழன்தான் நடைமுறை வாழ்வில் இத்தனை தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் காணப்படுகின்றான். ஒரேமனிதனிடம் ‘இரட்டை நடைமுறை’ எவ்வாறு வந்தது? தமிழின் உயர்வு உண்மையிலேயே எல்லையற்றது; தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மையும் எல்லையின்றிப் பரந்து விரிந்து வேருன்றிவிட்டது. இதனால் தமிழர்கள் இந்த இரட்டை நடைமுறையினராகத் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றனர். இதற்கு விடிவுண்டா என்பதே இப்போது கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை காணப்படவில்லை.

வாழ்க்கை மரபுகள்

மொழியடிமையை மட்டும் யான் குறிப்பிடவில்லை. நமது வாழ்க்கை மரபுகள் பல மேலானவை; சில குறை மிக்கவை. இக்குறை களைந்து, சிறந்த மரபுகளைக் கைவிடாது வாழ்தலே முறை. ஆனால் வாழ்க்கை மரபுகள், நமது இசை, கூத்து, கலைகள், பண்பாடு எல்லாவற்றிலுமே நமது ‘தாழ்வுமனப்பான்மை’ நம்மைச் சிறக்கவிடாமல் ஆழ்த்துகிறது.

பரத நாட்டியம் தென்னகத்திற்கே உரிய கலை. இக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு குழு பாரீசுக்குச் சென்றது. அங்கு போய், மேலை நாகரிகப் பாணியில் பல நடனங்களை இவர்கள் ஆடிக் காட்டினராம்.

அந்நாட்டு நண்பர் ஒருவர், ஆங்கில நாளிதழ் ஒன்றில், “உங்கள் தனித்துவம் மிக்க கலைகளைக் கண்டு மகிழ நாங்கள் விழைகிறோம். நீங்கள் எங்கள் நாட்டிற்கு வந்து, எங்களுடைய பாணியைப் பின்பற்றி ஆடிக் காட்டுகிறீர்கள். இதற்காக உங்களை அழைக்கவில்லை. உங்களின் சிறப்பு எங்களைக் கவர்கிறது. நீங்கள் ஏன் அச்சிறப்பை முற்றிலும் உணராமல், எங்களைப் பார்த்துப் பின்பற்றி உங்கள் தரத்தைக் குறைத்துக் கொள்கிறீர்கள்?” என்று நீண்ட மடல் ஒன்றை எழுதியிருந்தார்.

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை அவனுடைய ஒவ்வொரு பொது நிகழ்விலும் வெளிப்படுகிறது. அவன் யாருக்காவது அடிமையாக இருந்தால்தான் மன நிம்மதி! விடுதலை, விடுதலை என்று கூவும்போது, தான் அடிபணிபவர்களை மாற்றிக் கொள்கிறானே தவிர, முற்றிலும் விடுபடவில்லை.

தாழ்வு மனப்பான்மை அவன் குருதியில் தோய்ந்து கிடக்கிறது. சில சமயம் அவன் நம் தலைவர்களும், கவிஞர்களும் தந்த எழுச்சியால் வீறு கொள்கிறான். ஆனால் வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக் கொள்கிறது. ‘மாடுகளும் வழக்கத்தால் செக்கைச் சுற்றும்’ என்ற கதை தான்!

எழுச்சி கண்டால் இகழ்ச்சி

தமிழர்களில் எழுச்சி காட்டுபவர்கள் இகழப்படுகிறார்கள்; இகழத்தக்க செயலினர் பலர் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடப்படுகிறார்கள்.

நல்ல தமிழில் முழுமையான தொடர்களாகப் பேசுவதை, நாடகத்தில் நகைச்சுவைக்குப் பயன்படுத்திக்

கொள்கிறார்கள். அதைப் பார்த்து நாம் சிரித்துச் சுவைத்துக் கைதட்டி மகிழ்கிறோம். கொச்சையாய், வழுவாய், உச்சரிப்புப் பிழையாய்க் கலப்புத் தமிழில் பேசுவதை அமைதியாய்ப் பொறுமையுடன் கேட்கிறோம்.

நம்மால் இயலவில்லையென்றாலும், நல்ல தமிழ்நடை பற்றி ஒரு மரியாதை, மதிப்பாவது நம் மனத்தில் இருக்க வேண்டாவா? அறிஞர் பெ. தூரன் ஒருமுறை தமது வானொலி உரையில் குறிப்பிட்டது இது: “நான் தனித்தமிழ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவனல்லன். ஆனால் அவ்வாறு ஓர் இயக்கமிருப்பதை வரவேற்கின்றேன். ஏனெனில் தமிழ் மொழி என்ற வண்டி குடஞ்சாய்ந்து விடாமல் அது காப்பாற்றும்” என்றார் அவர்.

அனைவரும் உடனே நல்ல, தூய தமிழ் பேசுங்கள் எனக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. அவ்வப்போது அறிவியலில், இத்தியலில் பிறமொழிச் சொற்கள், அடைப்புக் குறிக்குள் கையாளப்படுவது தவிர்க்கவொண்ணாதது.

பாவாணர் வெற்றி பெற்றமை

மறைலையடிகளாரைப் பின்பற்றி, மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் நல்ல தமிழிலேயே உரையாடினார். அவர் பல சொற்களை வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்தார். வாக்கு, வாக்காளன், வேட்பாளன், வேட்புமனு, பேருந்து நிலையம் - என அவர் பயன்படுத்திய பல சொற்கள் இன்று நிலை பெற்றுவிடவில்லையா?

அவரைப் பின்பற்றிப் பெருஞ்சித்திரனார், புதுச்சேரி திருமுருகன், மதுரை இரா. இளங்குமரன், பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனார் என நூற்றுக்கணக்கானவர் தாழ்வு

மனமின்றி, அதினின்று விடுபட்டு விளங்குகின்றனர். மதுரையில் பேருந்து நடத்துநர் ஒருவர், முழுத் தொடர்களாகப் பயன்படுத்தி, நல்ல தமிழில் பயணிகளை வழி நடத்துகிறார். 'மருத்துவமனை வந்துவிட்டது. இறங்குங்கள்' என்று சொல்கிறார். தமிழை முழுமையாகக் கேட்டதும் சிலருக்கு உள்ளூறச் சிரிப்பு. அவர் எவரைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. அவர் உள்ளத்தின் பெருமிதம் அனைவராலும் உணரப்படுகிறது.

நம் தாழ்வு மனப்பான்மை இயல்பாக, அழுத்தமாக, நன்கு உறைந்து காணப்படுமிடங்களைத்தான் இங்குச் சுட்டிக்காட்ட விழைகின்றேன். அறிவியல் தமிழில், உலகளாவிய சில கலைச் சொற்களை, சில குறியீடுகளை அவ்வவ்வாறே தமிழ் வடிவப்படுத்தியோ - சிலபோது உள்ளது உள்ளபடியோ தமிழில் எடுத்தாள நேர்வதையெல்லாம் யான் குறை கூறவோ, கேலி செய்யவோ முயலவில்லை.

தமிழர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முதலில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவர் சொல்வதை முற்றிலும் மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு பேச வேண்டும். பிறர் கருத்தையும் மதித்துக் கலந்துரையாட வேண்டும்.

தமிழனின் அடிமைப்புத்தி விளங்குமிடங்கள் மிகப் பல. அவற்றை அறிவோடு செயற்படுமிடங்களுடனும் கூட்டிக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது.

தமிழ் - தமிழன் - தமிழ்நாடு எந்தத் திசை நோக்கிச் செல்கின்றனர் என்பதே முக்கியம். குறிக்கோளை மதியுங்கள்; படிப்படியாகச் செயற்படுங்கள்!

சாப்பாட்டு மேசை

சென்னையில், மிகச்சிறப்புடையதெனக் கூறப்பட்ட உணவு விடுதி ஒன்றுக்குச் சாப்பிடச் சென்றேன். அங்கு போனதும் 'மீல்ஸ் செக்சனுக்குப்' போகச் சொன்னார்கள். டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு, டேபிளில் போய் அமரக் கூறினர். வாட்டர் பாயைக் கூப்பிட்டு வாட்டர் வைத்தார்கள். பிளேட்டில் ரைஸ், வெஜிடபிள்ஸ், பிக்கிள்ஸ் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பக்கத்திலிருந்த இரண்டு சீசாக்களைக் காட்டி பெப்பர் எது, சால்ட் எது என்று பக்கத்தவர் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டார். வெந்நீர் வேண்டும் என்றேன். 'ஹாட் வாட்டரா' என்று வாட்டர்பாய் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு போனான். 'சர்வர்' என்றுதான் நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு. பக்கத்தில் இருந்தவர் மிகப் பெரிய அதிகாரி போலும்! 'கேட்டர் (caterer) எங்கே?' என்று போனவன் திரும்பாததை வினவினார். 'மிக உயரிய ஆங்கிலச் சொல்லைப் பயன்படுத்துமிவர், மிக உயரியவர் போலும் என்ற உணர்வு என்னுள்ளேயும் தோன்றியது.

தமிழில் அவ்வாறு மிகவுயரிய சொல்லை ஒருவர் பயன்படுத்தினால், நம் எல்லோருக்கும் அது ஒரு வியப்புக்குரிய அல்லது நகைப்புக்குரியதாக ஏன் தோற்ற வேண்டும்? நம்மிடம் தாழ்வுமனம் குருதியோட்டத்தில் தோய்ந்துவிட்டதற்கு இன்னும் எத்தனை சான்று வேண்டும்?

தமிழன் நீண்ட நாட்களாக ரைஸ்தான் சாப்பிடுகிறான். வாட்டர்தான் குடிக்கின்றான். அவன் சோறு சாப்பிட்டு நீண்ட பல ஆண்டுகளாகிவிட்டன.

இவனுக்குச் சோறு போடலாமா என்றுதான் கேட்கின்றேன். இவனைத் தண்ணீரில்லாத காட்டில் தவிக்கவிட வேண்டாமா?

உரிமை வேட்கை உணர்வுடையோர் ஒரு சிலரேனும் இலர் என்று கூறவில்லை. அவர்கள் மதிக்கப்படவில்லை.

நான் ஒன்றும் தவறுபடப் பேசவில்லை. நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை அமுந்திக் கிடக்கும் இடங்கள் ஆயிரம் புலப்படும்.

(தினமணி : 7-3-'95)

தமிழன் நீண்ட நாட்களாக ரைஸ் தான் சாப்பிடுகின்றான். வாட்டர்தான் குடிக்கின்றான். இவனுக்குச் சோறு போடலாமா? தண்ணீரில்லாத காட்டில் இவனைத் தவிக்கவிட வேண்டாமா?

வளைந்து போன முதுகு

‘இன்றைய தமிழ் வசன நடை’ தலைப்பில் மு.அருணாசலம் எழுதிய நூலொன்றை 1945-இல் ஒரு ரூபாய் விலைக்குத் தினமணி வெளியிட்டது. அப்போது தினமணி வெளியீடுகள் பல நூல் வடிவில் ஒரு ரூபாய், முக்கால் ரூபாய், அரை ரூபாய் விலையில் வெளிவந்தன. அன்று தொட்டே தினமணிக்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் தொடர்பு உண்டாகிவிட்டது. மேற்குறித்த ‘இன்றைய தமிழ் வசன நடை’ நூலில், அறிஞர் மு.அருணாசலம் நல்ல, செறிவான தமிழ்நடை முதல், இன்றைய கொச்சையான கலப்படத் தமிழ்வரை எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் நிறைகுறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

தனித்தமிழ், கடுந்தமிழ் போன்றவற்றை அவர் கேலியும் கிண்டலும் செய்துள்ளார். அவரே இன்றைய வசன நடைகளிலுள்ள குறைகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ‘பண்ணித் தமிழ்’ என்ற தலைப்பில் அவர் அன்று எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு பகுதியை, அவ்வாறே முழுமையாகக் கீழே தருகின்றேன் (பக். 157-159) படித்துப் பாருங்கள்:

“முன்றாவதாக, தேவையில்லாத ஆங்கிலக் கலப்பு. தமிழ் மட்டுமே கற்றறிந்த பழந்தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடத்தில் இக் குற்றம் காண முடியாது. அவர்கள் பொதுவாக

ஆங்கிலம் கலவாத நல்ல தமிழ் பேசுவார்கள். ஆனால் இக்காலத்தில் தமிழை ஆங்கிலத்தில் படித்துப் 'பிரசங்கிக்கும்' பண்டிதர்களும் பட்டதாரிகளும் ஆங்கிலமின்றிப் பேசுவதென்றால் சங்கடப்படுவார்கள். காலத்தின் நிலைமை இது. தமிழ் முன்னேற்றம் கருதிக் கூடும் கூட்டமெல்லாம் ஆங்கிலச் சொல் முழக்கந்தான்.

இதனால் ஆங்கிலமே வேண்டாமென்றதாகாது. மோட்டாரும் ரெயிலும் டிராமும் பஸ்ஸும் வேண்டாமா? பேனா(பென்) வேண்டாமா? காபி வேண்டாமா? இவை யாவும் தமிழாகிவிட்டன. இவை இனித்தமிழ்ச் சொற்களே; சந்தேகமில்லை. ஆனால் சிறிதும் ஆலோசியாமல், எல்லாவற்றுக்கும் ஆங்கிலத்தை உபயோகித்தல் விரும்பத்தக்கதல்ல. சாப்பாடு, விருந்து, அழைப்பு, தாமதம், மணி, பேச்சு, விரைவு என்றெல்லாம் தமிழிருக்க இவற்றுக்குப் பதிலாக ஆங்கிலத்தை உபயோகிப்பது அருவருக்கத்தக்கது.

பின்வரும் உதாரணத்தைப் பார்க்கலாம்.

பண்ணித் தமிழ்

“நண்பர் சோமுவை அன்றைக்கு டின்னருக்கு இன்வைட் பண்ணியிருந்தேன். பர்டிகுலரா அன்றைக்கு என் குக் ஆப்ஸெண்ட் ஆய்விட்டான். நான் எப்படி மானேஜ் பண்ணுவேன்? அவரும் டயத்துக்கு பங்கவலாக வந்துவிட்டார். வெல்கம் பண்ணாமல் என்ன செய்வது? ஹோட்டலிலேயிருந்து மீல்ஸ்ஆர்டர் பண்ணியிருந்தேன். ஹோட்டல்காரன் கொஞ்சம் லேட் பண்ணிவிட்டான்...” (ஒரு பக்கம் முழுவதும் கலப்புத் தமிழ் மேற்கோள் உளது.)

இதுவே சாதாரணமாய்த் தமிழ்நாட்டுப் பட்டணங்களிலும் பட்டணத்து பஸ், ட்ராம், சினிமாக் கொட்டகை, ரயிலடிகளிலும் வழங்குகிற பேச்சுத் தமிழ்நடை. இரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களை உபயோகித்து, நடுவில் 'பண்ணி' என்ற வினையெச்சத்தைச் சேர்த்துவிட்டால் அது ஒரு தொடராகி விடுகிறது. வினைச் சொல் எதுவும் மிதமாயிருக்க வேண்டியதில்லை. இந்தப் 'பண்ணி'யானது சமய சஞ்சீவியாய் உதவி, தமிழில் வினைச் சொல்லே வேண்டியிராதபடி செய்துவிடுகிறது. மேற்கண்ட பகுதி, சாதாரணப் பேச்சு நடைக்கு உதாரணம். இன்னைட் பண்ணி, மாணேஜ் பண்ணி, ஆர்டர் பண்ணி, வெல்கம் பண்ணி, லேட் பண்ணி, டிஸ்கஸ் பண்ணி, ப்ரிண்ட் பண்ணி, பப்ளிஷ் பண்ணி, இன்டெரெஸ்ட் பண்ணி, பே பண்ணி, எஜுகேட் பண்ணி, க்ளீன் பண்ணி, ப்ரேக் பண்ணி, ஸெர்ச் பண்ணி, வாஷ் பண்ணி, - பதினைந்து 'பண்ணி'கள்! எனவே, இந்தப் பேச்சுத் தமிழைப் 'பண்ணித்தமிழ்' என்று கூறலாமல்லவா?"

தினமணியின் வெளியீடு 29 எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலில், இன்றும் சிந்திக்க வேண்டிய செய்திகள் மேலும் பலவுள்ளன. இது வெளியாகி அரை நூற்றாண்டான பிற்பாடும் (1945 - 1995), தமிழன் நிலை சற்றேனும் முன்னேற்றமடையவில்லை.

கொத்தடிமைபோல, பிறபலமொழி, பண்பாடுகளுக்குத் தலை குனிந்து தமிழன் முதுகு வளைந்து போய்விட்டது. கணக்காயர் ச.சோமசுந்தர பாரதியார் ஒருமுறை தம் பேச்சில் கீழ்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

“தமிழா! நீ நிமிர்ந்து நில்! குனியாதே! நீ குனிந்தே கிடப்பதால்தான், வழியில் வருகிறவன் போகிறவன்

எல்லாம் உன் மீது பச்சைக் குதிரை ஏறுகிறான்! நீ நன்றாக முதுகெலும்பை நிமிர்த்தி நேரே நின்றாலன்றி, உனக்கு மானம் மிக்க வாழ்வு கிடையாது'' என்று குறிப்பிட்டார்.

அன்று குனிந்த தமிழன் இன்றுவரை நிமிர்வெயில்லை. தாழ்வு மனப்பான்மை, அடிமையுணர்வு என்பது நமக்குத் தந்தை வழி, பாட்டனார் வழி, முன்னோர் வழி வந்துவிட்டது. அதை விரைந்து களைய முடியவில்லை.

இன்று, இந்திமொழி, ஆங்கிலத்திற்கு நிகரென விளங்குகிறது. நாளும் வளர்கிறது. அவர்கள் நம்மீது இந்தியைத் திணிக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. அதேசமயம் அவர்களுக்கு இருக்கிற உண்மையான மொழி வழிப்பட்ட சுதந்திர உணர்ச்சியை, நாமும் நம் தமிழ் உணர்ச்சியாக ஏன் பின்பற்றி உயரக் கூடாது. அவர்கள் இந்தியை அனைத்து நிலைகட்கும் உரிய மொழியாக வளர்த்துவிட்டார்கள் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

தலைமை வாய்ந்த இந்திய மொழிகள் பல - குசராத்தி, மராத்தி, வங்காளி, கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் எல்லாம் உயர்கல்வி மொழியாக, ஆட்சிமொழியாக எங்கோ வளர்ந்து செல்கின்றன. அவர்கள் தொடர்பு மொழியாக அலுவல் மொழியாக இந்தியை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள். நாம், தமிழை உயர்கல்வி மொழியாக ஆக்கவியலாமல், நம் ஆங்கில மோகம் நம்மைத் தடுக்கிறது. நன்கு வளரும் இந்தி மொழி, எதிர்காலத்தில் நம் தமிழகக் கல்விக் கூடங்களில் வர நாம் இப்போது வழியமைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நம் தமிழ் மக்கள், வேலை வாய்ப்புப் பெறவேண்டும்; தம் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் சிறக்க வேண்டும்; இந்தி

மூலம் படித்தால் இந்தியா முழுதும் வேலைக்குப் போகலாம் என்று இந்தி மோகம் கொள்ளப் போகிறார்கள். இப்போது நம் மக்களின் ஆங்கில மோகத்தைத் தடுக்கவோ, மாற்றவோ முடியாமல் நம் ஆட்சியாளர்கள் திண்டாடுவதைப் போலவே எதிர்காலத்திலும் இந்தி மோகத்தைத் தடுக்க முடியாத ஒரு சூழல் வரப் போகிறது.

தமிழன் வழிவழி அடிமை என்பது உறுதிப்படப் போகிறது. தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மைதான் இவ்வளவுக்கும் காரணமாகும்.

தமிழின் இயல்பான ஊற்றம்

தமிழ்மொழியின் இயல்பான ஊற்றம் அதைக் காப்பாற்றி வருகிறது. தமிழ்தான் தன்னையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு, தமிழனையும் காப்பாற்றி வருகிறது. இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டிலும் இது வாய்க்குமா என்று தோன்றவில்லை.

அறிவியலைத் தன்னுள் ஆக்கிக்கொள்ளாத தமிழ் அடுக்களைக்குள்ளும் நிலைபெற மாட்டாது தவிக்கும் நிலை ஏற்படும். அறிவியல் எல்லாம் தமிழில் ஆக, அது பயிற்று மொழியானால்தான் நடக்கும். உயர்கல்வி எல்லாம் தமிழில் வந்தால்தான் தமிழ்த்தாய் அரியணையில் அமர்வாள். அங்ஙனம் பயன்படுத்தாது, தமிழில் ஆயிரம் அறிவியலைக் கொண்டு வந்தாலும் பயன் ஏது? தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிட்ட அறிவியல், கலையியல் பாடநூல்கள் எல்லாம், தமிழ் பாடமொழியாகாததால், கிடங்கில் போட்டு மூடிவைக்கப்பட்டுள்ளன. பயன்படா மொழியாக ஆகஆக அதே நிலைதான் தமிழ்மொழிக்கும் ஏற்படும்.

இவற்றை எல்லாம் மனங்கொள்ளாமல் தமிழை இலக்கிய மொழியாக மட்டும் காப்பாற்றுதற்கு நினைத்தால் அது கைகூடாது. கோயில் முதல் நீதிமன்றம் வரை தமிழ் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகளில் தமிழ் இல்லை. மேடைப் பேச்சு மொழியாக - பொழுதுபோக்கு மொழியாக மட்டுமே தமிழ் எஞ்சி நிற்கிறது.

(தினமணி : 9-3- '95)

கோட்டையூர்ரோஜா முத்தையா நூலகம் அமெரிக்க நன்கொடையால், சென்னையில் நிலையானதொரு நூலகமாய் இருப்பதும், அதன் நுண்படச் சுருள் நூலகம் சிகரகோ பல்கலை நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்படுவதும் அந்நாட்டவர்தம் நூலக ஆர்வத்திற்குத் தக்க சான்றாகும்.

தேவை கல்விச் சமத்துவ நீதி

சில நாட்களுக்கு முன் ‘கலைக் களஞ்சியம்’. ‘அறிவியல் கலைச் சொற்களஞ்சியம்’ தொகுப்புப் பணிகள் பற்றிக் கருத்தறிய ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. தமிழக அரசின் சார்பில் நடந்த இக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட, பேராசிரியர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியம் ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்; “இவ்விரண்டு தொகுப்புப் பணிகளும் எதற்காக? பல கோடி செலவில் இவற்றை உருவாக்கி வெளியிட்டாலும், யார் பயன்படுத்துவார்கள்? தமிழைப் பயிற்றுமொழி ஆக்காமல் இவற்றைக் கொண்டு வருவதில் பயனில்லை”.

கலந்துரையாடலின் போது அவர், ‘களஞ்சியங்கள்’ புதியனவாகத் தொகுக்கப்பட வேண்டுமா என்ற கேள்வி வந்தபொழுது, பல்வேறு புதிய கலைக்களஞ்சியங்கள் வருவது முறையே என அதற்கான காரணங்களை விளக்கினார். அப்போது அவர் “மலையாளத்தில் எட்டு வகையான தனித்தனிக் கலைக்களஞ்சியங்கள் உள்ளன. அவை, அனைத்தும் விற்றுப் போகின்றன. மறுபதிப்பும் வெளியிடப்படுகின்றன. முன்விலை வைத்து, அறிவித்ததும் உடனே வாங்குவோர்பதிவு செய்து வாங்குகின்றனர்” என்றார்.

“அங்கே எவ்வாறு அவை அங்ஙனம் விரைந்து விற்றுப் போகின்றன. இங்கே பயன்படா நிலையில்

தேவையா எனக் கேட்டீர்களே. அங்கே அவை பயன்படுகின்றனவா” எனக் கேட்டபொழுது, அவர் தந்த மறுமொழி வியப்பைத் தந்தது.

அங்கு கலை, அறிவியல் பட்டப்படிப்பிலும், பட்ட மேற்படிப்பிலும், மலையாளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் விடை எழுதுகிறார்கள். பலர் மலையாளத்தில்தான் விடையெழுதுகிறார்கள். இதனால் மலையாள மொழியில் கலைக்களஞ்சியங்களைப் படிக்கும் பழக்கம் மிகுதிப்படுகிறது. பொதுவாக கல்வி கற்றோர் விழுக்காட்டில், இந்தியாவிலேயே முதன்மை பெறும் கேரள மாநிலம் ஆரவாரமில்லாமல் தாய்மொழிக்குத் தரும் முக்கியத்துவம் இது.

தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை அவன் கால்களைப் பின்னுகிறது. தமிழில் படித்தால் அறிவுண்டாகுமா என்பதே சிலருக்கு இன்னும் ஐயப்பாடாக இருக்கிறது. “அது எப்படி, பொருளாதாரம், பிசிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, பையாலஜி எல்லாம் தமிழில் சொல்ல வரும்? என்று கேட்கிறார்கள்.

தமிழில் படித்துவிட்டு எங்கே போவது? யார் வேலை தருவார்கள்? அமெரிக்கா போய் வேலை பார்க்க முடியுமா? வடநாட்டில் வேலை கிடைக்குமா?

கல்வி மொழி வேறு; தொடர்பு மொழி வேறு

தமிழர்கட்கு உள்ள தாழ்வு மனப்பான்மை, அவர்கள் தமிழ் மீதே நம்பிக்கை வைக்கவிடாமல் தடுக்கின்றது. ஆங்கிலம், இந்தி, சப்பான் எம்மொழியாயினும் பயனுள்ள தொடர்பு மொழியாக அவற்றைக் கற்கப் பற்பல வழிவகை செய்யலாமே? தாய் மொழியில் விளங்கிக் கொண்டால்,

எம்மொழியிலும் கலந்து பேசலாமே? உலகளாவிய கலைச் சொற்களை, பார்முலா எனப்படும் வரையறை வாய்பாடுகளை ஒரே மாதிரி, தமிழிலும் ஏற்க வேண்டியதுதான். எவ்வெவ்வாறு உலகப் பொதுமை சிதையாது, தாய்மொழியிற் கற்கலாம் என்பதை அவ்வப் பாடவல்லுநர்கள் நெறி காட்டி வழி நடத்தலாம் தானே?

படைகளில் தூசிப்படை முன்னே செல்லும். அது எதையும் ஆராயாது, மேல் விழுந்து பகை மீது பாய்ந்தோடும். தாய் மொழி வழிக் கல்வியும் தூசிப் படைபோல் புகுந்தால்தான், பிறகு தெளிவேற்படும். தமிழர்கள் தான் இதை ஆராய்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். மற்ற மொழியினர் இதை ஆராய்ச்சிக்குரியதாகக் கொள்ளாமல் இயல்புக்கம் எனக் கொண்டு தாமாகச் செயற்படுகிறார்கள்.

கல்விச் சமத்துவ நீதி

தமிழகத்தில் பலர் தம் குழந்தைகளைத் தாய்மொழி வழியாகப் படிக்க வைத்து, டாக்டராக எஞ்சினியராக ஆடிட்டராக ஆட்சியராக ஆக்கும் உயர் கல்வி தொழிற்கல்வி வரை படிக்க வைக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். இத்தகைய உயர் கல்வி தமிழ் வழிபடித்தால் மேலே கிடைக்காது என்பதனாலேதான் அவர்கள் வேண்டா வெறுப்பாகத் தம் பிள்ளைகளை ஆங்கில வழிப் பள்ளிகட்கு அனுப்ப நேர்கிறது.

பேராசிரியர் தமிழ்க்குடிமகனார் போன்ற ஒரு சிலர் நெஞ்சுறுதியோடுதம் மக்களைத்தமிழ்வழியே படிக்கவைத்து இ.ஆ.ப.வில் மேனிலை ஆட்சியராக ஆக்கியுள்ளனர். ஐஏஎஸ், ஐபிஎஸ் எனப்படும் இந்திய ஆட்சிப்பணி, காவற்பணித் தொடர்பான தேர்வுகளில் இரண்டு ஆங்கிலத்தாள்கள் தவிர

பிற தாள்கள் அனைத்தையும் தாய்மொழியில் எழுதலாம் என விதியிருக்கிறது. பிற மாநிலங்கள் பல இதை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. தமிழ்நாட்டிலும் அவ்வாறு அவ்வுயர் பதவிக்கான தேர்வுகளைத் தாய் மொழியில் எழுத, தாய்மொழி வழி படிக்க விரும்புகின்றனர். அவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தர வேண்டாமா?

இன்று கல்லூரிகளில் எதனால் தாய் மொழி வழிக் கல்வி வெற்றி பெறவில்லை? ஏன் சிலர் எதிர்க்கின்றார்கள்?

ஒருவன் பி.ஏ. பட்டப்படிப்பில் தமிழ் வழியே வரலாறு படித்தால், அவன் எம்.ஏ. படிக்கப்போகும்போது அவனுக்கு ஆங்கில வழிதான் இருக்கிறது. எனவே அவன் தயங்குவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது.

தமிழகத்தின் பொதுப்பணித்துறைத் தேர்வுகள் அனைத்தும், எல்லா நிலையிலும், ஆங்கில மொழித் தேர்வு தவிர - தாய் மொழி, தமிழ் வழி நடத்தப்பட்டாக வேண்டும்.

நடுவணரசே வழிகாட்டும் போது நாம் ஏன் தயங்க வேண்டும்.

எல்லாப் பாடங்களையும் உயர் கல்வி, தொழிற்கல்வி, பிஎச்.டி எனப்படும் சிறப்புப் பாடக் கல்வி அனைத்தையும் ஆங்கிலம் தவிரத் தாய் மொழியாம் தமிழிலும் பெற முடியும் எனக் கல்வித் துறையில் சட்டம் வகுத்து அறிவித்துச் செயற்படுத்துங்கள். அப்போது தாய்மொழி வழிக் கல்வி தோற்கிறதா எனப் பார்ப்போம்.

இவ்வாறு ஆகும் நிலை வரும் போதுதான், கல்விச் சமத்துவ நீதி கிடைத்ததாக ஏற்க இயலும்.

சமூகநீதியும் கல்விச் சமத்துவ நீதியும்

ஏழை எனிய மக்கள், பின்தங்கியவர்கள், காலமெல்லாம் அழுத்தப்பட்டுப் பிற்படுத்தப்பட்டுப் போனவர்கள் எல்லாரும் சமூகச் சமநிலை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக, அவர்களுக்கு வகுப்புவாரிச் சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. சுதந்திர நாட்டில், இவ்வாறு பின்தங்கியவர்களை முன்னேற்றாவிட்டால் பயன் என்ன?

அடிமைநாடாக இருந்ததால், இந்தியத்தாய்மொழிகள் பின்னடைந்து போயின. அவற்றை முன்னேற்ற, பிற்பட்டவர்களுக்கான சலுகைகள் போல, அனைத்துச் சலுகைகளையும் தாய்மொழிக்கும் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

நாம் இன்று கேட்பதெல்லாம் தாய்மொழிக்குச் சமத்துவம் தருக என்பதுதான். 'தாய் மொழிக்கே முதன்மை தருக' என்றல்லவா கூவ வேண்டும்; நீங்கள் இவ்வாறு கேட்கிறீர்களே' எனப் பலர் கருதுவதை உணர முடிகிறது.

இந்தியா பல மொழி வழங்கும் நாடு. இந்தி, ஆங்கிலம் போன்றவை அலுவல் தொடர்பு மொழியாவதைத் தடுக்கவியலாது. பல மாநிலக் கூட்டமைப்பு நாடு. இங்கு 'மொழிச்சமத்துவம்', 'கல்விச்சமத்துவம்' கேட்பதுதான் முறையான தொடக்கமாகும்.

உயர் கல்வி, தொழிற்கல்வி, அறிவியற் கல்வி, ஆய்வுக்கல்வி அனைத்துமே தாய் மொழியிலும் கிடைக்குமென்ற சூழல் வந்தால்தான், தாய் மொழி உணர்வுடையவர்களும் தமிழிலேயே படிக்க விரும்புகிறவர்களும் கூடத் தாய் மொழி வழிக் கல்விக்குத்

தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புவார்கள். இல்லையென்றால் உணர்வுடையவர்களும் தயங்கவே செய்வார்கள்.

பிற்பட்டவர்களுக்குப் பல கோடிப் பணம் உதவித் தொகை வழங்குவது போல, தமிழ்வழிக் கல்வி வாய்ப்பை அளிப்பதோடு, அங்ஙனம் படிக்க வருவோர்க்குக் குறிப்பிட்ட காலம் வரை உதவித் தொகைகள் வழங்கவேண்டும்.

“நான் பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவன், எனவே பள்ளியில், கல்லூரியில் எனக்கு உதவித்தொகை கிடைக்கிறது” என்பது சமூகநீதி. தமிழ் - தாய்மொழி - பிற்படுத்தப்பட்டுக் கிடக்கிறது. எனவே தமிழ் வழி படிப்பவனுக்கு உதவித் தொகை தருவதென்பது கல்விச் சமத்துவ நீதி.

இன்று சமூக நீதியால், பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் பலர் கல்வி வசதி பெற்று முன்னேற முடிகிறது. தாய்மொழிவழிக் கல்வியால் மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட கிராமப்புற ஏழை எளிய மக்களெல்லாம் தாம் இதுவரை கனவிலும் கண்டு கேட்டறியாத உயர் கல்வியை எல்லாம் பெற முடியும் என்பது கல்விச் சமத்துவ நீதியாகும்.

வேலைவாய்ப்பில் சமூக நீதிப்படி, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்க்கு, விழுக்காட்டு அடிப்படையில் முன்னுரிமையளிக்கச் சட்டம் உளதல்லவா? அஃதே போல, தமிழ்வழி படித்தவர்கட்கும், குறிப்பிட்ட காலம் வரை முன்னுரிமை தந்து, விழுக்காட்டு அடிப்படையில் வேலைவாய்ப்பில் இடமளிப்பது கல்விச் சமத்துவ நீதியாகும்.

கலை, அறிவியல் சார்ந்த பட்டப்படிப்பு, பட்டமேற்படிப்பு அனைத்திலும் மாணவர்கள் தமிழிலும் விடையெழுதலாம் என அறிவிக்க வேண்டும். ஆங்கில வழி கற்பித்தாலும், தமிழ் வழி கற்பித்தாலும் விடையெழுதுகிற மொழியுரிமையை மாணவர்கட்கு வழங்க வேண்டும். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் விடையெழுத; தமிழிலும் எழுத உரிமை பெற வேண்டும். ஆந்திரத்திலும் கேரளத்திலும் இவ்வுரிமை மாணவர்கட்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொழிற்கல்வி, பிற உயர் கல்விகளில் தமிழ் வழிப் படிப்பிற்குத் தனிப்பிரிவுகள் அமைக்க வேண்டும்.

தமிழகக் கல்வியாளர் பலர் இன்னும் தம் தாழ்வு மனப்பான்மையிலிருந்து விடுபடவில்லை. தாம் கற்ற ஆங்கில அறிவினாலேயேதாம் பிறரினும் மேம்பட்டவர் என்று எண்ணியெண்ணி இனி அதை இழக்க நேருமோ என அஞ்சித் தவிப்பவர்கள் இவர்கள். இவர்களை இப்பிறவியில் மனமாற்றம் செய்யவியலாது. எனவே அயல் மாநிலக் கல்வியாளர்களையும் நடுநிலைச்சிந்தனையுடையவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துக் குழுவமைத்துத் திட்டம் தீட்ட வேண்டும்.

சமூக நீதி வேண்டிப் பேசி, எழுதி, போராடும் அனைவரும் இக்கல்விச் சமத்துவ நீதிக்கும மாநாடு, கருத்தரங்கு கூட்டிச் சிந்தித்துத் திட்டங்கள் வகுக்க வேண்டும். இது தமிழுக்காகக் கேட்கும் 'மொழிச்சமத்துவ நீதி' மட்டுமன்று; தமிழர்கள் அனைவருக்குமாகக் கேட்கும் 'கல்விச் சமத்துவ நீதி'யும் ஆகும்.

நர்சரிப் பள்ளிகளின் ஆதிக்கமும் அதன் அடிப்படைகளும்

தமிழகத்தில் ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகளின் ஆதிக்கம் கூடுதலாகிவிட்டது. ஐயாயிரம் பத்தாயிரமென்று நன்கொடை கொடுத்தும், பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளை ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகளுக்கே பெரு விருப்பத்தோடு அனுப்புகின்றனர். யாரும் அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. தமிழில் அ,ஆ தெரியாமலும் குறிப்பிட்ட பெயர்ப்பலகைகளைத் தெருவில் பார்த்துப் படிக்க முடியாமலும் சில சமயங்களில் பெற்றோரிடமே, “டாடி, வாட்இஸ் திஸ்?” என்று கேட்பவர்களாகவும் இன்று பிள்ளைகள் வளர்கின்றனர். எவ்வளவிற்குத் தமிழ் தெரியாது என்று பிள்ளை மாறுகிறதோ, அவ்வளவிற்குப் பெற்றோரின் மகிழ்ச்சி கூடுகிறது.

இது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய பிரச்சினை. ஒவ்வொரு தாயும், தந்தையும் தம் குழந்தை எதிர்காலத்தில் பெரிய மருத்துவர் ஆகவேண்டும், ‘எஞ்சினியர்’ ஆக வேண்டும், கலெக்டர் ஆகவேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுகின்றனர். அந்த ஆசையை நாம் தவறென்று கூறமுடியாது. ‘உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்’ என்றார் திருவள்ளுவர். பெரும்பான்மையானவர்கள் ‘கிளார்க்காகத்’ தான் கடைசியில் உத்தியோகம் பார்க்கப் போகின்றனர். என்றாலும், முதலில் தொடங்குவதென்னவோ எஞ்சினியர்,

டாக்டர் ஆசையில்தான்! ஆங்கிலம் உலகளாவிய மொழி. ஓரளவு ஆங்கிலம் கற்றவர்களும் உலகை வலம் வருகிறார்கள். ஆங்கில மொழி மூலம் எந்தப் படிப்பையும் பெறலாம். எவ்வளவு மேம்பட்ட, புதிய, முன்னேறிய அறிவியல், தொழிலியல் படிப்பையும் பெறலாம். கிராமத்தில் வாழ்பவனும் இந்த நடைமுறையைப் பார்க்கிறான். உடனே நிலபுலன்களை விற்றாவது தன் பிள்ளையை இரண்டொரு ஆங்கில எழுத்துக்களையேனும் கற்றுக்கொடுக்கிற பள்ளியாகப் பார்த்துத் தேடிச் சேர்க்கிறான். அவனிடம் யாரும் சுட்டாயப்படுத்தவில்லை. அவனுக்குத் தமிழ்ப்பற்று இல்லை என்றெல்லாம் விவாதிக்க முடியாது. தமிழ்ப்பற்றுக் கூடுதலாக உள்ள பலரே, யான் அறிய, ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளி நடத்துகிறார்கள். அதாவது அதில் மக்களுக்கு மட்டற்ற ஆர்வமிருப்பதை அறிந்து அதை ஒரு இலாபகரமான தொழிலாகப் பலர் முன்வந்து நடத்திப் பெரும்பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பைசாவும் செலவில்லை. இந்தப் பள்ளிகளுக்கு உதவித்தொகையே தரவேண்டியதில்லை. இங்கு வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களுக்கு ஊதிய விகிதமில்லை. அரசு ஊதியம் தரவேண்டியதில்லை. அரசு தனக்குப் பணச்செலவு இல்லாததால் சுயவருவாய் நிறுவனங்கள் போல, இவற்றைக் 'கொழுக்'க விட்டு, வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளில் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்றவர்களல்லர். இங்ஙனம் பயிற்சியற்ற ஆசிரியர்களைக் கொண்டு, தரமற்ற கல்வியைச் சில நிறுவனங்கள் தவிர மற்றையவை நெறிமுறைகளின்றி,

காற்றோட்டமில்லாத அறைகளுக்குள் அடைத்து வைத்து நடத்தினாலும் அந்த ஆங்கிலப் பள்ளிகளுக்கே பெற்றோர் விரும்பிக் கூடுதல் பணம் கட்டித் தம் பிள்ளைகளை அனுப்புகின்றனர்.

இத்தகைய சூழலில் வீதிதோறும் முளைத்துவரும் இப்பள்ளித் தொடர்புடையவர்களையோ, குழந்தைகளையோ, பெற்றோர்களையோ நோவதினால் பயனில்லை.

குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய பிரச்சினை

குழந்தைகள் எந்த ஒரு படிப்பையும் தங்கள் தாய்மொழியிலும் படிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படவேண்டும். தொழில்துறைப் படிப்பாயினும், பிற துறைகளில் உயர்கல்வியாயினும் தாய்மொழி மூலமும் படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று நாற்பது ஆண்டுகளாகிவிட்டது. இனியும் இதில் தயக்கம் காட்டுவது, நம் சுதந்திர உணர்வையே ஐயப்பட வைக்கும். ஆங்கிலவழி மட்டுமே பயன்படும் என்பது ஒரு மூடநம்பிக்கை; அது ஒரு மாயை. தமிழிலும் கொண்டுவரும்பொழுது உலகளாவிய கலைச் சொற்களை அப்படியே வைத்துக்கொள்வதுதான் நல்லது. தமிழாக்கங்களை விளக்குவதற்காக அடைப்புக்குள் போட்டுக்கொள்ளலாம். பிஎச்.டி. ஆய்வு முதல், மருத்துவம் பொறியியல் அறிவியல் வணிகவியல் ஆட்சியியல் என எந்த ஒரு கல்வியையும் தமிழ் மூலமும் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை தமிழகத்தில் என்று ஏற்படுகிறதோ, அன்றுதான் தமிழ் வழித் தொடக்கப்பள்ளிகள் தோன்றத் தொடங்கும். அவை ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகளுடன் போட்டியிட்டு முன்னேறத் தொடங்கும். பொதுவாக சனநாயக நாடுகளில்

அரசுத்தரப்பும் தனியார்தரப்பும் போட்டியிட விட்டால் அந்த நாட்டுப் பொருளாதாரம் செழிக்கும் என்பர். அதுபோல ஆங்கில வழியுடன், தாய்மொழியாம் தமிழ்வழியும் கல்வியில் இடம் பெறுவதன் மூலம் கல்விப்பயிர் செழிக்கும். ஒரு நாட்டில் வாழும் கோடிக்கணக்கான மக்களும் ஆங்கிலவழி ஒன்றையே நாடவேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது அறிவீனம். திறமை மிக்கவர், வசதி வாய்ப்புடையவர் ஆங்கிலவழியிலும் போகட்டும்; அல்லாத மற்றவர்க்கும் உயர்கல்வி வேண்டாமா? அவர்களுக்குத் தமிழ்வழிக் கல்வி பயன்படும். காலப் போக்கில், எதன்வழி திறமை வளர்கிறது என அறிந்து, அவ்வப் பயிற்றுமுறை வளருமாறு சூழல்கள் தானே மாறும்.

கல்வி பற்றிய சிக்கல்

பலரும் நினைப்பதுபோல தமிழ்ப் பற்றுக்கும் தமிழ்வழிக் கல்வி வேண்டும் என்பதற்கும் தொடர்பில்லை. தமிழ்வழிக் கல்வி வருவதால் தமிழாசிரியர்கள் எந்த நன்மையும் அடையப் போவதில்லை. ஒரு தமிழாசிரியர் கெமிஸ்ட்ரி பாடத்தை நடத்த முடியாது; பிசிக்ஸ் பாடத்தில் கேள்வி குறிக்க முடியாது! தமிழ் சிறந்த இலக்கிய, இலக்கணவளமுடைய மொழி. அந்த அடிப்படையிலேயே அம்மொழி இன்னும் வாழ முடியும், வளர முடியும். உண்மையில், அறிவியல் போல்வனவற்றைக் கொண்டு வருவதால் தமிழின் சுட்டமைப்பில் - சொற்கலப்பில் - ஒலிக்கலப்பில் - நடையமைப்பில் எல்லாம் சில பல மாற்றங்கள் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஏற்பட்டே தீரும். அவற்றை இங்கு விரிவாக விளக்க இடமில்லையென்றாலும், அம்மாற்றங்களை மரபுணர்வு மிக்கவர்கள் எதிர்க்கவும் செய்வார்கள். எனவே, தமிழுக்காக இது

வாதிக்கப்படுவதன்று. இது நம் பிள்ளைகளின் கல்வி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை. தாய்மொழியில் படித்தால்தான் முழுவதும் விளங்கும். இன்று என்ன நடக்கிறது? பல ஆண்டுகளாகத் தயாரிக்கப்பட்ட 'நோட்சை' ஆசிரியர் வகுப்பில் ஒப்பிக்கிறார்; அதை அப்படியே மனப்பாடம் செய்து, மாணவன் தேர்வில் ஒப்பிக்கிறான். மிகச் சிறந்த ஆசிரியர்கள், பொறியியல் கல்லூரி போன்றவற்றிலும், மாணவனுக்கு விளங்க வைக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் வருகிறபொழுது, 'நோட்சைக்' கொஞ்சம் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, தமிழில் அதை விளக்க முயலுகின்றனர். இதுதான் உண்மையான நடைமுறை. நம் படிப்பு இரத்தத்தோடு கலக்க, உள்ளுணர்விலும் சென்று தங்க, சிந்தனையை வளர்க்க வேண்டுமேல், அது தாய்மொழி மூலம் நடந்தால்தான் முடியும். உலகில் முன்னேறிய நாடுகள் எல்லாம் - ரஷியா, ஜப்பான், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், சீனா யாவும் தாய்மொழிவழிக் கல்வி மூலமே முன்னேறியுள்ளன.

இதைப் பாரதியார் தம் சுயசரிதத்தில் மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். பிற மொழிவழிப் படிப்பில் 'நலமோர் எட்டுணையுமில்லை. இதை நாற்பதாயிரம் - கோயிலில் சொல்லுவேன்' என்று அடித்துச் சொன்னார் அவர். எனவே இது கல்வி பற்றிய பிரச்சினையே தவிர, தமிழ் பற்றியதன்று என்பதை நம் கல்வித்துறைப் பெரியவர்கள் தெளிவாக உணரவேண்டும்.

மனித நேயம் பற்றியது இது

மேலும் இது மனிதநேயம் பற்றியதாகும். நம் நாட்டில் பிறந்த கடைசி மாந்தன் வரை உயர்கல்விகள் யாவும்

போய்ச் சேர வேண்டாமா? பிற உடைமைகளைப் போல், அறிவுடைமையும் ஒரு பொதுவுடைமை ஆகவேண்டாமா? +2 படிப்பை, கல்லூரியிலிருந்து எடுத்து பள்ளியில் சேர்த்தபோது என்ன சொன்னார்கள்? கிராம மக்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யுடன் படிப்பை நிறுத்திவிடுவதால், இம் மாற்றம் அவர்கள் உயர்கல்விக்குப் படிப்பைத் தொடர உதவும் என்றார்கள். அம் முயற்சியும் வெற்றி பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை கிராம மக்கள், உழைப்பாளிகளாகவும், தொழிலாளர்களாகவும், விவசாயிகளாகவும் மட்டுமே இருக்கிறார்கள். அவர்களிலும் சிலருக்கேனும் உயர்கல்வி போய்ச் சேர வேண்டுமேல், தாய்மொழி மூலமே இயலும். சம சந்தர்ப்பம் அளிப்பதற்கு 'வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்' என்று அரசு சட்டம் பிறப்பித்து, விடாப்பிடியாகச் செயல்படுத்தி வருகிறது. அந்தச் சம வாய்ப்பு என்பது, ஏனைய மாற்றங்களை விட, தாய்மொழி வழிக்கல்வி மூலமே சமூகத்தின் எல்லா நிலையிலுமுள்ள அனைவருக்கும் சரிசமமான வாய்ப்பாகிப் போய்ச் சேருமென்பதை அரசும் கல்வியாளர்களும் உணர்தல் நலமாகும். மேலும் மேனிலையில் இருப்பவர்கள் முன்பே ஆங்கிலவழி சுற்று உத்தியோகமும் பார்ப்பதால், அந்தப் பழைய எண்ண அலைகளிலிருந்து விடுபட முடியாமல் ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இனி எந்த ஆபத்தும் வரப்போவதில்லை. அவர்கள் தம் பிள்ளைகளை ஆங்கிலவழியிலேதான் படிக்க வைக்க வேண்டுமென்றாலும் அதையாரும் தடைசெய்யப் போவதில்லை. தாய்மொழிவழி படிப்பு என்பது ஏனைய, கீழ்நிலையிலுள்ள பரம்பரை பரம்பரையாகப் படிக்காமலே போய்விட்ட, ஏழை, எளிய

கிராமத்து மக்களாகிய இலட்சோப இலட்சம் மக்களுக்காக வைக்கப்படுகிற வாய்ப்பாகும். அதை அவர்களும் தடை செய்யக்கூடாது என்பதுதானே பொது நியாயமாகும்?

இரு மொழிக் கொள்கை: விளக்கம்

இரு மொழிக் கொள்கை என்பதை அண்ணா மிகச் சீரிய முறையில் எடுத்துரைத்தார். பாடமொழி, பயிற்றுமொழி ஒன்று; தொடர்பு மொழி ஒன்று என்பதுதான் இரு மொழித் திட்டமாகும். பாடமொழி தாய்மொழியாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால், அப்படி ஒரு காலம் வரும் வரை, அது எவ்வளவு காலமானாலும் அதுவரை ஆங்கிலமும், தமிழும் சம அளவில் - பாலர் பள்ளி முதல் பல்கலைக் கழகம் வரை பாடமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இப்போதைய இருமொழித் திட்டமாகும். அவ்வகையில், தன்னாட்சி பெற்ற ஒரு சுதந்திர நாட்டில் தமிழையும் பல்கலைக் கழக அளவில் - தொழிற்படிப்பு உள்பட எல்லா நிலையிலும் திட்டமிட்டுப் படிப்படியாகப் பாடமொழியாக்குவதைக் கருத்து வேறுபாடின்றி அனைவரும் ஏற்றுச் செயற்படுத்த வேண்டும். தமிழ்வழிப் படிப்பு இடம் பெறும் பாடத் திட்டத்தில் ஆங்கிலத்தைத் தொடர்பு மொழியாக, பேச்சிற்குப் பயன்படும் மொழியாக நடைமுறை மொழியாக, முன்னிலும் வலுவுடன் கற்பிக்க வேண்டும். அதற்கேற்பப் பாடத் திட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலப் படிப்பின் தரம் கூட, இவ்வாறு அதைத் திட்டமிட்டு, தொடர்புக்கு உதவும் மொழியாக நன்கு கற்பிப்பதன் மூலமே கைகூடும்.

(தினமணி : 25-10-'89)

சுதந்திர நாட்டில் தாய்மொழிக்கே முதலிடம்

நாம் சுதந்திரம் பெற்று அரை நூற்றாண்டாகப் போகிறது. இந்தியாவின் பதினான்கு மொழிகள் இந்த நாட்டின் 'தேசிய மொழிகள்' என்று அரசியல் சாசனத்தில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலமும் இந்தியும் 'அலுவல் தொடர்பு' மொழிகள் என்றுதான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் 'இந்தி' ஒன்றுதான் தேசியமொழி என்பதுபோல் நடுவண் அரசு செயற்பட்டு வருகிறது.

தமிழகத்தில் திராவிட அரசுகள் அரியணை ஏறி, கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. எனினும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக, கல்வி மொழியாக இன்னும் பருவம் கனியவில்லை.

நாம் சுதந்திரம் பெற்றதன் பயன் என்ன என்றும் விளங்கவில்லை. தமிழையே உயிர் மூச்சென்று கூறி, இந்தியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்த எழுச்சியிலேயே கோட்டையைப் பிடித்த திராவிட அரசுகள் ஆட்சியில் அமர்ந்ததும் - எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டன. அவர்கள் போதித்த 'சுயமரியாதை' நெடுஞ் சாண்கிடையாய்க் காலில் விழுந்து எழுந்திருக்க வகை தெரியாத 'சுயநலமரியாதை'யாகிவிட்டது.

இந்நிலையில் தமிழை ஆலயங்களில் நுழையவிட வேண்டுமென்ற 'ஆலயப் பிரவேசக்' கருத்து நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. எனினும் சிலர் தமிழ் மந்திரமொழியா என்று எழுப்பும் கேள்வியும் நம் செவியில் விழாமல் இல்லை.

'மந்திரம்' என்பது சான்றோர் வாக்கு. 'நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப' என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். எம்மொழியாயினும் அறிவமைந்த சான்றோர் கூறுவன, பயனை விளைவிக்கும் ஆற்றலுடையனவாவதால் அவை மந்திர மொழிகள் ஆகின்றன. திருவள்ளுவர், 'நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலைத்து, மறைமொழி காட்டிவிடும்' என்பார். அதே அதிகாரத்தில்தான் திருவள்ளுவர் அந்தணர் என்பது ஒரு குலப்பெயர் என்பதை மறுத்து 'அந்தணர் என்போர் அறவோர்' எனப் புதுவிளக்கம் தருவார். திருமூலர் தம் நூலுக்குத் 'தமிழ் மூவாயிரம்' எனப் பெயரிட்டார். அதைத் திரு மந்திரம் என அழைக்கக் காரணம் அது 'நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்கிளந்த மறை மொழி' என்பதாலேயாம்.

'அருச்சனை பாட்டேயாகும்' என்று இறைவனே கூறி, சுந்தரரைத் தமிழில் தம்மைப் பாடப் பணித்ததாகச் சேக்கிழார் கூறுகிறார் 'ஏத்தி ஏத்தித் தொழுவதுதானே' அருச்சனை! 'தமிழில் மாணிக்கவாசகரின் சிவ புராணமும், போற்றித் திருவகவலும் மற்றைய தேவாரப் பாடல்களும் மிகமிக உயர்ந்த அருச்சனைப் பாட்டுக்களாகும். 'அவற்றை வேண்டுமானால் பக்தர்கள் தாமாகப் பாடி மகிழலாமே' என்றும் ஒருவர் துணிந்து கூறுகிறார். இந்து சமயம்

இவரைப் போன்றவர்களால் நாளும் தேய்ந்து மாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

மறைக்கதவம் திறக்கப் பாடிய தமிழை; முதலையுண்ட பாலகனை மீட்ட தமிழை; எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய தமிழை மந்திர சக்தியற்ற மொழி என்று சொல்ல எப்படித்தான் துணிகிறார்களோ?

வரலாற்று அடுக்குகள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக விழ்வதால் காலப் போக்கில் மேலுள்ள அடுக்கே கண்ணிற்படும். அதற்காக சீழே உள்ள அடுக்குகளை உய்த்துணராமல் வரலாற்றையே பிறழ் உணர்த்துவது பிழையாகும்.

இன்று தில்லிக்குச் சென்று பார்த்தால் அனைத்துக் கண்காட்சி நிலையங்களும் மொகலாயர்களின் நினைவுச் சின்னங்களே; அவர்களின் அரண்மனைகளே! இதைப் பார்த்த ஒருவர் இது மொகலாயர்களே ஆண்ட இஸ்லாமிய நாடு என்றால் இந்த நண்பர்கள் தலைசாய்த்து ஒப்புக் கொள்வார்கள் போலும்! இங்கு முன்னதாக குப்தர்கள், மௌரியர்கள், நந்தர்கள் என இந்து சாம்ராச்சியங்களும் இருந்தன என்பதைக் கட்டிடங்களை வைத்துக் காட்ட முடியவில்லை என்பதால் அவற்றை மறுத்து விட முடியுமா?

அடிமை மனப்பான்மை இன்னும் மாறாதிருப்பவர்கள் ஆர அமரச் சிந்திக்க வேண்டும். இங்கும் மேலே உள்ள அடுக்கே கண்ணிற்படுவதால் தமிழின் அருமை பெருமைகள் பல புதையுண்டு கிடக்கின்றன. பரிபாடலில் வரும் அழகான அருச்சனைப் பாடல்களைப் படித்துப் பார்க்க வேண்டும். வழிபாட்டுப் பாடல்கள் கணக்கற்றுக் குவிந்து கிடக்கும் தமிழை வழிபாட்டுக்கு உரியதன்று என்று கூற மிகுந்த நெஞ்சமுத்தம் வேண்டும்.

திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்கள் 'திராவிட வேதம்' எனக் காலங்காலமாக வழங்கிவருவதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

'பழங்கதை ஏன்?'

சுதந்திர நாட்டில் சுதந்திரச் சிந்தனைதான் வேண்டும். இதுகாறும் எந்த மொழி ஆலயத்தில் பயன்பட்டது என்பதன்று கேள்வி. இனி இச்சுதந்திரநாட்டில் தேசிய மொழி எனும் தகுதி பெற்ற தமிழாம் தாய் மொழியே தமிழகக் கோயில்களில் முழுக்க முழுக்க இடம் பெற வேண்டும்.

மொழிக் கொள்கையில் தங்களின் இடம் எதுவெனத் தமிழக அரசியல்கட்சிகள் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். 'மீண்டும் ஒரு தமிழ் விடுதலைப் போராட்டம்' நடத்தவேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது போலும்.

வரலாற்று அடுக்குகளின் உள்ளே சென்று உய்த்துணர்ந்து பார்த்தால் பல உண்மைகள் புலனாகும். அவற்றுள் சில கசப்பாகவும் இருக்கும். எனினும் மனம் விட்டு விவாதிப்பதே அனைவருக்கும் நல்லது. இனியும் தமிழகத்தில் 'இரட்டை வேடம்' தரிக்க யாருக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

வேகம்கடம் - வெப்பமிக்க காடு 'வேங்கடம்' ஆகும். வேங்கடக் காடு சூழ் மலை வேங்கடமலை ஆகும். அங்கு எழுந்தருளியிருப்பவன் வேங்கடத்தான் ஆவான். அந்தத் திருவேங்கடத்தானை வேங்கடராமன் - வெங்கட்டராமன் - வெங்கட் - வெங்கு என்று ஆயிரம் திரிபுகளுடன் மாற்றினாலும் வேங்கடத்தான் தான் தமிழனல்லன் என ஒப்புவானோ?

இலது என்ற சொல் 'லேது' எனத் தெலுங்கில் மாறுவதை 'உயிர் இடம் பெயர்தல்' என்பார்கள். அதுபோல் 'அரசு' என்ற சொல் 'ராகு' என மாறியதைச் செட்டிநாட்டில் காணலாம். 'ராகு' ராசாச்சிகள் இன்றும் பலர் உளர். அது ராஜ் ஆகி ராஜாவாகி இராஜராஜன் என்றெல்லாம் ஆகி வளரலாம். அதுவே அரசன், அரைசன், அரையன் ஆகிப் பின் அராயன் - ராயன்-ராய்-ராவ் என இவ்வாறு நூறு வடிவம் எடுக்கலாம். எத்தனை அவதாரமெடுத்தாலும் மூலக் கடவுள் 'தமிழ் அரசே' என்பது நடுநிலையாளர்கட்கு விளங்காமற் போகாது.

இத்தனையும் எடுத்துக்காட்டுவதற்குக் காரணம், இது ஒரு நீண்ட நெடிய வரலாற்று மாற்றம். இதையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு "தமிழில் இசை இல்லை; தமிழுக்கு நாட்டியம் சொந்தமில்லை; தமிழினின் கூத்துக்கலை கடன் வாங்கியது" என்றும் "தமிழ் மந்திர சக்தி அற்ற மொழி; கோயில்களில் பாடத் தகுதி அற்றது, கடவுள் முன் பாடினால் அதிர்வுகள் ஏற்படா; இப் பண்டாரப் பாட்டுக்களைப் பக்தர்கள் விரும்பினால் தாமாகப் பாடி மகிழலாமே" என்றும் எழுத, பேசத் துணியாதீர்கள்!

அண்டை மாநிலங்களில் கூட அங்குள்ள தாய்மொழிக்கு எதிராக யாரும் இவ்வளவு துணிவாக இழிவுபடுத்திப் பேச, எழுத நாம் பார்க்கவில்லை. தமிழகம் எல்லாவற்றுக்கும் இடம் தருகிறது என்பதற்காக யாரும் எதையும் கூறுவதென்பது தாங்கொணாத் துயரமாகும். அதுவும் உலகமே போற்றும் இனிய தமிழை; கம்பர் பெருமான் 'நீண்ட தமிழ்' 'என்றுமுளதென்தமிழ்' என்று பாடிய தமிழை; அவ்வுலகக் கவிஞர் 'சொல் ஒக்கும்

சுடுசரம்' என இராமபாணத்திற்கே உவமை கூறக் கூடியதென்று குறிப்பிடும் தமிழை இனியொருமுறை ஆற்றலற்றது; அதிர்வற்றது' என்று எழுதாதீர்கள்! "சே... இந்த வசை எனக்கு எய்திடலாமோ?" என்று பாரதி போல் மனம் நொந்து வருந்தத்தான் தோன்றுகிறது. யாரை நொந்து என்ன பயன்?

வடமொழிக் கலப்பு -வடமொழி ஆதிக்கம் பற்றி ஆராய்வதால் காலங்கடந்த நிலையில் இன்று பகைமையை வளர்ப்பது நோக்கமன்று. சுதந்திரம் பெற்ற இந்தியாவில் வடமொழியும் தமிழும் பிற மாநில மொழிகளும் தாம் தாம், பகைமையின்றி இனிதே கைகோத்து வாழப் பல்வேறு வாய்ப்புக்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. சுதந்திரநாடு - அது சுதந்திர நாடாக இருக்கும்வரை உண்மை பட்டொளிவீசி வெளிப்பட்டே தீரும்; அவ்வப்பகுதித் தாய்மொழிகள் முதலிடம், தலைமையிடம் பெற்றே தீரும்.

தமிழ்க் கலைகள் அனைத்தையும் மீட்டுருவாக்கம் செய்ய வேண்டுமேல், வடமொழிக் கல்வி மிகமிக அவசியம். மறைமலையடிகள் தமிழில் வட சொற்கலப்புக் கூடாதென வாதிட்டார். ஆனால் அவர் ஒரு நிகரற்ற வடமொழி கற்ற புலவரென்பதைப் பலர் மறந்து விடுகின்றார்கள்.

தமிழராக நான்கைந்து பரம்பரையாக வாழ்ந்தவரே நல்ல தமிழராகும்பொழுது, காலமெல்லாம் தமிழராக வாழும் வடமொழி கற்ற சான்றோர்கள் இக்கலைகள், சமயத் தத்துவங்கள், தொழில்கள் யாவும் மீண்டும் தமிழில் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட உதவவேண்டும்; தாமே முன்வந்து இப்பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். உண்மையான தமிழ் வளர்ச்சி, வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம்

போலும் தமிழோடு உடனுறவுகொண்ட மொழிகளைக் கற்றவர்களாலேதான் உந்துதல் பெறும். அவர்கள்தாம் தூய தமிழை வளர்க்க, தமிழ்க் கலைகள் மீட்டுருவாக்கம் செய்ய முயல முடியும்.

அயன்மைப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அதாவதுதமிழ் தமக்குத் தொடர்பற்றது என்பதுபோல் 'அன்னியப்படுத்திக் கொள்ளுதல்' அறவே ஒழிதல் வேண்டும். அவர்கள் தம்மை அன்னியப்படுத்திக் கொண்டாலும் பிறர் அவர்களை அன்னியப்படுத்தினாலும் இரண்டுமே தவறு என்பது என்கருத்து. பாரதியார், “வாழ்க நிரந்தரம், வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய வாழியவே!” என்று தொடங்கினார். முடிக்கும்போது, “எங்கள் தமிழ் மொழி எங்கள் தமிழ் மொழி என்றென்றும் வாழியவே!” என்று முடித்தார். அதுபோல் தமிழகத்து வாழும் நாம் அனைவரும் கூட ஒரேகுரலில், “எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி என்றென்றும் வாழியவே” என முழங்குவதுதான் இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத்திற்குப் பாதுகாப்பாகும் என்பது எமது துணிந்த துணிபாகும்.

(தினமணி : 16-8-95)

சுதந்திரம் பெற்ற இந்தியாவில் வட மொழியும் தமிழும் பிற மாநில மொழிகளும் தமக்குள் பகைமையின்றி இனிதே கைகோத்து வாழப் பல்வேறு வாய்ப்புக்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. சுதந்திர நாடு அது சுதந்திர நாடாக இருக்கும்வரை உண்மை பட்டொளி வீசி வெளிப்பட்டே தீரும். அவ்வப் பகுதித் தாய்மொழிகள் முதலிடம், தலைமையிடம் பெற்றே தீரும்.

ஒருபக்கப் பார்வை சரிதானா?

சாலையைக் கடக்குமுன் இரு பக்கமும் பார்த்து நடப்பது நல்லது. அதுவும் சந்தடி மிக்க சாலைகளில் ஒரு பக்கமே பார்த்து நடந்தால், பெரும் விபத்துக்கு ஆளாக நேரும்.

தராசைத் தூக்கி எடை பார்க்கும்போது, இருபக்கத் தட்டுகளின் ஏற்ற இறக்கங்களை எவ்வளவு கூர்மையாகப் பார்க்கிறோம். அதுவும் வெள்ளி, தங்கம், வைரமென்றால் துல்லியமாக அல்லவா இருபுறமும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறோம்.

தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் பிறர் பலர் பார்க்கும் பார்வைகள் ஒருபக்கப் பார்வைகளாகவே உள்ளன. பிறதுறை அறிஞர்கள், அரசியல் மேதைகள், சிந்தனையாளர்கள் என்றும் ஆங்கிலம், தமிழ் நாளேடுகள், இதழ்கள் ஆகியவற்றில் எழுதுபவர்கள் என்றும் பலரைக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் எவ்வாறு எழுத வேண்டும்? பண்டிதத் தமிழ் வேண்டாம். ஒரு நல்ல தமிழ், கட்டளை மொழி (Standard Language) என்ற வரையறையாவது வேண்டாவா?

தனித்தமிழல்ல - தமிழில் எழுத வேண்டுமென்றாலே கிண்டல் செய்யலாமா? கலப்படமற்ற தமிழும் வேண்டுமென்பது குற்றமா? ஆங்கிலம் எழுதும்போது

பின்பற்றுவதில், காற்பங்கு, அரைப்பங்கு அக்கறையேனும் வேண்டாவா? ஆங்கில ஏடுகளில் ஆசிரியவுரையை எவ்வளவு செறிவாக, கடினமாக எழுதுகிறார்கள்? தமிழிலும் பல்வேறு நடைகள் அமைவது இயல்பேயன்றோ? தனித் தமிழியக்கத்தைப் பற்றிக் கலைக்களஞ்சியப் பேராசான் தூரன் அவர்கள் சென்னை வானொலியில் அன்று வெளியிட்ட கருத்து நினைவிற்கு வருகிறது. “நான் தனித்தமிழ் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவனல்லன். ஆயினும் அவ்வாறு ஓர் இயக்கம் இருப்பது, தமிழ் என்ற வண்டி குடஞ்சாய்ந்து விடாமல் காப்பாற்றும்” என்றார் அவர்.

இன்று நல்ல தமிழில் பெயர்ப்பலகையை எழுதிவையுங்கள் - கூடுமானவரை பல ஆயிரம் மக்கள் பார்க்கும் தொலைக்காட்சியிலும் பலரைப் போய்ச் சேரும் பத்திரிகைகளிலும் கட்டளை மொழி ஒன்றைப் பின்பற்றுங்கள் என்றெல்லாம் வற்புறுத்துவன எவ்வாறு கேலிக்குரியனவாகும்?

தமிழ் ஆட்சி மொழி, பண்பாட்டுக்கென ஒரு துறை அமைச்சரவையில் அமைக்கப்பட்டதும், அதில் பொறுப்பேற்றவர் உரத்த குரலில் சொன்னாலன்றித் தமிழ் வளர்ச்சி என்பது அங்குலம் கூட நகராது என்று எண்ணிச் செயற்படுவதும் சிலருக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டன. பல்வேறு சிந்தனைத்துளிகளைச் சிதறித் தம்மைத்தாமே குழப்பிக்கொள்கிறார்கள்!

இவர்களைப் பார்த்து ஒரே ஒரு கேள்வியை மட்டுமே எழுப்ப முயல்கிறோம்.

தமிழுக்கு ஆக்கம் போல் தோன்றியவுடனேயே ஆங்கில நாளேடுகள் உட்படப் பொங்கி எழுபவர்கள்,

நாள்தோறும் நடைபெற்றுவரும் தமிழ்ப்பிழைகளையும் அழிவுகளையும் கண்டு ஒரு நாளேனும் ஒரு முறையேனும் வாய்திறந்ததுண்டா? தமிழ் இவ்வளவு கொச்சைப்படுத்தப் படுகிறதே என்று வருந்தி அதை வெளிப்படுத்திப் பேசியதோ, எழுதியதோ உண்டா?

தொலைக்காட்சியில் ஒரு நாடகம் - அதில் பாதிக்குமேல் ஆங்கில உரையாடல். ஒரு மருத்துவ அறிஞரைப் பேட்டி காணும்போது, அவர்தாம் ஒரு டாக்டர் என்ற நினைப்பில், முக்காற் பங்கு ஆங்கிலத்தைக் கலந்து மருத்துவ ஆலோசனை கூறுகிறார். தனியார்

லைட்ஸ் ஆன், கவர் ஸ்டோரி, கான்வர்சேஷன், கண்ட்ரோல் ரூம் என்று நூற்றுக்கணக்கில் தலைப்பு. இப்படி ஒரு கட்டுரைதமிழைக் கலந்து, ஆங்கில இதழில் வரட்டுமே? எழுதத் துணிவார்களா?

தொலைக்காட்சி ஒன்றில் மழலையர்க்கு என்று ஒரு நிகழ்ச்சி. அதில் அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளிடம் ஒரு பெண்மணி கதை கூறத் தொடங்கி, 'ஒரு முயலும் ஆமையும் பிரண்ட்ஸ்', என்று தொடர்ந்து தமக்குத் தெரிந்த ஆங்கில வார்த்தைகளைக் கலந்து அள்ளி வீசுகிறார். தொலைக்காட்சி என்பது பல நூறாயிரம் மக்கள் பார்ப்பது. அதில் இவ்வாறு பேசுவதையே மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதும் இதுவே 'ஐனரஞ்சகத்தமிழ்' என்பதும் தவறான கருந்தாகும். ஏழை, எளிய மக்கள், ஆங்கிலம் படிக்காத மகளிர் உட்படப் பலர் பார்க்கும் ஒரு பெரிய தகவல் தொடர்புச் சாதனத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டுமென ஒரு திட்டமேனும் வேண்டாவா?

தமிழே ஒரு பாடமாக இல்லாததால், தம் பேர்த்தியை ஒரு பள்ளியில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்க்க விரும்பாமல், தமிழும் ஒரு பாடமாகவுள்ள ஒரு பள்ளியை இந்தத் தமிழகத் தலைநகரில் தேடியதாக ஒரு மருத்துவப் பேரறிஞர் கூறுகிறார்.

பெயர்ப்பலகைகள், அரசுத்துறை சார்ந்தவற்றில் விளம்பரம் - ஊர் - இடப்பெயர்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆங்காங்கு பெரும் பிழைகள் கண்ணிற்படும்போது, இவர்கள் கண்ணை உறுத்தவில்லையே, ஏன்? இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்காதவர்கள், ஆக்கம் பற்றிப் பேச்சு வந்தாலே தூக்கம் கலைந்து துடிதுடிப்பதேன்?

சில நாளேடுகளில் அந்த 'பில்லிங்கில் குண்டுவிச்சு' என்றும் போடுகிறார்கள். லைட்ஸ் ஆன், கவர் ஸ்டோரி, கான்வர்சேஷன், கண்ட்ரோல் மூம் என்று நூற்றுக்கணக்கில் தலைப்பு - உரோமன் எழுத்திலும் ஆங்கிலக்கலப்பு! இப்படி ஒரு கட்டுரை தமிழைக் கலந்து, ஆங்கில இதழில் வரட்டுமே? எழுதத் துணிவார்களா?

ஆங்கில நாளேடுகள் 28 பக்கமும் அதற்கு மேலும் வெளியிடும்போது, ஒரு பிழைவராமல் வெளியிடவில்லையா? தமிழில் பிழையின்றியும் கொச்சையின்றியும் வெளியிட வேண்டும் என்ற மனப்போக்குத்தானும் பலரிடம் காணப்படவில்லையே?

ஆசிரியவுரைகளை - தலையங்கத்தை - சிறப்புக் கட்டுரைகளை மிகச் செறிவான, கடின ஆங்கில நடையிலும் வெளியிடும் ஆங்கில நாளேடுகள் தவறானவையா? தமிழ் இதழ்களில் இலக்கியத் தமிழுக்கு இரண்டு பக்கமேனும் ஒதுக்குவாருண்டா?

மக்கள் அதைத்தான் விரும்புகிறார்கள் என்பது மிக மட்டரகமான கருத்து. திரைப்படத்தை மிகக் கொச்சைப்படுத்துபவர்கள் பேச்சு இது. கலைப்படம் எடுத்து, அதையே வெற்றிப்படமாகவும் ஆக்க வழியும் திறமையும் இன்மையாலேயே அத்துறை கெடுகிறது.

தமிழில் மக்கள் விரும்புவதாகப் பல பக்கங்கள் வெளியிட நேர்ந்தாலும், சில பக்கங்களேனும் அவர்கள் எதை விரும்ப வேண்டுமென எண்ணி அவர்கள் உள்ளம் மகிழுமாறு தமிழை வெளியிட இயலாதா? இனிய தமிழில் சொற்களுக்கா பஞ்சம்? 'சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே' என்ற பாரதி வாக்குப் பொய்யா?

தமிழுக்கு ஊறானவற்றைக் காணும்போதெல்லாம் மௌனமாயிருந்துவிட்டு, சில நன்முயற்சிகளைக் காணும்போது, கொதித்தெழுவது என்ன நியாயம்?

தமிழுக்கு மறுதலையான போக்கு ஆயிரம் காணப்படும் பொழுதெல்லாம் துடித்தெழுந்து கடிந்து எழுதித் திறனாய்வு செய்திருந்தால், இப்போது தமிழ் வளர்ச்சிக்கென வந்துள்ள செயற்பாடுகளைத் திறனாய்விடமுண்டு! தமிழையே ஏளனப்படுத்துவது போல் எழுதலாமா? இதைக் கண்டு மனம் வருந்தும் தமிழ்ப் புலவர்களைக் கேலிசெய்து, சிரிப்புத்துணுக்குப் போட்டால் தமிழில் எழுதிப் பிழைக்கும் இவர்களின் நன்றியறிதலை என்னென்பது?

தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடும் பக்கமும் பாருங்கள். அதற்கும் முயற்சி எடுங்கள். பிழைகளைக் கண்டு விமர்சனம் செய்யுங்கள். ஒருவேளை, தமிழ்ப்புலவர்கள் சொல்லும் 'தனித்தமிழுக்கு' வரவேண்டாம். ஒரு

பொதுத்தமிழை - கட்டளை மொழியைப் (Standard Language) பயன்படுத்தவேண்டும் முயன்றதுண்டா? இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைமையுடைய தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒன்றன் ஒரு பகுதிக்கு வாரம் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கியதுண்டா?

நாம் கேட்பதெல்லாம் இதுதான்! இரண்டு பக்கமும் பாருங்கள்! நாம்தானே சமுதாயத்தை உருவாக்குகிறோம். இன்றைய மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களே சமுதாயத்தின் மொழியை, பண்பாட்டை உருவாக்குகின்றன. அவற்றில் 'வளர்ச்சியை நோக்கி' (Towards Development) 'உன்னதத்தை நோக்கி' (Towards Excellence) என யாவற்றிலும் எதிர்பார்ப்பது குற்றமாகுமா? கம்பன் பாடிய மொழி நடை உன்னதமன்றோ, அக்காப்பியத்தை இன்றும் வாழ வைக்கிறது!

தமிழ் மொழியை ஒரு பயன்பாட்டு மொழியாக்க அனைவர்க்கும் பயன்படும், பிழையில்லாதொரு பொது மொழியாக்கத் தமிழ்ப்புலவர்களை நாடாத, தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு ஊக்கம் தராத, தமிழ் கற்றவர்களை ஊக்கப்படுத்தாத இவர்கள் அப்புலவர்களைக் கேலி, கிண்டலுக்கு ஆளாக்குவதற்கு மட்டும் தவறுவதில்லை. ஒட்டுமொத்தமாக தமிழ்ப்புலவர்களைப் புறக்கணிப்பவர்களுக்கு, கேலி செய்யும் உரிமை ஏது?

தமிழகத்தில் முன்பு ஆடலும், பாடலும் வல்ல பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர்கள் ஏழ்மையில் வாடவும் ஏளனப்படுத்தவும் ஆளானதால்தான் தமிழில் இசையும் கூத்தும் அழிந்தன. சுவர் சிதைந்தால், சித்திரமும் சிதையும்ல்லவா? ஒருதுறையை அழிக்க வேண்டுமென்றால் அத்துறை வல்லவர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக் கேலிக்கு

ஆளாக்கிப் புறக்கணித்தால் போதும். தமிழ்ப் புலவர்களை இவ்வாறு கீழ்மைப்படுத்துவோர் பலர், இத்தகைய நஞ்சு நெஞ்சமும் உடையவரோ என ஐயம் ஏற்படுகிறது.

தமிழுக்கு வரலாறு அறியப்பட்ட அளவில் 25 நூற்றாண்டு வளர்ச்சி உண்டு. தொல்காப்பியர் உள்ளிட்ட தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு இதில் பங்குண்டு. தமிழ்மொழிக் காவலர்கள் என்று பழிப்பது நல்லதன்று. 'தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்' என்று பொறுத்துக்கொண்டு, தமிழ் மொழிக்காவலர்களாய் விளங்குபவர் தொகை அருகி வருகிறது. பயிர் வளர்ச்சியில் வேலியும் முக்கியம், களையெடுப்பதும் முக்கியம்.

தமிழ்ப்புலவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இன்றும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இன்றைய படைப்பிலக்கியத்தைப் பல்கலைக்கழகப்பாடமாக்குவதில், பட்டப்படிப்பில் சேர்ப்பதில் பிஎச்.டி., எம்.பில் ஆய்வுக்கு எடுப்பதில் அவர்கள் தயக்கம் காட்டுவதில்லை. ஆனால் ஒன்றை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். கல்கியும், அகிலனும், தீபம் நா. பார்த்தசாரதியும் எழுதியவற்றையோ, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., ஜெயகாந்தன் எழுதியவற்றையோ பாட நூலாக்கிய அளவு, இன்றைய எழுத்தாளர் படைப்புக்கள் சிலவற்றைப் பாடமாக்க இயலுமா?

மக்கள் தமிழ் என்று, தமிழையே கொச்சைப்படுத்தி வருகிறார்கள். முதற்சொல் தொடங்கி, வழக்குத் தமிழ் என்று வழக்குத் தமிழ் எழுதுபவர்களைச் சில இதழ்கள் பரிசு தந்து பாராட்டுவதை என்ன சொல்ல? இதனால் சினிமாத் தலைப்புக்கள் கூடக் கொச்சை வடிவம் பெற்றுவிட்டன; பாடல்களையோ சேட்க வேண்டியதில்லை.

‘கூடப் பொறந்த பொறப்பு’, ‘சின்ன மாப்ளே’ என்றெல்லாம் வரும் தலைப்புக்கள் ஆகுமா? மாப்பிள்ளையைக் கையைக் காலை ஒடித்து ‘மாப்ளே’ ஆக்கலாமா?

தமிழ் இரு வழக்கு மொழி. பேசுவதுபோல் எழுதுவதில்லை; எழுதுவது போல் பேசுவதில்லை. இது காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. இதைச் சிதைத்து, தமிழைப் பேசுவது போலவே எழுதிக் கொச்சைப்படுத்தி, வீணடிக்கலாமா? இதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல, இன்னும் எவ்வளவோ சொல்ல யாரேனும் இடமளித்தீர்களா?

இரு பக்கப் பார்வையும் கூடுவது எக்காலம்? கண்கள் இரண்டு, காட்சி ஒன்று என்ற காலம் வாராதா? நம் பொதுச் சொத்தாம் இனிய தமிழுக்கு எதிர்காலம் அமையாதா?

(தினமணி : 24-6-'96)

கல்கியும், அகிலனும், தீபம் நா.பார்த்தசாரதியும் எழுதியவற்றையோ, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., ஜெயகாந்தன் எழுதியவற்றையோ பாட நூலாக்கிய அளவு, இன்றைய எழுத்தாளர் படைப்புக்கள் சிலவற்றைப் பாடமாக்க இயலுமா?

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும் தமிழும்

ஆங்கில நாட்டில் ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த முத்தவனுக்கே சொத்துரிமை என்று ஒரு காலத்தில் இருந்தது. அதனால் இளையவர்களெல்லாம் வெளிநாடுகளைத் தேடிக் குடியேறலாயினர். இன்று பலகண்டங்களில் குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்காவில் ஆங்கிலேயர்கள் பரவிக் கிடப்பதற்கு இதனையே ஓர் அடிப்படைக் காரணம் என்பர். தமிழர்கள் தொன்றுதொட்டு கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கினர். 'முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை' எனத் தொல்காப்பியர், தமிழர் வழக்கத்தை ஒரு விதியாகவே வகுத்தார்(980). இதனால் தமிழர்கள் ஆண்கள் மட்டுமே வாணிக நிமித்தம் கடல் கடந்து சென்று திரும்புவது என்ற வழக்கம் நிலைத்துப் போனது. இடைக்காலத்தில் சோழ மன்னர்களும் தாம் மட்டுமே படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிவாகை சூடித் திரும்பினரேயன்றி, அங்கங்கு நிலைபெறத் தங்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினார் அல்லர். இதனால் ஆங்கிலேயர்களுக்கு முன்பே உலகெங்கும் பரவியிருக்க வேண்டிய தமிழினம் தென்னாட்டிற்குள் வர வர தென்பகுதிக்குள் சுருங்கி, முடங்கிப் போனது. வணிக நோக்கிலும், அரசர்தம் வெற்றிவாகை நோக்கிலும் கடல் கடந்து பரவியும் பரவாதிருந்த தமிழினம், ஐரோப்பியர் வருகைக்குப்பின் கூலிகளாய்க் கப்பல் கப்பலாய்க்

கொண்டு போகப்பட்டு உலகெங்கும் பரவினர். பழைய மரபை விடாத சிலசூழகத்தவர், தொடர்ந்து திரைகடலோடித் திரவியம் தேடிக்குடியேறினர். இதனால் இன்று உலகெங்கும் ஆங்கிலேயர்கட்கு அடுத்தபடியாக, இருபத்து இரண்டு நாடுகளில் தமிழர்கள் பரவி வாழ்கின்றனர்.

இலங்கை யாழ் தமிழகம் நம்மைப்போல் இயல்பாய் அமைந்த தொன்மையகம் ஆகும். பாரத நாட்டில் அயல் மாநிலங்களில் குடியேறி வாழ்பவரும் ஒருவகையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களேயாவர்.

மலேசியாவும் சிங்கப்பூரும் கூடுதலாகத் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகள் ஆகும். சிங்கப்பூரில் ஆங்கிலம், மலாய், சீனம், தமிழ் நான்கும் தேசியமொழிகள் என்ற தகுதியைப் பெற்றுள்ளன. அங்கு நானூறுக்கு மேற்பட்ட பள்ளிகளில் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை தரத்துடன் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது. உலகிலேயே இனிய தமிழில் நாள் முழுவதும் ஒலிபரப்பும் வானொலியென்ற சிறப்பைச் சிங்கப்பூர் வானொலிக் கழகம் பெற்றுள்ளது. இதற்கு அடித்தளமிட்ட மெ.திரு.அரசு அண்மையில் காலமானார். இங்கு அரிய தமிழைப் பொறுப்புடன் வளர்க்கும் பலநூறு தமிழாசிரியப் பெருமக்கள், தங்கள் தமிழ்க் கல்வியை வளர்த்துக் கொள்ளவும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை அறியவும் மேற்பட்டம் பெறவும் அளவற்ற ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் ஓரளவு, அவர்தம் பட்டப்படிப்பிற்கு உதவ முன்வந்ததாயினும், அது அத்துணை பயன்தரவில்லை. காரணம் கருத்தாய் உதவுபவர் எவருமில்ர்.

புதுச்சேரி மொழியியல், பண்பாட்டு நிறுவன இயக்குநராகயிருந்த அறிஞர் இரா. கோதண்டராமன்

ஒருவரே தமக்கொரு பயன்கருதாமல் உதவினார். பிறகு அதுவும் தடைப்பட்டுப் போயிற்று. சிங்கப்பூர்க் கல்விக் கழகம் முற்கூறிய நான்கு மொழிகளையும் கற்பிக்கும் நெறிமுறைகளைச் சோதனை முயற்சிகள் செய்து, புதுப்புது வழிவகைகளைக் கண்டு வருகிறது. இதனைத் தொடங்கிய பெருமை அறிஞர் எஸ்.தெய்வநாயகத்திற்கு உரியது. இன்று பேரறிஞர் பலர் தொடர்ந்து பணியாற்றி வருகின்றனர். அங்கு பள்ளிப்படிப்பு முடிய தமிழ் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. மேற்படிப்பு எல்லாம் ஆங்கிலவழி கற்க வேண்டும். மலாய் மொழிக்கும் சீன மொழிக்கும் அவ்வத் தாயகங்களிலிருந்து கிடைக்கும்ளவு ஆதரவு, உதவி தமிழர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. 'தமிழ் முரசு' நாளிதழ் தொடங்கிய கோ.சாரங்கபாணி அங்கு தமிழ்க்கல்வி நிலைபெற வித்திட்ட பெரியவர் ஆவார். அன்றைய இந்திய அரசு அந்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் எந்த மொழியைக் கற்பிக்கலாம் எனப் பரிந்துரைக்க அனுப்பிய நமது தமிழகப் பெரியவர் ஒருவர், அங்கே 'சம்ஸ்கிருதத்தைக் கற்பிக்கலாம்' என எழுதி வைத்தார். அதை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்து, தமிழைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் நிலைநிறுத்திய பெருமை முற்கூறிய சான்றோர்களுக்கும் இராம.சுப்பையா போலும் தமிழ்ப் பெரியவர்களுக்கும் உரியதாகும். இன்றும் நடுவணரசு தனது தூதரகம் மூலமும், இங்கிருந்து செல்லும் தூதுக்குழுக்கள் மூலமும் இந்தியை வானொலியில் புகுத்தவும், தமிழுக்குள்ள சிறப்பான இடங்களை நகர்த்தவும் அவ்வப்போது முயன்று வருகிறது. இதையெல்லாம் தமிழக அரசும், நமது சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

மலேசியாவில் உயர்கல்வி அனைத்தும் மலாய் மொழியிலேயே நடைபெறுகின்றன. பள்ளியில் தமிழ்வழிக் கல்வியும் தமிழ்மொழிக் கல்வியும் உள. ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பள்ளிகளில் நான்காயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழாசிரியர்கள் உளர். பன்னிரண்டாம் வகுப்பு அளவு கற்றதும், ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் சேர்ந்து பயிற்சி பெற்ற தமிழாசிரியர்கள் இவர்கள். இவர்களுக்கும் தமிழ்க் கல்வியை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளவும் பட்டப்படிப்புகள் படிக்கவும் விருப்பமுளது.

அங்கு ஆறாம் வகுப்பு வரை தமிழ்வழிக்கல்வி பயிலலாம். ஏழாம் வகுப்பு முதல் மலாய் மொழி மூலம் படிக்க வேண்டும். தமிழ்வழியே படித்து வருபவர்க்கு ஆறாம் வகுப்பு முடிந்ததும் ஓராண்டு இடைநிறுத்தம் செய்து, பிறகு ஏழாம் வகுப்பை மலாய் மொழியில் தொடரச் செய்கின்றனர். அந்த ஓராண்டு மலாயில் சிறப்புக் கல்வி பயிலவேண்டும். இதனால் தமிழ்ப் பெற்றோர், தொடக்கம் முதலே மலாய்வழிப் படிப்பில் விடுகின்றனர். ஓராண்டு மிஞ்சுமல்லவா? இதனால் தமிழ்ப் பள்ளிகள் வர வரக் குறைகின்றன என்று கூறுகின்றனர்.

அவ்விரு நாடுகளிலும் கூட தமிழாசிரியப் பதவி சோறு போடுவதாலேதான், தமிழ் இன்றும் ஓரளவு நிலைபெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் மிகச் சுருங்கிவிடாமலும் மேன்மேலும் தமிழ்க்கல்வி வளரவும் நாம் உணர்வு வயப்படாமல் அறிவு வழியில் சிந்தித்து, பொறுமையாக வழிவகை காணவேண்டும்.

மொரீசியசு, ரீயூனியன் நாடுகளிலும், தென்னாப்பிரிக்காவிலும் வாழும் தமிழ் மக்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் - அதாவது பல நூறாயிரம்

தமிழர்கள், தமிழே தெரியாமல் வாழ்கின்றனர். கிரியோல், பிரஞ்சு, ஆங்கிலம் பயில்கின்றனர். அந்தமான் - நிக்கோபார், பிஜித் தீவுகளிலும் இதே போன்ற நிலைதான் உருவாகிறது.

மொரீசியசிலுள்ள மகாத்மா காந்தி நிறுவனத்தில் தமிழ்த்துறை உளது. அங்குள்ள அடித்தள மக்கள் முருகன் வழிபாடு, அம்மன் வழிபாடு இரண்டிலும் காலுன்றி நிற்பதால், அவ் வழிபாடுகள் அவர்களை தமிழுக்கும், தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கும் ஓரளவு கொண்டு வரலாம். மொழி விளங்காவிட்டாலும் 'காவடிச்சிந்து' அவர்களை ஈர்ப்பதை நேரில் காணவேண்டும்.

அமெரிக்க நாட்டில் 1960-களிலிருந்துதான் இந்தியாவிலிருந்து இக்காலக் குடியேற்றம் தொடங்குகிறது. முதலில் ஒன்பது வடநாட்டவர்க்கு ஒரு தமிழர் என்ற விழுக்காடுதான் இருந்ததாம். இன்றும் குசராத்தியர்களே மிகக் கூடுதல்; அடுத்து ஆந்திரர்; மூன்றாம் இடத்தில் தமிழர்கள் உளர். தமிழர்கள் இரண்டு இலட்சத்து இருபதாயிரம் என அந்நாட்டு, இந்திய இதழ் ஒன்று கூறுகிறது. கனடாவில் ஒன்றேகால் இலட்சம் பேர் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள். அமெரிக்க நாடு முழுதும் 30 தமிழ்ச்சங்கங்கள் வரை உள. இவற்றின்கூட்டமைப்பு கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக, அமெரிக்கச் சுதந்திர நாளான ஜூலை 4-ஆம் நாள் தொடங்கி மூன்று நாட்கள் தமிழ் விழாக் கொண்டாடுகிறது. ஆயிரக் கணக்கில் கூடி, மூன்று நாளும் முத்தமிழ் முழக்கம்தான்! சினிமா நட்சத்திரங்களையே அழைத்து அலுத்துப்போய், இந்த ஆண்டு தலைவர் நாச்சிமுத்து சாக்ரடசு, அதை முற்றிலும் தமிழறிஞர், கலைஞர் கலந்து கொள்ளும் விழாவாக மாற்றினார். இது தொடருமென எதிர்பார்க்கலாம்.

அங்கு நாடெங்குமுள்ள தமிழ்ச்சங்கங்கள் நன்கு செயல்படுகின்றன. யேல், ஹார்வேர்ட், கொலம்பியா, சிகாகோ, விஸ்கான்சின், பென்சில்வேனியா போலும் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்க்கல்வியும் தமிழாய்வும் நடைபெறுகின்றன. பெர்க்லி பல்கலைக் கழகத்தில், தமிழுக்கு ஓர் 'இருக்கை' அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. பலர் சேர்ந்து உதவிய 4 இலட்சம் டாலர் உதவியால் இது தொடங்கப்பெற்றுள்ளது. அந்நாட்டில் ஒரு துறை தொடங்க ஒரு மில்லியன் டாலர் வைப்பு நிதி எடுத்து வைக்க வேண்டும். இத்துறைக்கு, தமிழக மக்களும் தமிழக அரசும் உதவி, அங்குள்ள மக்களையும் தூண்டினால், இத்துறை மிக நன்கு செயல்பட முடியும். வேறு சில பல்கலைக் கழகங்களிலும் தமிழ்த் துறைகள் தொடங்க முயற்சிகள் உள். அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்த் துறைகள் தொடங்குவது மிக நல்ல அறிகுறி. தமிழக அரசு நினைத்தால், அங்குள்ள தமிழர்களுையே உதவ வைக்க முடியும்!

இன்று வளரும் தலைமுறையினர்க்கு, அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்ததால், தமிழே தெரியவில்லை. பெற்றோர் தமிழ் பேசும் குடும்பங்களில் சில பிள்ளைகள் தமிழிலும் பேசுகின்றனர்; நாம் பேசினால் புரிந்து கொள்கின்றனர். ஆனால் தமிழே தெரியாத தமிழ்க் குழந்தைகள் செம்பாதிக்கு மேல் உள்ளனர்.

இச் சூழலில் அங்கு தமிழை நிலை நிறுத்த - ஓரளவேனும் தமிழ்ப்பண்பாட்டைக் காக்க வழிவகைகள் கண்டாக வேண்டும். ஒலி, ஒளிப்பேழைகள்; கணினி வழிக்கல்வி; திரைப்படவழி ஆர்வத்தூண்டுதல்; இசை, நாட்டியப் பயிற்சிகள் வழிக் கவர்தல்; சிந்துப் பாடல்கள்

ஆடல்கள்; நாட்டுப்புற இசை; பட்டி மன்றம்-வழக்காடு மன்றங்கள்; சிறந்த நகைச்சுவை மிக்க பொழிவுகள், பாடநூல்கள் என நாம் பல வழிவகைகளைக் காணவேண்டும்.

அமெரிக்காவில் இந்துக் கோயில்கள் அறுபது உள. மேலும் இருபது கட்டப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள் தென்னாட்டு அமைப்புக் கோயில்களே மிகுதி. இவை தமிழையும் பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் பொது நிலையங்களாகவும் பயன்படுகின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் இக்கோயில்களும் தமிழ்ச் சங்கங்களுமே அங்கு தமிழ் வளரும் கழனிகளாகவுள்ளன.

பல நாட்டுத் தமிழறிஞர்களையும் கூட்ட வேண்டும்; கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பட்டங்கள் தந்தும், உறுப்பினராம் பதவிகள் தந்தும் இது போல பலவகைகளில் நம்முடன் கலந்துறவாட வைக்க வேண்டும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், பெரிய பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த் துறைகள்; அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை; ஆட்சிமொழி பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சகம், தமிழக அரசு - யாவார்க்குமே இதில் பணிகள் பலவுள. அவர்கள் நோக்கம் இப்பக்கம் திரும்பத் தமிழ்த்தாய் தண்ணருள் புரிவாளாக!

(தினமணி : 7-1-'97)

நூலகமே கோயில், நூல்களே தெய்வங்கள்

‘மக்கள் வாசிப்பு இயக்கம்’ நமது நாட்டில் கால்கொண்டு வருவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. வாசிப்பதனாலேயே சிந்தனை வளர்கிறது; ஆராய்ச்சி பிறக்கிறது; புதுமை தோன்றுகிறது. தமிழில் ‘கண்டது கற்க பண்டிதனாவான்’ என வழங்கும் பழமொழி ஆழமான பொருளுடையது. நூல்களை வாங்குதல், படித்தல், பாதுகாத்தல் யாவும் நல்ல பயனுள்ள பழக்கங்களாகும். புத்தகங்கள் அறிவுக் கருவூலங்கள்; பலதுறை ஆய்வுப் பெட்டகங்கள்; மாந்தன் காலங் காலமாகத் தேடித் தொகுத்து வைத்திருக்கும் மூதாதையர் வழிவந்த செல்வச் சொத்துடைமைகள். ‘மதி நுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு’ என்ற இடத்தில், நுட்பான கூர்த்த அறிவு, புத்தகங்களால் நிலைகொண்டு வளர்வதையல்லவா, திருவள்ளுவர் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார்!

அண்டை மாநிலம் கேரளத்தில் வாசிப்பவர் தொகை மிக அதிகம். நல்ல புத்தகமெனில் ஐயாயிரம் படிகள் அங்கு உடனே விற்பனை ஆகின்றன. இங்கு மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரின் கதைப் புத்தகமேயாயினும் ஆயிரம் படிகள் விற்க ஐந்தாண்டுகளாகும். இது எதைக் காட்டுகிறது? பொருளாதார வசதியின்மை, ஏழ்மை என்றெல்லாம்

ஆடல்கள்; நாட்டுப்புற இசை; பட்டி மன்றம்-வழக்காடு மன்றங்கள்; சிறந்த நகைச்சுவை மிக்க பொழிவுகள், பாடநூல்கள் என நாம் பல வழிவகைகளைக் காணவேண்டும்.

அமெரிக்காவில் இந்துக் கோயில்கள் அறுபது உள. மேலும் இருபது கட்டப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள் தென்னாட்டு அமைப்புக் கோயில்களே மிகுதி. இவை தமிழையும் பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் பொது நிலையங்களாகவும் பயன்படுகின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் இக்கோயில்களும் தமிழ்ச் சங்கங்களுமே அங்கு தமிழ் வளரும் கழனிகளாகவுள்ளன.

பல நாட்டுத் தமிழறிஞர்களையும் கூட்ட வேண்டும்; கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பட்டங்கள் தந்தும், உறுப்பினராம் பதவிகள் தந்தும் இது போல பலவகைகளில் நம்முடன் கலந்துறவாட வைக்க வேண்டும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், பெரிய பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த் துறைகள்; அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை; ஆட்சிமொழி பண்பாட்டுத் துறை அமைச்சகம், தமிழக அரசு - யாவர்க்குமே இதில் பணிகள் பலவுள. அவர்கள் நோக்கம் இப்பக்கம் திரும்பத் தமிழ்த்தாய் தண்ணருள் புரிவாளாக!

(தினமணி : 7-1-'97)

நூலகமே கோயில், நூல்களே தெய்வங்கள்

‘மக்கள் வாசிப்பு இயக்கம்’ நமது நாட்டில் கால்கொண்டு வருவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. வாசிப்பதனாலேயே சிந்தனை வளர்கிறது; ஆராய்ச்சி பிறக்கிறது; புதுமை தோன்றுகிறது. தமிழில் ‘கண்டது கற்க பண்டிதனாவான்’ என வழங்கும் பழமொழி ஆழமான பொருளுடையது. நூல்களை வாங்குதல், படித்தல், பாதுகாத்தல் யாவும் நல்ல பயனுள்ள பழக்கங்களாகும். புத்தகங்கள் அறிவுக் கருவூலங்கள்; பலதுறை ஆய்வுப் பெட்டகங்கள்; மாந்தன் காலங் காலமாகத் தேடித் தொகுத்து வைத்திருக்கும் மூதாதையர் வழிவந்த செல்வச் சொத்துடைமைகள். ‘மதி நுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு’ என்ற இடத்தில், நுட்பான கூர்த்த அறிவு, புத்தகங்களால் நிலைகொண்டு வளர்வதையல்லவா, திருவள்ளுவர் எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறார்!

அண்டை மாநிலம் கேரளத்தில் வாசிப்பவர் தொகை மிக அதிகம். நல்ல புத்தகமெனில் ஐயாயிரம் படிகள் அங்கு உடனே விற்பனை ஆகின்றன. இங்கு மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரின் கதைப் புத்தகமேயாயினும் ஆயிரம் படிகள் விற்க ஐந்தாண்டுகளாகும். இது எதைக் காட்டுகிறது? பொருளாதார வசதியின்மை, ஏழ்மை என்றெல்லாம்

இதற்குக் காரணம் கற்பிக்க முந்த வேண்டாம். மாதம் பத்தாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் ஆசிரியர் கூட, அவர் கட்டாயம் புதுப்புது நூல்களைப் படிக்க வேண்டியவரையினும் ஒருநூல் வாங்குவதில்லை; படிப்பதுமில்லை. நம் நாட்டில் வாசிக்கும் மனப்பழக்கத்தை ஏற்படுத்தநாம் இதுகாறும் எம் முயற்சியும் செய்தோமில்லை.

மக்களாட்சி நல்ல நிலையில் நிலைபெற, மக்களிடையே வாசிப்புப் பழக்கம் பல்கிப் பெருக வேண்டும்.

முன்னேறிய நாடுகளில் எல்லாம் கல்வி வளர்ச்சியோடு, இவ்வாசிப்புப் பழக்கமும் மிக நன்றாக வேருன்றியுள்ளது. அமெரிக்க நாட்டில் அதிபர் ரீகன் காலத்தில் 'அமெரிக்க வாசகர்' பற்றி ஓர் இயக்கம் பரவச் சில முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இன்றைய அதிபர் கிளிண்டன் தமது தேர்தல் கொள்கையாக அண்மையில் முன்வைத்தவற்றில் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடற்பாலது 'அமெரிக்கா வாசிக்கிறது' என்ற, பலகோடி டாலர் செலவுள்ள பெருந்திட்டமாகும். மூன்றாம் வகுப்பு முதலே பிள்ளைகளிடம் வாசிப்புப் பழக்கத்தை மிகுவிக்க, ஆயிரக்கணக்கான பயிற்சியாளர்களை நியமிக்கப் போவதாக அவர் அறிவித்துள்ளார்.

இன்று அமெரிக்காவில் புத்தக விற்பனை நிலையங்கள் தங்கும், வெள்ளி விற்பனை நிலையங்களைப் போல சொலிப்பதைச் சின்னஞ்சிறிய கிராமங்களிலும் காணலாம். அந்நாட்டில் நூலகம் இல்லாத ஊரும் இல்லை; பள்ளியும் இல்லையெனலாம். 1995ஆம் ஆண்டு புள்ளி விவரப்படி, 8,800 பொது நூலகங்கள், 5,000 பல்கலைக்

கழக - கல்லூரி நூலகங்கள்; பள்ளிகளிலோ ஆயிரக்கணக்கில் நூலகங்கள் உள்ளன. இவைதவிர ஆயிரக்கணக்கில் தனியார் ஆய்வு நூலகங்கள்; குறிப்பிட்ட ஆய்வறிவு சார்ந்த துறை நூலகங்களும் உள. தனிப்பட்ட தொழில்துறையினர் தத்தமது தொழில் தொடர்பான நூலகங்களையும், அரசின் வழிப்பட்ட பல்வேறு வகையான அலுவலகங்கள் தமக்கு வேண்டியநூல் தொகுப்புக்களையும் கொண்டுள்ளமை பிறிதொரு சிறப்பாகும்.

அமெரிக்காவிலேயே தலைமை வாய்ந்தவை அமெரிக்க நாட்டுப் பேரவை நூலகம், தேசிய வேளாண்மை நூலகம், தேசிய மருத்துவப் பெரு நூலகம் என்ற மூன்றுமாகும். பேரவை நூலகத்தில் (Library of Congress) ஒரு நிமிடத்திற்கு பத்து நூல்கள் சேர்கின்றன என அதன் வளர்ச்சியைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

பென்சில்வேனியா பல்கலைக் கழக நூலகத்தில், இன்று வெளிவந்த தமிழ் நூல்கள் கூட அழகாக பைண்டு செய்யப்பட்டு ஒரு பூச்சி பொட்டின்றிக் காணப்பட்டன. தமிழில் இதுவரை வெளிவந்த அனைத்து அகராதிகளையும் காண வேண்டுமென்றால், செலவைப் பாராமல் நீங்கள் அங்கே போவது நல்லது. யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியான அகராதிகள் உட்பட அங்கு நல்ல நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அங்குள்ள கணினிகள் நமது திருமுறை, திவ்வியப் பிரபந்தம், திருக்குறள், அபிராமி அந்தாதி, கந்த சஷ்டி கவசம் உட்பட எதைக் கேட்டாலும் மறுப்பின்றிக் காட்டுகின்றன; படித்தும் வாய்விட்டுச் சொல்கின்றன! ஆஸ்டின் நகரிலுள்ள டெக்சாஸ் பல்கலைக் கழகப்

பெருநூலகம் ஒன்றில், குறுந்தொகைப் பாடலொன்றின் முதலடியைக் கொடுத்தபோது, அக் கணினி முழுப் பாடலையும் உடனே தந்து எங்களைத் திணறடித்தது.

சிகாகோ பொது நூலகம் பற்றி மட்டும் ஒரு விவரம் தந்தால், இதுபோல் ஆயிரக்கணக்கில் நூலகங்கள் இருப்பதின் பெருமையும் அருமையும் விளங்கும். பூமிக்கு அடியில் ஒரு தளம், மேலே பதினொரு தளங்கள். மிகச் சிறந்த கட்டடக் கலை நிபுணரான தாமஸ் பீபி என்பவரால் வடிவமைக்கப்பட்ட அழகான கட்டடம் இது. 144 மில்லியன் டாலர் செலவில், 7,56,640 சதுர அடியுள்ள இப்பெருமனை 1991 அக்டோபரில் கட்டி முடிக்கப்பெற்றது. புத்தகங்களையும் பிற வெளியீடுகளையும் அடுக்கி வைக்கும் தட்டுகளின் நீளம் 70 மைல்களாகும்! அமெரிக்காவிலேயே மாநகராட்சி நடத்தும் மிகப் பெரிய நூலகமாகிய இதில் வீடியோ அரங்கம், பொதுப்பேரவை அரங்கம், கண்காட்சி அறைகள், கலைநுட்ப ஒவியங்கள் யாவும் உள. அங்குள்ள நூலகங்களில் கணினி வழி நூற்பட்டியல் அறியவும், உடனுக்குடன் குறைந்த செலவில் நூல்களின் பகுதிகளைப் படி எடுக்கவும் என எல்லா வசதிகளும் உள. சிகாகோ படைப்பாளிகள், நூலாசிரியர்கள் கூடுவதற்கெனத் தனி அறை ஒன்றுள்ளது. வெவ்வேறு துறைசார்ந்த நூல்களுக்குத் தனித்தனித் தளங்கள்; குழந்தைகள் நூலகமே நாம் சந்திக்கும் முதல் தள நூலகமாகும். அத்தளத்தில் குழந்தைகளுக்கென உணவகமும் உள்ளது. மற்றவர்கள் உணவுக்குப் பத்தாம் தளம் போக வேண்டும். அங்கு இதழ்கள், நாளேடுகளுக்கான தளத்தில் நமது தமிழ் நூல்களையும் கண்டு மகிழலாம். 1872இல் இல்லினாய்ஸ்

மாநிலம் ஓர் இலவச நூலகம் தொடங்கச் சட்டம் பிறப்பித்தது. 1873இல் 6,852 புத்தகங்களுடன் சிறிய கட்டடத்தில் நூலகம் தொடங்கியது. 1965இல் இது 70 நூலகங்களாக விரிந்தது. 1987இல் மேயர் ஹெரால்டு ஒரு போட்டி வைத்து, பதினொரு பேர் கொண்ட நடுவர் குழுவால், இன்றைய கட்டடத்திற்கான மாதிரி வரைபடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். 1991இல் அவர்தம் பெயருடன் இப் பெரிய நூலகம் திறக்கப்பட்டது. ஆறு மில்லியன் நூல்களும், இதழ்களும்

அண்டை மாநிலம் கேரளத்தில் வாசிப்பவர் தொகை மிக அதிகம். நல்ல புத்தகமெனில் ஐயாயிரம் படிகள் அங்கு உடனே விற்பனை ஆகின்றன. இங்கு மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரின் கதைப் புத்தகமேயாயினும் ஆயிரம் படிகள் விற்க ஐந்தாண்டுகளாகும்.

அன்று பயன்பாட்டில் இருந்தன. இன்று சிகாகோ நகரில் மட்டும் இம் மத்திய நூலகத்திற்கு 80 கிளைகளும், இரண்டு வட்டார நூலகங்களும் உள. இவை மிகத் தூய்மையுடன் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. நூலக விவரங்களடங்கிய வார, மாத இதழ்களும் பல்வேறு துறை நூல்கள் பற்றிய கையேடுகளும் அங்கு கை நிறையக் கிடைப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உண்மையில் இவை 'அறிவு ஆலயங்களாய்'த் திகழ்வது கண்டு அனுபவப்பட வேண்டியவையாகும்.

கோட்டையூர் ரோஜா முத்தையா நூலகம் அமெரிக்க நன்கொடையால், சென்னையில் நிலையானதொரு நூலகமாய் இருப்பதும், அதன் நுண்படச்சுருள் நூலகம் சிகாகோ பல்கலை நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்படுவதும்

அந்நாட்டவர்தம் நூலக ஆர்வத்திற்குத் தக்க சான்றாகும். இந்நூலகங்கள் பல்வேறு கண்காட்சிகளையும் கருத்தரங்குகளையும் வாரந்தோறும் தொடர்ந்து நடத்துகின்றன. இன்று பல நூல்கள் ஒலிச் சுருள்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு காரில் போகும்போதுகூட கேட்டுக் கேட்டே படிக்கப்படுகின்றன. சிறுவர்கள் இளம்வயது முதலே நூலகத்தைப் பயன்படுத்தும் மனப்பழக்கம் பெறுகின்றனர்.

நமது பள்ளிகளில் தலைமையாசிரியர் சிலர், தமக்குக் கிடைக்கும் ஒளிவு மறைவான கழிவுச் சிறுதொகைக்கு ஆசைப்பட்டு வேண்டாத நூல்களை வாங்கி நிரப்புவது கொடுமையிலும் கொடுமையாகும். மாவட்ட நூலகங்களை நம்பியே புத்தகங்களைப் போடுவதும், அதற்காக மிக மோசமான மட்டமான புத்தகங்களையும் போட்டுத்திட்டமிட்டுப் பல்வேறு வழிகளில் திணிப்பதும் இன்னாருடைய இந்த நூலை கடுமையான விலையென்றும் பாராமல் வாங்குக என்று குறுக்கு வழியில் அரசு ஆணை பிறப்பிப்பதும் அங்ஙனம் வாங்காததற்காக மிகச் சிறந்த நூலகப் பெரியோர்கள் பழி வாங்கப் படுவதும் நாம் கண்டுவரும் நமது நூலக வரலாறுகளாகும். பொது நூலகங்களை மக்களும் மாணவர்களும் சற்றும் பேணாமல் சிதைப்பதும் நூல்களைக் களவாடுவதும், எடுத்தால் திரும்பத் தராமல் விடுவதும் என நமது குறைகள் எண்ணிறந்தனவாகும்.

நம் நாட்டு 'வள்ளல்' ஒருவன் தனது கறுப்புப் பணத்தின் ஒரு பகுதியை இறைவனுக்கு உண்டியலில் போட்டுவிட்டுத்தான் ஒரு 'பரிசுத்தன்' ஆனதாக நினைத்துக்

கொள்கிறான். இவை பலவும் சுயநலத்தின் பாற்பட்டனவே என்பதை நாம் எள்ளனைத்தும் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. அங்ஙனமன்றி, இத்தகைய நூலகமனைய அறிவாலயங்களுக்குப் பிறநாட்டவர் அள்ளிக் கொடுக்கும் பொழுது அவர்களது பொது நல வேட்கை - சமுதாய முன்னேற்றம் கருதிய சிந்தனை நன்கு புலனாகிறது. நம் நாட்டிலுள்ள இத்தகைய நல்லோரை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பிற நாடுகளில் தொலைக்காட்சி, வானொலி, நாளேடுகள் போன்றவை புத்தக வெளியீடுகளுக்கும் வாசிப்புப் பழக்கத்திற்கும் செய்யும் தொண்டு அளப்பரியது. மற்ற பொருள்களுக்கெல்லாம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு விளம்பரம் செய்யும் நிலையில் புத்தகங்கட்கு மட்டும் எவ்வித மாற்றுதலியும் கருதாமல் பல வகைகளில் உலகிற்கு அறிவிக்கின்றனர். இந்த வாரம், இந்த மாதம் எவ்வெத் துறைகளில் புதிய புத்தகங்கள் வந்துள்ளன என்பதை வாரந்தோறும் முழுப் பக்கத்தில் பதிவு செய்கின்றனர். அதிலேயே அம்மாதத்தில் வெளியான சிறந்த புத்தகங்களின் பட்டியலும் உள்ளடக்கத்துடன் வருகிறது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் நம் நாளேடுகளில் திரைப்படங்களுக்கும் அதன் தொடர்பான நட்சத்திரப் போட்டிகளுக்கும், புதிய படங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடம்போல அங்கு புத்தகத் துறைக்கு இடமளிக்கின்றனர். உண்மையான சிறந்த நூல்கள் இங்ஙனம் நாடு தழுவிய செல்வாக்குப் பெறுவதால் அங்கு அறிவுடைமை கூர்மையடைகிறது. நூலாசிரியர்கள், படைப்பாளிகள் பெருஞ்செல்வமும்

சிறப்பும் பெற வழியிருப்பதால் 'அறிவுடையார்' எல்லாம் உடையார்' என்ற குறள் அங்கே வெற்றி பெறுகிறது.

(தினமணி : 24-2-'97)

மிரிட்டிஷ் கவுன்சில்' உலகளாவிய நிலையில் ஆங்கில மொழித் தொடர்பு உதவியகங்களாகச் செயல்படுவதைக் காண்கிறோமல்லவா? பிரெஞ்சு நாட்டார் தம்முடன் தொடர்புடைய நாடுகளிலெல்லாம் பிரெஞ்சு மொழிக் கல்வி உதவிக்கு என பிரெஞ்சுத் தொடர்பகங்களை நிறுவியுள்ளனர். தமிழைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய 'தமிழ் உதவியகங்கள்' உலகத் தமிழ் நாடுகள் அனைத்திலும் அமைய வேண்டும்.

உலகம் எங்கும் தமிழ் உதவி மையம்

தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள தமிழர்களுக்கு, ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு மொழிகள் பயன்படுமளவு தமிழ் வீட்டு மொழியாகவும் பயன்படாமல் உளது. இந்நிலையில் அங்குள்ள தமிழர்களில், தமிழில் இன்னும் ஆர்வத்தை விட்டுவிடாதவர்களுக்கு மட்டுமேனும், தமிழைக் கற்றுக் கொள்ளத் 'தமிழ் உதவி' தேவைப்படுகிறது.

ரீயூனியனில் தமிழர் இரண்டு இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டோர் இருந்தும் அவர்களில் ஒரு சிலரேனும் தமிழை மீண்டும் கற்க ஆர்வங்காட்டியும் அவர்களுக்குரிய தேவைகளை நேரிலறிந்து - சின்னஞ்சிறு சிக்கல்களையும் கண்டு நீக்கி உதவுவதற்கு எந்த வழியும் இன்றளவும் அமையவில்லை.

சிங்கப்பூர் தமிழாசிரியர் சங்கத்தின்வழி அங்குள்ள தமிழ் ஆசிரியர்கள், தமக்குப் பதவி உயர்வுக்குப் பயன்படாதென அறிந்தும் தமிழில் பி.ஏ., முதலான பட்டப்படிப்புப் பெறப் பெருமுயற்சி செய்கின்றனர். மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தின் வழி தமிழில் பட்டப்படிப்புக் கற்க முயன்றார்கள் பலர் இன்னும் முற்ற முடியக் கற்க வழியின்றி, அரை குறையாக நிற்கின்றனர். அவர்களின் குறை கேட்டு, பல்கலைக் கழகத்தையும் அணுகி, அவர்கள் தாம் தொடங்கிய பட்டப்படிப்பை

முடிக்கவும் புதிதாகப் பலர் சேர்ந்து படிக்கவும் உதவி தேவைப்படுகிறது. தங்கள் தமிழ்ப் புலமையை வளர்த்துக் கொள்ள விழைவார்க்கு உதவக்கூடாதா? அவர்கள் செலவில் வளர்த்துக் கொள்ள வருவாரைப் புறக்கணிக்கலாமா?

மலேசிய நாட்டில் தமிழ்க் கல்வியை வளப்படுத்தவும் தமிழ் ஆய்வை மேற்கொள்ளவும் தமிழில் நூல்கள் எழுதி வெளியிடவும் சைவ சித்தாந்தம்-சித்த மருத்துவம்-தமிழக நாட்டுப்புறக்கலை போலும் தமிழ்த் தொடர்புடைய துறைகளில் பயிற்சி பெறவும் தமிழில் இதழ்கள் நடத்தவும் பேரார்வம் காணப்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் பலவகை 'உதவிகள்' எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

தனிமனிதர்களுக்கு என்று பல உதவிகள் தேவைப்படுதலும் கருதற்பாலது. அலோஸ்டார்த் தமிழ் நண்பர் ஒருவர் கோயிலில் அருச்சகராகப் பயிற்சி பெற விழைகிறார்; பினாங்குத் தமிழர் ஒருவருக்கு முருகனின் காவடிச் சிந்துப் பாடல்களின் ஒலிப்பேழை, ஒளிப்பேழை வேண்டுமாம்; சிங்கப்பூர் நண்பர் தமது பி.ஏ., பட்டப்பிடிப்பில் ஒரே ஒரு தாள் மட்டும் மீதமிருப்பதை முடித்தால் பட்டம் கிடைக்குமாதலால், பல்கலைக்கழகம் அதற்கான தேர்வை நடத்த வேண்டுமாம். இவ்வாறு உலகளாவிய நிலையில் தனித்தனியேகூடத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆயிரம் பிரச்சினைகள் - குறைகள் உள. இவற்றைத் தீர்க்க எவ்வாறு வழி காண்பது? யார் உதவுவது? தொடர்பு அலுவலகம் ஏதும் உளதா? நம் தலைவர்களில் யாருக்கேனும் இவற்றிலெல்லாம் சிந்தனை உண்டா? இவற்றைச் 'சின்ன விஷயம்' என்று அலட்சியப்படுத்தலாமா? 'உலகமெல்லாம் வழங்கும் தமிழ்' என்று இவர்கள் மேடை ஏறி முழங்கலாமா?

சிங்கப்பூர் நண்பர்கள் கப.திண்ணப்பன், கோவிந்தராசன், முத்தையா போல்வாரும் சிங்கப்பூர்த் தமிழாசிரியர் சங்கத்தாரும் குறிப்பாக வி.ஆர்.பி. மாணிக்கம், சாமிக்கண்ணு போலும் ஆர்வலரும் தமிழ், தமிழ் இலக்கியம், பண்பாடு, தமிழர் சமயம், அடிப்படைச் சடங்குகள் போல்வன பற்றி, சிறுசிறு நூல்களை (தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக) உருவாக்கித் தமிழர் இல்லந்தோறும் அவை இடம் பெறச் செய்து தமிழர்களுக்குத் தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றி அறிமுகப்படுத்த அவாவினர். இம் முயற்சியும் சரியான 'உதவி'யின்றி முட்டுப்பட்டு நிற்கிறது. இவை பலர்கூடி ஒரிடத்திலிருந்து, ஒரு கோவைப்பட எழுதினாலன்றி, பிசிருபட்டுப்போகும். யார் உதவுவார்கள்? ஒன்றுக்கொன்று முரணின்றி, எங்கு கூடியிருந்து சிந்தித்து எழுதுவது?

மலேசியத் திருநாட்டில் தொலைக்காட்சி போன்றவற்றை வளப்படுத்தத் தமிழ் உதவி நாடுகிறார்கள். நம் திருக் கோயிற் சிற்பங்கள், தமிழ் இலக்கிய மேன்மைகள், தமிழிசை, திருமுறை திவ்வியப் பிரபந்தத் தமிழ் அமிழ்தம், தமிழ்ப் பெரியார்கள் பற்றிய ஒலி-ஒளிப் பேழைகள் கிடைத்தால், தமிழ் மக்களிடையே பரவுமென ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆசிரியப் பயிற்சிப் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்களை விழைகிறார்கள். யார் ஏற்பாடு செய்வது? யாரிடம் முறையிட்டால் நடக்கும்?

அங்கு வெளிவரும் தமிழ் நூல்களை, இதழ்களை இந்தியாவிலும் விற்க - பரப்ப - தொடர்பு கொள்ள விழைதல் இயற்கையேயன்றோ? இங்கு வெளிவருவனவற்றை உடனுக்குடன் காண, படிக்க அங்கு ஒரிடமாவது வேண்டாவா?

மொரீசியசில், மகாத்மா காந்தி நிறுவனம், பல இடர்ப்பாடுகளிடையே மீண்டும் அங்கு தமிழ்க் கல்வி பரவத் தமிழ்த் துறை ஒன்றையமைத்து உதவுகிறது. இவ் அரசு நிறுவனத்தில், அருணாசலம் புட்பரதம் தமிழ்க் கல்வியை முதல் வகுப்பு முதல் ஏழாம் வகுப்பு வரை கற்பிக்க, தமிழாசிரியர்களை உருவாக்குவதுடன் பாட நூல்களையும் படைத்து, பெரும் பணியாற்றுகிறார். அங்கு வானொலி, தொலைக்காட்சியில் பணியாற்றும் கதிர்வேல் சொர்ணமும் பிற நண்பர்களும் மக்களை, இத்தகவல் தொடர்புச்சாதனங்கள் வழி ஈர்க்க அரிய பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

இந் நாடுகளில் எல்லாம், இந்தியாவுக்கு ஆசிரியப் பெருமக்களை அனுப்பி, இங்கே பயிற்சி பெற நிதியுதவும் திட்டங்கள் பலவுள. அந்நாட்டு அரசுகள் ஆண்டுக்கு இருவர் மூவருக்கு வாய்ப்பு அளிப்பதே கூடுதலாக உள்ளது. நம் மத்திய அரசோ, இந்தி மொழிக்கு அதிக வாய்ப்புத் தந்து, தமிழ் போலும் மிகப் பயன்பாடுடையவற்றிற்கு ஒரிரு இடம் தருகிறது; அல்லது இடமில்லை என மறுத்து விடுகிறது.

இந் நிலையில் இங்கு வந்து கற்க விழையும் மிகப் பெரும்பான்மையினருக்கு, வாய்ப்பின்றியே வாழ் நாளெல்லாம் கழிவதா?

திருக்குறள் போலும் நூல் பற்றிய முழுமையான அனைத்து நூல்களுமடங்கிய நூலகம் ஒன்று வேண்டாவா? ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நேற்று வெளியான நூல் வரை அமையும்படியான, தமிழ் நூலகம் ஒன்று வேண்டுமல்லவா?

குறைகளைக் கேட்பதற்கும் தீர்த்து வைக்க முயற்சி எடுப்பதற்கும் தொடர்பு உதவி அலுவலகம் ஒன்று, நாடுதோறும் வேண்டாவா?

அயல்நாடுகளிலுள்ள தூதரகங்கள் அரசியல் உறவு பற்றியவற்றையே கவனித்தின்றன. பண்பாட்டு மொழி இலக்கிய உறவுகளைக் கவனிக்க - வளர்க்கத் தனித் தொடர்பு உதவியகங்கள் அமைதலன்றோ தக்கது?

‘பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்’, உலகளாவிய நிலையில் ஆங்கில மொழித் தொடர்பு உதவியகங்களாகச் செயற்படுவதைக் காண்கிறோமல்லவா? பிரெஞ்சு நாட்டார் தம்முடன் தொடர்புடைய நாடுகளிலெல்லாம் பிரெஞ்சு மொழிக்கல்வி உதவிக்கு என பிரெஞ்சுத் தொடர்பகங்களை (French Alliance) நிறுவியுள்ளமையும் அறிதற்பாலது.

தமிழைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய ‘தமிழ் உதவியகங்கள்’ உலகத் தமிழ் நாடுகள் அனைத்திலும் அமைய வேண்டும். இதனைத் தமிழக அரசுதான் முன்வந்து நிறுவ வேண்டும். மத்திய அரசின் உதவியைக் கேட்டுப் பெற வேண்டும். தமிழ் வழங்கும் நாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று, தமிழ் மக்களின் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய தேவைகளைக் கேட்டறிந்து வந்து, அவற்றைத் தீர்த்து வைக்க முயல் வேண்டும். அண்மையில் இந்தியா வந்த மொரீசியசு நண்பர் சுதிர்வேல் சொர்ணம் குறிப்பிட்டது போல, அந்தந்த நாட்டு அரசுடன் தொடர்பு கொண்டு, நிலம் பெற்றுக் கட்டடம் கட்டி மேற்கொண்டு வரும் நடைமுறைச் செலவுகளிலும் செம்பாதியை அவ்வவ் அரசுகள் ஏற்கச் செய்து ‘தமிழ் உதவியகங்’களை நடத்தலாம். தனிப்பட்ட வள்ளல்களிடமிருந்து, அனைத்து

நாடுகளிலும், பெரும் பெரும் அறக்கொடைகள் பெறலாம். தக்கவழி செலவழிக்கப்படுமென்று தெரிந்தால் உதவுவதற்கு, இன்று பலர் உலக நாடுகளில் உள்ளார்கள்!

தமிழக அரசும் எதிர்க்கட்சியினரும் இதுபற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். ஒருவேளை ஆளுங்கட்சியினர் தயக்கங் காட்டினால், எதிர்க் கட்சியினரே உடனே இத்தகையதொரு திட்டத்தைத் தொடங்கி விடலாம். காலப் போக்கில் ஆளும் சூழல்வரின் இதனை முற்ற முடியச் செய்ய அது வாய்ப்பாகும். எல்லோரிடமும் இதற்கான சிந்தனைகளும் திட்டங்களும் இருப்பதே உலக இயற்கை. அதில் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். இந்த இந்த நாட்டில் இவ்வாறு உதவியகம் அமைப்பது நலம் பயக்குமென எண்ணுவதில், கருத்து வேறுபாடு செயல்முறைத் திட்டங்களில் வேறுபாடு வரலாம்.

இப்போதுள்ள குறை, இத்தகைய ஆக்கப்பூர்வமான சிந்தனை எவருக்கும் இன்மைதான்!

அறிஞர் வா.செ. குழந்தைசாமி, IATR எனப்படும், உலக மாநாடுகள் நடத்தும் உலகத் தமிழ் ஆய்வு நிறுவனம் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் போலவும் செயற்படலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

எம்.ஜி.ஆர். அறிவித்த உலகத் தமிழ்ச் சங்கம் இப்பணியைச் செய்யலாமெனச் சிலர் கருதக்கூடும்.

‘தமிழ் உதவியகம்’ எனப் புதிதாகத் தொடங்குதலும் பொருந்தும். ‘தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்’, ‘உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்’ எனப் பலவற்றைத் தொடங்கி விட்டு, அவை போதிய நிதி வசதியின்றி, சரிவரப் பணியாற்ற

முடியாமையை நோக்கினால், இத்தகைய யோசனைகளால் மட்டும் பயனில்லை என்பது விளங்கும். காலத்திற்கேற்பத் தக்கவாறு திட்டமிட்டு, போதிய நிதி வசதிகளுடன் சரியான ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இத்தகைய நிறுவனங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

ஒரு 'சர்க்கார் ஆபீசில்' வேலை தேடும் ஒருவர் அவ்வேலையை அடைவதற்கு எடுக்கும் முயற்சி - உழைப்பு - கடமையுணர்வு போல்பவை மிகமிகக் கூடுதல்; பிறகு வேலை கிடைத்ததும் 'அப்பாடா!' என்று எவ்வேலையையும் பார்க்காமல், அதை ஒரு 'தூங்காணை மடமாக்கி', விழிக்கும் போதெல்லாம் பணம் பறிக்குட ஊழல் பெருச்சாளியாக மாறி விடப் பார்க்கிறோம் இப்பாதிப்பு எங்கும் உளது.

எனவே, தமிழ் உறவுக்கென நிறுவனங்கள் தொடங்குவதென்பது முக்கியம். அவற்றைப் பயன்பெற நடத்துவது அதைவிட முக்கியம்.

(தினமணி : 31-10-95)

சுதந்திர நாட்டின் அடிமைச் சின்னம்!

தமிழ்வழிக் கல்வியை வற்புறுத்துகிறவர்கள் ஆங்கில மொழி எதிர்ப்பாளர்கள் அல்லர். ஆங்கில மொழி வெறுப்போ, மறுப்போ இம்மியளவும் இல்லை. தமிழன் தன் கருத்தை ஒரு தேசியக் கருத்தரங்கில், ஓர் உலகப் பேரவையில் எடுத்துச் சொல்லும் வல்லமை பெற வேண்டும். ஆங்கில மொழியில் ஆழ்ந்த, தேர்ந்த புலமை பெற வேண்டுமென்பதில், அவர்கள் பிறரினும் கூடுதலான ஆர்வமுடையவர்களே.

தமிழ்வழிக் கல்வியை வற்புறுத்துகிறவர்களை ஆங்கிலம் அறியாதவர்கள் போலவும், தமிழனை உலக அளவில் முன்னேறவிடாமல் தடுப்பவர்கள் போலவும், கிணற்றுத் தவளைகள் என்றும் எண்ணிப் பேசி, இழிவுபடுத்துவது உண்மையுள்ளம் படைத்தவர்கள் நெஞ்சை நோகடிக்கிறது.

தமிழ்வழிக் கல்வியும் ஆங்கில மொழிக் கல்வியும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பாடு ஆகவே ஆகாது. பாரதியார் பாடியது போல், இதை ஆயிரம் கோயில்களின் முன்னின்று 'சத்தியம்' செய்து கூறுவோம்!

'கல்வி' என்பதுதான் என்ன? கல்வியாளர்கள் அனைவரும் சற்றே நிதானமாக, அமைதியாக, நடுவு நிலைமையோடு சிந்தித்தால் உண்மை விளங்காமற் போகாது.

சின்னஞ்சிறு பிஞ்சு உள்ளங் கொண்ட மழலையர் பள்ளி முதலாகவே ஆங்கிலம் வேண்டுமென்பதா, ஆங்கிலப் பற்றுக்கு அறிகுறி? அல்லாதவர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலப் பகையாகிவிடுவார்களா?

பிள்ளை கருவிலிருக்கும் காலம் முதல், ஓர் அயல் மொழிக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுப்பது, ஒரு சுதந்திர நாட்டுக்கு அழகாகுமா?

ஆங்கிலத்தை மட்டுமே பயன்படும் மொழியாக, வருமானம் தரும் மொழியாக, உத்தியோகம் தரும் மொழியாக வைத்துக் கொண்டு 'மக்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலத்தையே விரும்புகிறார்கள். நாங்கள் என்ன செய்வது' என்று ஓர் அரசு சொல்லலாமா? கல்வியாளர்கள், தாங்கள் பெறும் பட்டம் பதவி கருதியோ பிறவாறோ அரசுக்குத் தவறான வழிகாட்டலாமா?

மனிதனை அடையாளம் காட்டுவது, அவனுடைய பண்பாடு; அப் பண்பாட்டைத் தருவதும் காப்பதும் அவன் பேசும் மொழி! தனி மனிதன் என்றால் முகவரி வேண்டுமே; அடையாளம் வேண்டுமே? இந்தக் கல்வியாளர்கள் தம் முகவரியை, அடையாளத்தை இழக்கச் சம்மதிப்பார்களா?

ஆங்கிலம் படிக்கலாம்; ஆயிரம் மொழிகளும் படிக்கலாம்! தாய்மொழியை விட்டுவிட்டா? என்பதுதான் கேள்வி. தாய்மொழிப் பாடம் இன்றியே, ஒருவன் பட்டக்கல்வி வரை பெறலாமென்பது, ஒரு சுதந்திர நாட்டின் அடிமைச் சின்னமாகாதா?

தமிழன் உலகளாவிய நிலையில் உயர வேண்டும்; ஒப்புக் கொள்கிறோம். தமிழன் நோபல் பரிசும் பெறுபவனாக ஆக

வேண்டும்; கரை கடந்த மகிழ்ச்சி நமக்கு! ஆனால் தன் மொழியை இழந்துவிட்டு, தன் பண்பாட்டை இழந்துவிட்டு இவற்றை அடைந்து பயன் என்ன? அடையத்தான் முடியுமா?

வங்கப் பெருங்கவிஞர் தாகூர் முதலில் எதையும் - கீதாஞ்சலியுட்பட வங்காளத்தில் எழுதியது ஏன்? பிறகு ஆங்கிலத்தில் படைத்து, அவர் நோபல் பரிசு பெறவில்லையா? இன்றைய 'சாந்தி நிகேதனை' இக் கல்வியாளர்கள் ஒருமுறை போய்ப் பார்க்கக் கூடாதா?

ஆங்கிலமொழிக்கு எந்த வகுப்பு முதல், எந்த அளவு, எவ்வெவ்வாறு இடம்தர வேண்டுமோ, அந்தப்படி தந்தாலே, உலக அரங்கில் நாம் ஆங்கில வல்லுநர்களாகிவிட முடியுமே?

தமிழ் வழியில் படிக்க வேண்டும்; தமிழ் வழியில் படித்தவர்க்கே தமிழால் ஆட்சி செய்யும் அரசு வேலை தர வேண்டும் என்பது எப்படி ஆங்கிலத்திற்கு மாறாகும்?

மழலையர் பள்ளி முதல் தமிழ் அறவே இல்லாமலும் அல்லது அரைகுறையாகவும் கற்றுத்தருவதால், தமிழ் என்ற வேர் அழுத்தமாகப் பற்றவில்லையே! தமிழ்ச் சொற்களே பழக்கமாகவில்லையே! ஒரு மொழியில் நல்ல புலமை பெற்றவனே, பிறிதொரு மொழியில் மிகச்சிறந்த வல்லுநனாக முடியும் என்பது சாதாரண உண்மையல்லவா? தாய்மொழியில் மிகவலுவான அடித்தளம் அமைத்துவிட்டு, அயல்மொழியைக் கற்றுத்தருக என்பது எவ்வாறு தவறாகும்?

மறைமலையடிகள் தாய்மொழியில் குறைவறக் கற்றிருந்ததால் அல்லவா, அவரது வடமொழி, ஆங்கிலக்

கல்விகள் பயன்பட்டன? தாய்மொழி அறிவு இல்லாதிருந்தால், அவரது அறிவு நமக்கும் தமிழுக்கும் பயன்பட்டிருக்குமா?

காந்தியடிகள் பாரிஸ்டர் படிப்புப் படித்தவர். ஆங்கிலத்தில் நிகரற்ற புலமை படைத்தவர். ஆனால் அவரது தாய்மொழி அறிவன்றோ, அவர்தம் அறிவுடைமைக்கெல்லாம் அடித்தளமாயிருந்தது? இந்தியைப் பொதுமொழி என்று வற்புறுத்திய அவர், தமது 'சத்திய சோதனையை' முதன்முதலில் குசராத்தியில் எழுதினாரே! அந்த அளவு தாய்மொழி அறிவும் பற்றும் இருந்ததால் அல்லவா, அவரால் உலக உத்தமராக முடிந்தது.

ஆங்கிலம் படிக்கலாம்; ஆயிரம் மொழிகளும் படிக்கலாம்! தாய் மொழியை விட்டுவிட்டா? என்பதுதான் நம் கேள்வி. தாய்மொழிப் பாடம் இன்றியே, ஒருவன் பட்டக்கல்வி வரை பெறலாமென்பது, ஒரு சுதந்திர நாட்டின் அடிமைச்சின்னமாகாதா?

ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் ஆங்கில நாளிதழில், 'தாய்மொழி வழிக் கல்வி' பற்றி எழுதிய கட்டுரை, நினைவுகூர வேண்டியது. தாய்மொழிவழிக் கல்விக்கு இராஜாஜி எடுத்த முயற்சிகளை அந்தக் கட்டுரை சுட்டிக்காட்டியது. தமது பட்டமளிப்பு விழா உரை முதலாக, அவர் தாய்மொழிவழிக் கல்வியை வற்புறுத்தியதை அக்கட்டுரை மேற்கோள் காட்டியது. இராஜாஜி இந்தியைப் புகுத்தினார் என்று கோபப்படும் நாம், சற்றே நிதானமாக, அவர் தாய்மொழிக் கல்வியை வற்புறுத்தியதையும் எண்ணிப் பார்க்கக் கூடாதா?

ஆங்கிலத்தை விட்டுவிட்டால் அந்த இடத்தில் இந்தி புகுந்துவிடும் என்பதும் மிகமிகத் தவறாக நம் மனத்தில் இடம்பெற்றுவிட்ட கருத்து.

மருத்துவம், பொறியியல் உட்பட அரசுப் பணித் தேர்வுகள் அனைத்திலும் இந்தி இடம்பெற்றுக் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேல் ஆகிறது. இவ்வாறு இந்தி எல்லா வகையிலும் தன்னைத் தகுதிப் படைத்துக் கொண்டே போகிறது. அந்த அளவு - குசராத்தி, மராத்தி, வங்காளி போலத் தமிழும் தன்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ளாவிட்டால் ஆங்கிலமுள்ள இடத்தில் இந்திதான் வந்து அமரும். இன்று பொறியியலில், தமிழ் வழிக்கு அனைத்திந்திய அளவிலான மேலாண்மையினர் இசைவு தர மறுப்பது அதற்காகத்தான். இந்தியப் பெருமொழிகள், தத்தமது மொழியை எவ்வாறு கல்வித்துறையில் அடிமுதல் முடிவரை பயன்படுத்துகின்றன என்பதை ஒரு குழு அமைத்துக் கண்டறியுங்கள். பிறகு நமக்கு ஏற்றபடி, தாய்மொழிக் கல்விக்கும் தாய்மொழிவழிக் கல்விக்கும் உரிய இடம் அளியுங்கள்!

நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழ்ப் பேரறிஞர் கா.அப்பாத்துரையார் 'வங்கம் போல வளர்ப்பீர் தாய்மொழி' என்ற ஒரு முழக்க வாசகத்தை வெளியிட்டார். அது இன்றளவும் உண்மையாயிருக்கிறது. வங்காளி, குசராத்தி, மராத்தி, கன்னடம், தெலுங்கு மொழியாளர்கள் இந்தியை எதிர்க்காமலே, தாய்மொழிக்கு உரிய இடம் அளித்து வருகின்றனர். அவர்கள் இந்திக்கு அடிமையாகிவிடவில்லை. நாம் வாயளவில் மட்டும் இந்தி எதிர்ப்பாளராக உள்ளோம்.

நம் மாணவர்களில் பெரும்பான்மையினர் வெளி நாட்டிற்குப் போவது இயலாது. வெளிநாடுகள் எல்லாவற்றிலும் ஆங்கிலமே பயன்படும் என்றும் தோன்றவில்லை. ரஷிய நாட்டிற்கு அம்மொழியறிவும் ஜப்பானுக்கு அந்தமொழியறிவும் மிகமிகத் தேவைப்படுகின்றன. அங்கு போகின்றவர்கள் அந்தந்த மொழிகளைப் பல மாதங்கள் கற்றுக்கொண்ட பிறகே அங்கு போக முடிகிறது.

அவரைப் பார்; இவரைப் பார் என்பதைவிட நம்மை நாமே பார்த்துக் கொள்வது நல்லது. நமக்கு ஆங்கில மொழியறிவு மிக மிக முக்கியமே. அதற்காக மழலையர் பள்ளி முதலே ஆங்கிலம் வேண்டுமென்பதில்லை. ஏழை

தமிழை வாழ்வு தரும் மொழியாக, வருமானம் தரும் மொழியாக, வேலை வாய்ப்புத் தரும் மொழியாக ஆக்கினாலன்றி அதன் மதிப்பு உயராது. அது இன்று இலக்கிய மொழியாகக்கூட வளரவில்லை. தமிழ் நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கம் மிக மிகக் குறைந்து வருகிறது.

எளிய மக்களும் ஆங்கிலத்தை நாடக் காரணம், அதனால் பயனுண்டு; வாழ்வுண்டு என்பதாலேயாம்.

தமிழை வாழ்வு தரும் மொழியாக, வருமானம் தரும் மொழியாக, வேலைவாய்ப்புத் தரும் மொழியாக ஆக்கினாலன்றி அதன் மதிப்பு உயராது. அது இன்று இலக்கிய மொழியாகக்கூட வளரவில்லை. தமிழ்நூல்களை, நாவல்களை, கதைகளை வாசிக்கும் பழக்கம் மிகமிகக் குறைந்துவருகிறது.

நாம் இடும் கூக்குரல் எல்லாம் காட்டில் கூவிய ஓசையாய்ப் பயனின்றிக் கழிகின்றன. தமிழகத்தில் தமிழில்தான் முழுவதும் ஆட்சி நடக்க வேண்டுமென்றால், ஊன்றிய ஆழமான திறமைமிக்க தாய்மொழியறிவின்றி அது எவ்வாறு கைகூடும்?

நமது தேர்வாணையத் தேர்வுகள் எல்லாம், தமிழை ஆட்சி மொழியாக வெற்றிபெறச் செய்வதற்கு ஏற்ப மாற வேண்டாமா? மழலையர் பள்ளி முதல், தமிழில் அழுத்தமான புலமை பெற்றாலன்றி, ஆங்கில மொழியறிவு எவ்வாறு முழுமை பெறும்?

இதுவுமின்றி, அதுவுமின்றித் தமிழைக் கலப்படமாக்கவே இன்றைய கல்வி பயன்படும். இவை நாம் தொலைநோக்குடன் கூறுவன. நோய்நாடி நோய்முதல் நாடிக் கூறுவன. அடிப்படைச் சிக்கலான இதைத் திசை திருப்பி, அரசுக்குத் தவறான வழிகாட்டுபவர்கள், 'தம்மை அறியாது, தமிழுக்குக் கொடுமை செய்தவர்கள்' ஆவார்கள் அல்லவா?

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று பாடிய சங்கப் புலவன், 'கணியன் பூங்குன்றன்' எனத் தன் ஊர்ப் பெயரைச் சார்த்தியே அடையாளங்காட்டிக் கொண்டான் பார்த்தீர்களா!” எனத்தம் நுண்மாண்நுழைபுலத்தால் அடையாளம் காட்டியவர், சங்கத்தமிழ் நூலெழுதிய நம் தமிழக முதல்வர். தமிழர்களும் ஆங்கிலத்தால் உலகாள அவர் நினைத்தாலும், தமிழன் என்ற தன் அடையாளத்தை - பண்பாட்டை மொழியை இழக்க விடமாட்டார் என நம்புவோம்.

தமிழ்வழி உயர்கல்விக்கு முன்னோடி

அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, “மருத்துவம், பொறியியல், அறிவியல், கலையியல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தாய்மொழியாம் தமிழ்தான் பாடமொழியாக இருக்க வேண்டும்; இந்தியர்கள் அனைவரும் தத்தம் தாய்மொழிக்கு முக்கியத்துவம் தர வேண்டும்; இன்றேல் நம் பண்பாடு அழிந்துபடும்,” என ஒருவர் எழுதினார். இதற்கு எதிராகக் கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு காரணத்தையும் தக்கவாறு மறுத்து விளக்கித் தம் கருத்தை நிலைநாட்டினார்.; இரணநூல், வைத்திய விஞ்ஞானம் என மருத்துவத் துறையில் உயர்கல்விக்குப் பயன்படுமாறு தமிழில் நூலெழுதித் தாமே வழிகாட்டினார்; இவ்வியல்பான அறிவுடைமைக்குத் தடையாயிருந்த ஆங்கிலம் படித்த மேதைகளைச் சாடுசாடென்று சாடினார்.

அவர் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

தமது பதினெட்டாம் அகவை முதலே, ஆங்கிலேயர்களிடமே கல்லூரியில் ஆங்கில வழியிற் கற்றவர். 1902-இல் சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில் எம்.பி.பி.எஸ். படிப்பில் சேர்ந்து, ஆங்கிலேயர்களால் படிப்பிக்கப்பட்டவர். எடின்பரோ பல்கலைக்கழகம் சென்று 1911-இல் மருத்துவத் துறையில் உயர்கல்வி பெற்றுத் தேர்ந்தவர். எப்.ஆர்.சி.எஸ். பட்டம் பெற இலண்டன்

ஐக்கிய மருத்துவமனையில் 1914-இல் பணி செய்தவர். அங்கு ஏழைகளுக்குப் பல ஆண்டுகள் பணி செய்து 'கருப்பு டாக்டர்' எனப் புகழ் பெற்றவர்.

இங்கு இப்போது நம்மிடையே ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற்ற பலதுறைப் பேரறிஞர்கள் பலருள்ளனர். அவர்கள் மனத்தின் உட்புகுந்து தேடினால், அங்கு தாய்மொழியாம் தமிழ் பற்றிய தாழ்வுமனப்பான்மை குடிகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். அவர்களுக்கு எல்லாம் பாடம் கற்பிக்கத் தக்கவராக விளங்கினார், 'பெரியண்ணன்' என்று அன்போடு மக்களால் அழைக்கப்பட்ட டாக்டர் சவிரிராயன் ஏசுதாசன், F.R.C.S.E.,

பாளையங்கோட்டையில், 31-8-1882-இல், யோவான் தேவசகாய சவிரிராய பிள்ளைக்கும் மிக்கேல் அம்மாளுக்கும் திருமகனாகப் பிறந்தார். மகாகவி பாரதியார் பிறந்த அதே ஆண்டில் பிறந்தார் என்பதனால், அன்றிருந்த சுதந்திரப் போராட்டச் சூழல் இவரையும் பாதித்துள்ளது. 87 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, 1969 ஏப்ரல் 19 அன்று இறையடி நீழல் எய்தினார். வாழ்நாள் முழுவதும் துறவியாய்ப் பணி செய்த தூயவர் இவர்.

பாளையங்கோட்டையிலும் சென்னையிலும் பயின்ற காலை, ஆங்கிலேயர்களிடமே படிக்க நேர்ந்தது. வெள்ளைக்காரர்கள் வகுப்பறைகளிலும் வெளியிலும் தம் நாட்டு மாணவர்களுக்கு அதிகச் சலுகை காட்டி, இந்திய மாணவர்களைச் சமநிலையில் மதிக்காமல் ஏற்றத்தாழ்வு காட்டியது இவர் மனத்தில் கொதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஒருபக்கம் இயேசுவின் மீது அளவுகடந்த பற்று; மறுபக்கம் இவ்வேற்றுமையுணர்ச்சியால் அளவுகடந்த மனவுளைச்சல். இவற்றிடையே போராடிய இவர் சிறந்த சுதந்திர உணர்வு

மிக்க இந்தியக் குடிமகனாக உருவானார். இங்கு ஆங்கிலங் கற்றதனாலேயே தம்மை இழந்துவிட்ட 'அறிஞர்கள்' 'உயர் பதவியாளர்கள்' 'கல்வி வல்லுநர்கள்' மீது இவருக்கு அருவருப்பும் வெறுப்பும் சீற்றமும் ஏற்பட்டது.

“இந்தியாவில் உயர்கல்வி என்பது ஆங்கிலத்தில் உயரறிவு பெறுவது என்பதாகிவிட்டது. ஒரே தாய்மொழியையுடைய படித்தவர்கள், தங்களுக்குள் ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொள்வதையே மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரியதென்று கருதுகிறார்கள். மிகவும் படித்த மேதைகள் விஞ்ஞானம், கலை பண்பாட்டுச் சிறப்புடையவற்றை இங்ஙனம் ஆங்கிலத்திலேயே பேசிக் கொள்வதால் சாதாரண மக்கள் அதுதான் கல்வி என எடுத்துக் கொள்ள நேர்கிறது. கடைத் தெருவில், இரயிலில், பொது இடங்களில் எல்லாம் இப்படியே ஆங்கில உரையாடல்களே நடப்பதால், ஏழைமக்கள் உயர் அறிவு பெறுவதை இழக்கிறார்கள்.”

இவ்வாறு டாக்டர் ஏகதாசன், தமது தமிழ் வைத்திய விஞ்ஞான நூலின், ஆங்கில முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். தமிழில் நூலெழுதியதாலேயே இந்த டாக்டருக்கு ஆங்கிலத்தில் எழுதும் திறனில்லை போலும் என எண்ணக் கூடியவர்கள் நிரம்பிய நாடாதலின், சுவரிராயன் ஏகதாசன் முன்னுரையை ஆங்கிலத்தில்,

“இந்தியாவில் உயர்கல்வி என்பது ஆங்கிலத்தில் உயரறிவு பெறுவது என்பதாகி விட்டது. ஒரே தாய்மொழியையுடைய படித்தவர்கள், தங்களுக்குள் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொள்வதையே மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரியதென்று கருதுகிறார்கள்”.

அழுத்தம் திருத்தமாக எழுதியுள்ளார். “ஒருவன் தன் தாய்மொழியைப் புறக்கணிப்பது தனது சுயமரியாதையை இழப்பதாகும்,” என்றும் சிலர் பல்கலைக்கழகப் பாடமொழியாகத் தம் வட்டாரமொழி வருவதை எதிர்ப்பதற்குக்காரணம் அவர்கள்தாய்மொழியில் செவ்விதாக எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலை இழந்தமையாலேயாம் என்றும் தெளிவுபடக்கூறுகிறார்.

இந்நூலுக்கு மதிப்புரை எழுதிய, முன்பு காங்கிஸ் ஆட்சியில் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சராயிருந்த டாக்டர் தி.சே.சௌ.ராஜன், டாக்டர் ஏகதாசனைப் பற்றிப் பாராட்டியுரைப்பன மனங்கொளத்தக்கன. ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள், டாக்டர் ஏகதாசன் ஏழைமக்களுக்காக மருத்துவம் பார்த்துத் தொண்டு செய்துள்ளார். வடஆர்க்காடு மாவட்டம் திருப்பத்தூரில் கிறிஸ்து குல ஆசிரமம் நிறுவி மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என வாழ்ந்தார். ஆங்கிலத்தில் அதிக மேற்படிப்புப் பெறாத இளைஞர்கள் பலரைக் கூட்டி, மூன்று ஆண்டுகள் அவர்கட்குப் போதித்து, உடனிருந்து ஊழியம் செய்து பயிற்சி பெறுமாறு வழிகாட்டியிருக்கிறார்.

எட்டாம் வகுப்புவரை படித்த நமது நாட்டுப் பெண்களுக்கு, மருத்துவச் செவிலியராகப் பயிற்சி தர அன்றைய அரசு ஏற்பாடு செய்த பொழுது, டாக்டர்கள் அது முடியாதென்று கூறிவிட்டார்களாம். “தமிழ்நாட்டிலே தமிழர்களுக்கெனத் தொண்டு புரிவதற்காக அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், நடைமுறைத் தமிழைக்கூட அதிகம் கற்கவேண்டிய அவசியமில்லாமலே அவர்கள் சென்னை ஆஸ்பத்திரிகளில் வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். இது அடிமைநாட்டு விநோதங்களில் ஒன்று.

இந்நாட்டில் பிறந்த தமிழ் டாக்டர்கள் தமிழில் நமது சகோதரிகளுக்குப் பாடஞ்சொல்ல முடியாதென்று சொன்னபோதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.” இவ்வாறு 1962-இல் ‘வைத்திய விஞ்ஞான’ நூலின் மதிப்புரையில் குறிப்பிடும் டாக்டர் ராஜன் “தமிழும் தமிழரும் உயர்ந்தோங்கும் காலம் சமீபத்திலிருக்கிறது. அப்பொழுது இந்த நூலும் இதன் ஆசிரியரும் தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்துள்ள தொண்டின் மகிமை நன்கு புலப்படும்,” என்று முடித்துள்ளார். அவர் கூற்று நனவாகி வருகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அறுவை மருத்துவம் பற்றிய ஒரு தமிழ்வழிப் பாடநூல், அங்கிருந்த மருத்துவ மிஷனரிகளால், அந்நாட்டில் பணியாற்றிய மருத்துவர்களுக்குப் பயிற்சி தருவதற்காக அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்ததாகவும் அதன் பிரதி ஒன்று தம்மிடமிருப்பதாகவும் தாம் தமிழில் ‘இரணநூல்’ எழுத அது மிகவும் துணையாக இருந்ததெனவும் பெரியண்ணன் ஏகதாசன்தம் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“1867-ம் ஆண்டில், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மொழியிலேயே வைத்தியர்கள் பயிற்சி செய்யப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் இரணவைத்திய நூல் ஒன்றை, வைத்தியராயிருந்த என் தமையனார் திரு. எட்வர்ட் ஞானப்பிரகாசம் வீட்டில் தற்செயலாகக் கண்டுபிடித்தேன். பல மருத்துவப் பதங்கள் தமிழில் உபயோகிக்க இது எனக்கு நல்ல உதவியே.. யாழ்ப்பாணம், தமிழ்த்தாய்க்குப் பெரும் சேவை செய்திருக்கும் உத்தமப் பெரியோர்களாகிய ஆறுமுக நாவலர், ஞானப்பிரகாச சாமியார் போன்ற அரிய

தமிழ்ப் புலவர்களை ஈன்ற தமிழ் நாட்டின் ஒரு அங்கம் அல்லவோ?"

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்வழிக் கல்வி தோன்றிக் கால்கொண்ட விதத்தை அறிகிறோம்.

மத்திய - மாநில அரசுக் கல்வித்துறைகளுக்கும் கல்லூரித் தலைவர்களுக்கும் டாக்டர் ஏகதாசன் தமது தமிழ் 'இரணநூலை' அனுப்பியுள்ளார். பலர் வந்து சேர்ந்ததாகவே எழுதவில்லையாம். குசராத்தில் இருந்த பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் ஒருவர் மட்டுமே, இம் முயற்சியை ஊக்கப் படுத்தும் வகையில் பதில் எழுதியிருந்தாராம். "இப்படி நான் தமிழில் எழுதத் துணிந்ததற்குக் காரணம் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதினால்தான் என்று எண்ணினர் போலும்", என மனம் நொந்து எழுதுகிறார் ஏகதாசன்!

அன்றும் இன்றும் பெரும்பான்மையும் தமிழ்ப் புலவர்களே தமிழ்வழி உயர்கல்விக்கும், மழலையர் கல்விக்கும் வாதாடும் நிலை இருக்கிறது. இதனால் தமிழக அரசுகள் தமிழறிஞர்களைக் கண்டாலே வெறுக்கும்படியான வீண்பழி ஏற்பட்டுள்ளது. உயர்கல்வியாளர்கள் பலர் நேரே மறுக்கமாட்டாமல் தமிழில் கலைச்சொல் இல்லை; தரப்படுத்தவில்லை, நூல் இல்லை, தமிழ் எழுத்துக்களைச் சுருக்கவில்லை என்று ஏதாவது சொல்லி, தமிழ்வழியில் உயர்கல்வி வருவதைக் கூடியமட்டும் தள்ளிப் போட ஆவன அனைத்தும் செய்கிறார்கள். தமிழக அரசும் இவ் உயர்கல்வியாளர்களை மீறிப் போக முடியாமல் அடி மேல் அடி எடுத்துவைத்து நகர வேண்டியிருக்கிறது.

அன்று மேதகு பக்தவத்சலமும் துணைவேந்தர் ஆ.இலட்சுமணசாமி முதலியாரும் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும் 'தமிழ்வழிக் கல்வி' தொடங்க வேண்டுமென, பேராசிரியர் சி.இலக்குவனார் வற்புறுத்தினார். மதுரையிலிருந்து சென்னை வரை பெருநடைப்பயணம் தொடங்கினார். அதனால் பேராசிரியர் வேலையை இழந்தார். நல்ல காலமாக அறிஞர் அண்ணா ஆட்சிக்கு வந்தார். அவரை மாநிலக் கல்லூரிப் பேராசிரியராக்கி வாழ்வு தந்தார். மூதறிஞர் வ.கப. மாணிக்கம் தமிழ்வழிக் கல்வியை வற்புறுத்தி, 'ஆங்கிலமே வெளியேறு; அன்னைத் தமிழே அரியணை ஏறு' என காந்தியடிகள் பாணியில் ஊர்வலம் நடத்தி இறுக்கமாகச் செயற்பட்டார். ஆனால் இவர்கள் இருவரும் தமிழ்ப்புலவர்கள். தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு மட்டும்தானா தமிழ் சொந்தம்? டாக்டர் தி.சே.சௌ.ராஜன் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, 'இது அடிமை நாட்டு விநோதங்களில் ஒன்றுதான்'! டாக்டர் சுவரிராயன் ஏகதாசன் ஆங்கிலம் கற்று, வெளிநாடெல்லாம் சென்று மருத்துவத்தில் உயர்கல்வி கற்று, வெளிநாட்டிலும் உள்நாட்டிலும் வெற்றிகரமாக மருத்துவப்பணி செய்து, தமிழ்வழிக் கல்விக்கு வாதிட்டதும்-தமிழில் நூலெழுதி வழிகாட்டியதும் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கத்தக்க செய்திகளன்றோ? இங்ஙனம் அறிவியல் அறிஞர்களானவரும் முன்வந்தாலல்லவா தமிழ் வளரும்? தமிழ்வழிக் கல்வி ஏன் என்பதற்கு உரிய காரணங்களை அடுக்கிக் கூறிய பெருந்தகை சுவரிராயன் ஏகதாசனது சிந்தனைகளையும் அடுத்துக் காண்பது இன்றைய சூழ்நிலையில் மிகவும் பயன்படும்.

(தினமணி : 3-7-1997)

அடிமை இந்தியாவில் ஒரு சுதந்திரக் குடிமகன்!

‘பெரியண்ணன்’ டாக்டர் சவரிராயன் ஏகதாசன் அடிமைக்கால இந்தியாவில் வாழ்ந்த ஒரு சுதந்திரக் குடிமகன்! தமிழ்வழியிலேயே மருத்துவம், பொறியியல், வேளாண்மை, அறிவியல் ஆகிய உயர் தொழிற்கல்வி அனைத்தையும் கற்க வேண்டுமென்று வாதாடிய தமிழ்மகன்!

சுதந்திர இந்தியாவில் அடிமை மனக்காரர்களே நம்மைச் சுற்றிலும் வாழக் காண்கிறோம். உயர்ந்த படிப்பாளிகளும் இம் மாயையிலிருந்து விடுபடவில்லை. தமிழ்க்குழந்தைகட்கு முற்றிலும் அன்னியப்பட்ட ஒரு மொழியை, பிழைப்பு வாய்ப்பு என்ற ஒன்றையே கூறி, சின்னஞ்சிறு மூன்று வயதுப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் திணிக்கும் முயற்சி பல நூறாயிரம் பள்ளிகளில் நடந்தவண்ணமிருக்கிறது.

இச்சூழலில், டாக்டர் ஏகதாசன், இன்றைக்கு அரைநூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழ்வழி உயர்கல்வி பற்றிப் பேசி, நூலெழுதி வாதாடிய பாங்கு வியப்பைத் தருகிறது.

இவர் தோற்றுவித்த கிறிஸ்து குல ஆசிரமத்தில் சேர, பல விதிகள் வகுத்திருந்தார். திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது; உணவும் உறையுளும் உடையும் ஆசிரமத்தில்

தரப்படும்; எனிய வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும்; தங்களுக்கு என்று தனிச்சொத்து எதுவும் இருக்கக் கூடாது! இவ்வாறு தாமும் வாழ்ந்து பிறர்க்கும் வழிகாட்டினார்.

இலண்டனிலும் எனியவர்களுக்கென்றே மருத்துவம் செய்து புகழ் பெற்றவர். இலங்கையில் பணிசெய்தபோது தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கென்று அரும்பாடுபட்டார். இந்தியாவில், பிளேக்கு நோய் பரவிய புனாவில், அதைத் தடுத்து நீக்க விரைந்து சென்று பணிசெய்தார். தம் நண்பரான பேட்டன் எனும் 'சின்னண்ணனுடன்' சேர்ந்து 1915-இல் அங்கு சொந்தமாக மருத்துவமனை அமைத்தார். ஏழைகளுக்கு உதவ என்றே சிறிது மராத்தி மொழியும் கற்றார். வடஆர்க்காடு திருப்பத்தூரில், இரயில் விபத்து ஒன்றில் சிக்கித் தவித்தவர்களுக்கு உதவச் சென்ற அவர், அந்த இடம் தமக்குப் பிடித்துப் போனதால் 1921-இல் அங்கு 'கிறிஸ்துசுவ ஆசிரமம்' அமைத்து சின்னண்ணனுடன் சேர்ந்து மருத்துவப்பணி ஆற்றினார். 50 ஆண்டுகள், தம் வாழ்நாளின் இறுதிவரை உழைத்தார். இவர் சிறந்த கண் மருத்துவருமாவார். அன்றே இலவசக் கண் மருத்துவ முகாம்களை நடத்தினார். குற்றாலத்தில் மழலையர் இல்லம் ஒன்றைத் தொடங்கினார். இவர் கிராமங்களைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது என்ற கருத்துடையவர். 'வாழ்க கிராமவாசிகள்' என இவர் பாடல் பல புனைந்துள்ளார்.

1931-இல் காந்தியடிகள் காட்டிய வழியில் இவர் கள்ளுக்கடை மறியலில் ஈடுபட்டார். கிராம மக்கள், ஏழைகள் இம் மதுப் பழக்கத்தால் சீரழிவதைப் பேசியும் எழுதியும் பிரச்சாரம் செய்தார். சுதந்திரப் போராட்டத்தில்தாமே ஈடுபட்டதுடன் பிறரையும்



ஈடுபடுத்தினார். அப்போது பல உறுதிமொழிகளை எடுக்குமாறு வற்புறுத்தினார். “சுதந்திரப் போரில் சிறைசெல்ல நேர்ந்தால், உயிரைவிட நேர்ந்தால் யாரிடமும் அதற்காக உதவியோ, மானியமோ கேட்க மாட்டேன்” என்பதும் ஓர் உறுதிமொழியாகும். நாட்டுக்குச் செய்வன கடமையே தவிர, அதற்கு மாற்றுதவி தேடுவது முறையன்று என்பதால், இப்பெருந்தகை இதனைச் சேர்த்துள்ளார்.

டாக்டர் சவரிராயன் ஏகதாசனின் கல்விச் சிந்தனைகள் மிகநுட்பமானவை. அவர் மொழிக்காக, ஒரு வழக்கறிஞர் போல், சுற்றவர் நடுவே வாதிடுகிறார்.

தாய்மொழி வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட வேண்டும். தமிழால் வாழமுடியும், வேலை கிடைக்கும், பிழைப்பு நடக்கும். இலாபம் உண்டாகும், உயர் பதவி பெறலாம் என்ற நம்பிக்கைகளை எவ்வாறேனும் உண்டாக்க வேண்டும். நம்பிக்கை ஏற்படுத்தப் படாவிட்டால், தாய்மொழி அவமதிப்புக்கு ஆளாக நேரும்.

1. தமிழ்வழிக் கல்வி வெற்றி பெறவில்லை; மாணவர் விரும்பிச் சேரவில்லை என்று தமிழ்த் தாயை அவமானப் படுத்துகின்றனர்.

தமிழ்வழிக்கல்வி என்பது மேலே உயர்கல்வியிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். உயர்கல்வியை ஆங்கிலத்தில் வைத்துவிட்டு, கீழே தமிழில் படி என்பதால் பயனில்லை. “நமது கல்வி நிலையங்களில் பத்தாம் வகுப்பு மட்டும் பல சாத்திரங்களையும் தமிழிலே கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற சட்டம் வந்துவிட்டது. எனினும் இப்படி நாட்டு மொழியில் சாத்திரங்களைக் கற்ற மாணவர்கள் உயர்தரக் கல்லூரிகளுக்குப் போகும்போது அந்நிய மொழியில் அதைக் கற்க வேண்டுமென்ற சட்டம் மாற்றப்படாமலிருப்பது ஒரு பெரிய இடைஞ்சலே.” இதனால் பலர் ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகளையே தேடி ஓட நேர்கிறது. தமிழில் எவ்வித மேற்கல்வியும், ஆய்வுப் பட்டமும் பெறலாமென்ற நிலை வரவேண்டும்.

2. ஏழை, எளிய மக்கள் இந்த அறிவியல், பொறியியல், மேலாண்மை இயலெல்லாம் கற்பது எப்போது? “அந்நிய மொழியிலே கற்றுக்கொள்வதினால், அப்படிச் கற்றவர்களுக்கும், பாமர மக்களுக்கும் இடையே பெரும் பிளவு ஏற்பட்டுவிட்டது.” ஏழை மக்களுக்கும், தமது நோய் என்ன அதன் காரணம் என்ன, அதற்கான மருந்து எது, ஏன் என்ற விவரமெல்லாம் தெரிய வேண்டும் என்றார் பெரியண்ணன். தாய்மொழி மூலமே கற்பிக்கும் காலம் வந்தால்தான் இது எளிதிற் கைகூடும்.

3. தமிழ்மொழி மதிக்கப்படவில்லை. அம்மொழி மீது மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. அதனால்

பொதுமக்கள் யாரும் தம் பிள்ளைகளைத் தமிழை ஒரு மொழியாகக் கூடப் படிக்கவிடவில்லை. ஏன்?

“சாதாரணமாக மக்கள் தங்கள் பிழைப்புக்கும், லாபத்திற்கும் உயர்பதவி அடைவதற்கும் அனுகூலமான மொழியையே மிகவும் மதிப்பார்கள். அந்த மதிப்பு, நாம் அரசியலில் சுதந்திரம் அடைந்து விட்டாலும் கூட, உயர் பதவிக்கு உதவியாயிருக்கும் ஆங்கில மொழிக்கே இன்னும் உரியதாய் இருக்கிறது.” தாய்மொழி வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட வேண்டும். தமிழால் வாழ முடியும், வேலை கிடைக்கும், பிழைப்பு நடக்கும், இலாபம் உண்டாகும், உயர் பதவி பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுத்தப்படாவிட்டால், தாய்மொழி அவமதிப்புக்கு ஆளாக நேரும்.

4. புதிய புதிய அறிவியல் தொடர்பான அறிவுப் பரவல் அன்னிய மொழிக் கல்வியால் தடைப்படுகிறது. தாய்மொழி மூலம் கல்வியிருந்தால் வீட்டில் பெற்றோருடனும், தெருவில் நண்பர்களுடனும், பல முக்கிய சமயங்களில் அறிஞர்களுடனும் பழகும் பொழுது இந்த அறிவியல், கலையியல் பற்றியவை எல்லாம் அனைவருக்கும் புரியும்படியான தாய்மொழியில் பேசப்படும். அவ்வாறு பேசப்பட பேசப்பட ஒருவகையில் எளிதான அறிவுப் பரவலுக்கு வாய்ப்புண்டு.

5. அறிவியல் பரவலால் புதிய பண்பாடும் பரவுகிறது. தமிழ் வழியில் படித்தால் மட்டுமே நமக்கேற்றவாறு இப் பண்பாட்டு முன்னேற்றம்

அமையும். ஏழை, எளிய மக்களிடம் ஊடுருவும் 'பண்பாட்டு வளர்ச்சியே' ஒரு நாட்டு முன்னேற்றமாக உருவாகும். அன்னிய மொழிக் கல்வியால் அமையும் அறிவியல் பண்பாடு நமக்கு உகந்ததாகாது. இந் நுட்பமான கருத்தை ஒவ்வொருவரும் நன்கு தீர்ச்சிந்திக்க வேண்டும்.

6. வெளி மாநிலங்களிலும், நாடுகளிலும் வேலை கிடைக்காது என்று கூறுபவர்களைப் பார்த்து, நமது பெரியண்ணனுக்குச் சிற்றமே தோன்றுகிறது. ஒரு சிலரின் சொந்த நலத்திற்காகவா கல்வி? பணம் பதவி என்று ஆசைப்படுபவர்கள், கல்வி நிறுவனங்களை முற்றுகையிட்டு நாசப்படுத்துகின்றனர். அறிவு துலங்கவே கல்வி. வேலை வாய்ப்பு அவசியமே. எனினும் அதற்கு இரண்டாவது இடமே. மானம் பெரிதா? உயிர் பெரிதா? எத்தனை விழுக்காடு வெளிநாடு செல்கின்றனர்? அவர்கள் தாம்தாம் போகும் நாடுகளில் வழங்கும் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள எவ்வளவு காலமாகும்?

7. வெளிநாட்டில் போய் உயர்கல்வி பெறத் தடையாகுமே? அங்கு போய் தம் துறையில் மேலாய்வு செய்ய, தமிழ்வழிக் கல்வி உதவுமா? ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாகத் தொடர்ந்து படிக்கத்தானே - அதுவும் மிக அழுத்தமாக நன்முறையில் படிக்கத்தானே போகிறோம்? மேலும் இத்தகைய தொழிற் கல்வி படித்து மேலே தங்கள் சிறப்புத் துறையில் உயர்கல்வி பெற விழைபவர்கள் அதற்கேற்ற அன்னிய மொழிகளை நன்கு கற்றுக் கொண்டுவிடுவார்கள். இத்தாலிய நாட்டு பெஸ்கியும் ஆங்கில நாட்டு போப்பும் கால்டுவெல்லும்

தமிழை மிக நன்றாகக் கற்றுக் கொள்ளவில்லையா? தமிழ் மீடியம் படித்துவிட்டா இங்கே வந்தார்கள்?

8. இனி உயர் படிப்புக்கு ஆங்கிலம் மட்டுமே உதவும் என்பது முட்டாள்தனம் என்று கூறுகிறார் அவர். வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு அறிவியல், கலையியல், மெய்யியல் பிரிவுகள் தலை சிறந்து விளங்குவதால், அவ்வவற்றில் மேலறிவு பெற அவ்வந்நாட்டிற்குச் செல்லவும், அவ்வம் மொழியைக் கற்கவும் வேண்டும். பெரியண்ணன் கூறுவதைப் பாருங்கள். “மருத்துவம், இசையில் ஆய்வு செய்ய செருமன் மொழி, மின்னியலுக்கு ஸ்வீடிஷ் மொழி, கலைக்கு சப்பானிய மொழி, சிற்பத்துக்கு இத்தாலிய மொழி, அரசியலுக்கும் வணிகவியலுக்கும் ஆங்கில மொழி. மேலும் இவ்வாறு கற்பதும், வேலை தேடுவதும் ஆர்வமுடைய ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே. அதனை அனைவருக்குமுரிய பொதுவிதி ஆக்கலாகாது.”

9. ‘ஆங்கிலத்திற்கு நான் எதிர்ப்புக் கூறவில்லை; என்னைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்’ என்று கூறும் டாக்டர் ஏகதாசன், அதை ஒரு மொழிப்பாடமாக மட்டுமே கற்க வேண்டுமெனத் திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்துகின்றார்.

10. தமிழில் கலைச்சொல் இல்லை, நூலில்லை என்ற வாதங்களை அவர் ஏற்கவில்லை. “தேவையை முதலில் உண்டாக்குங்கள்; அனைத்தும் தொடர்ந்து உருவாகும்” என்பது அவரது வாக்கு.

11. ஐரோப்பாவில் டென்மார்க்கு, நார்வே போலும் சிறிய நாடுகள் கூட தாய்மொழிக் கல்வியால் முன்னேறியிருப்பதை இவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

12. இந்தித் திணிப்பால் நாடு சிதையும் என எச்சரிக்கிறார். தாய்மொழி வழிக் கல்வி தவிர, வேறு எந்த மொழிவழியிலும் கல்வி அமையவே கூடாது என்பதை இவர் மிகமிக அழுத்தமாக வற்புறுத்துகிறார். சுதந்திர இந்திய மொழிகள் எவ்வாறிருக்க வேண்டும்? கல்வி மொழியாகவும், ஆட்சி மொழியாகவும் அந்தந்த மாநிலத்தில் விளங்குதலும் சுதந்திரமாய் பற்றுதலோடும் ஒருங்கிணைந்து வாழ்தலுமே சுதந்திர இந்திய மாநிலங்களின் குறிக்கோளாய் இருக்க வேண்டும். நம் மூளையில் இச்சீரிய சிந்தனைகள் ஏறுவது எக்காலம்?

டாக்டர் சவிராயன் ஏகதாசன் தொடங்கிய குறிக்கோள் கனவைத் தமிழக அரசும், கிறித்தவ சமயக் கல்வி நிறுவனங்களும் நிறைவேற்ற வேண்டும். அவர் பெயரால் ஒரு தமிழ்வழி மருத்துவக் கல்லூரி தொடங்குதல் சாலச் சிறந்ததாகும். தமிழகப் பேராயர்கள் நினைத்தால், இக் கனவை நனவாக்குவது கடினமன்று!

(தினமணி : 4-7-1997)

போராட்டம் இன்றிப் பொருவில் தமிழுக்குத்
தேரோட்டம் இல்லை; தெளிவு!

வ.கப. மாணிக்கம்

முதலில் தமிழ்; பிறகு சீர்திருத்தம்

‘எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவனாகும். நம் தமிழகத்தில் இன்று தொட்டிற் பிள்ளை நடக்கத் தெரிந்ததும், பள்ளிக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அங்கு A,B,C,Dயும், ஒன், டூ,த்ரீயும் தான் தொடக்கப் பாடம். பிற்பாடு அரைகுறையாகவேனும் தமிழ் எழுத்தைக் கற்பிக்காத, கற்பிப்பதை இழிவென்று கருதுகிற, தெரியாத் தனமாகத் தமிழ் எழுத்தையோ, சொல்லையோ கூறிவிட்டால் தண்டிக்கிற பள்ளிகளே இன்று மிகச் சிறந்த பள்ளிகள். நூற்றுக்கு எண்பது பள்ளிகள் இதே நிலையினவாகும். இது கிராமங்களிலும் ஊடுருவியுள்ளது.

பத்தாம் வகுப்புப் பிள்ளையைத் தமிழில் பத்து வரி எழுதச் சொல்லுங்கள். அதில் இருபது பிழைகள் காணப்படும். குறில் நெடில் தெரியாது. முகர, ளகர, லகரம் தெரியாது. அவற்றை வேறுபடுத்தி உச்சரிக்க வராது. நமது தூர்தர்சன் அறிவிப்பாளரே, “இந் நிகல்ச்சியை வளங்கியவர்கல்” என்று தமிழில் பெரிய கல்லைத் தூக்கி அடிக்கடி போடுகிறார். இதிலிருந்து தமிழ் தப்பித் பிழைக்குமா என்று பெருங்கவலையாக இருக்கிறது. நெஞ்சம் நெகிழ்கிறது. உண்மை உள்ளம் படைத்தவர்களுக்கு கண்ணீர் அரும்புகிறது.

பேரறிஞர்களையும் அரசையும் தாள்பணிந்து கேட்டுக் கொள்கிறோம். முப்பது நாற்பது ஆண்டுகளாகப்

புவிமிசை ஒங்கும், மெல்லத் தமிழினிச்சாகும் என்று அவன் பிதற்றினானாம்.

தமிழ்த்தாய் இதைக் கேட்டு பதைபதைத்துச் சொல்வதாகப் பாரதியார் பாடுகிறார்.

என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்-ஆ!
இந்த வசை எனக்கு எய்திடலாமோ?
சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்குச் சேர்ப்பீர்
தந்தை அருள்வலியாலும்-இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலியாலும்
இந்தப் பெரும்பழி தீரும்-புகழ்
ஏறிப் புவிமிசை என்றும் இருப்பேன்

தமிழ்த்தாய் வாக்கில், பாரதி சொன்னபடி 'பழிதீரும்; தமிழ்த்தாய் என்றும் இருப்பாள்' என்பதே உறுதி. தமிழர்களாகிய நாம் ஒரு பாடலையோ, நூலையோ, முழுமையாகப் பார்ப்பதே இல்லை. மேலும் ஒருவர் சொல்லி விட்டால் போதும். எல்லோரும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அதே தொடரை ஒப்பிப்பதே பழக்கம். நாமும் புத்தகத்தை எடுத்து அப்பாடலைப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்வோம் என்ற பழக்கமே இல்லை. இதனால் மேடைதோறும் 'மெல்லத் தமிழ் இனிச்சாகும்' எனப் பாரதி பாடிவிட்டதுபோல், தொனிக்குமாறு பலர் பேசுவதைக் கேட்கும்போது நெஞ்சம் பதைக்கிறது. சிலர் இந்த நிலை வரவேண்டுமென்று உள்ளே எண்ணுகிறார்களோ என்றும் உள்ளம் நோகிறது. இச் சூழலில்தான் தமிழகம் மட்டுமன்றி தமிழ் வழங்கும் தேயமெல்லாம் தமிழ் எழுத்தே தெரியாத மக்கள்

கோடிக்கணக்கில் இருக்கும்போது இன்னும் ஒரு எழுத்துச் சீர்திருத்தம் இப்போது தேவையா என்ற வினா எழுகிறது.

இன்று கல்வியாளர்கள் அனைவரும் மழலையர் பள்ளி, தொடக்கப் பள்ளி, இறுதி வகுப்புப் பள்ளிகளில் தமிழின் நிலைபற்றியே முதற்கவனமும் முழுக்கவனமும் செலுத்த வேண்டும். சுதந்திரம் பெற்ற குழலில், இராஜாஜி, அவினாசிலிங்கனார், சி.சுப்பிரமணியம் போல்வாரால் பள்ளிப் படிப்பு முழுவதும் தமிழ்வழிக் கல்வியாக மாறியது. இன்று அரசுப்பள்ளிகள், அரசுசார் மாநகராட்சிப் பள்ளிகள் போல்வன பெரும்பாலும் சரிவர இயங்காததால், தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளிலேயே திறமையுள்ள, வசதியுள்ள பிள்ளைகள் எல்லாம் பெரும் செலவில் சேர்க்கப்படுகின்றனர். அங்கு இந்தி, பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம் என எடுத்துப் படித்துத் தமிழை ஒரு பாடமாகக்கூடப் படிக்காத நிலை இன்னும் நீடிக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் மாற்ற அல்லவா இப்போது திட்டமிட வேண்டும். செயற்பட வேண்டும். தமிழ் எழுத்தறிவே இல்லாமல் தமிழ்க் குழந்தைகளை வளரவிட்டுவிட்டு, எழுத்துச் சீரமைப்புப் பற்றிப் பேசுவது தகுமா? குழியிலே விழுந்து எழுந்திருக்க முடியாமல் தவிப்பவனுக்குக் கைகொடுக்காமல், ஏறெடுத்தும் பாராமல் அவன் போட்டிருக்கும் சட்டை பொருத்தமாக இல்லை; இந்த அளவில் இந்த நிறச்சட்டை போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று விவாதிப்பது 'அறிவியல்' முறை ஆகுமா?

தமிழகத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் நாளும் பெருகி வருகின்றன. ஒரு கட்சியாவது, தங்கள் வீட்டிற்குள் - தங்கள் பேரன் பேர்த்திகள் - தங்கள் எதிர்வீட்டில், தெருவில், ஊரில் தமிழைப் புறக்கணிக்கும் பழக்கமும்

பள்ளிகளும் பெருகி வருவதை நேரே பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் பேசாமல் இருக்கலாமா? எதற்கெல்லாமோ பேரணி, மறியல் நடத்துபவர்கள் இதில்

மழலையர் பள்ளி முதல் பள்ளிகள் அனைத்திலும் தமிழைக் கட்டாயப் பாடம் ஆக்குவது - தமிழையே பாடமொழி ஆக்குவது - தமிழ்க் குழந்தைகள் அனைத்தையும் உலகளாவிய நிலையில் தமிழ் எழுத்தறிவு உடையவர்களாக்குவது, தமிழ் எண்ணறிவு உடையவர்களாக்குவது, தமிழைத் திருத்தமாக உச்சரிக்கும் பழக்கமுடையவர்களாக ஆக்குவது; தமிழில் அடிப்படை இலக்கண அறிவுடையவர்களாக ஆக்குவது! இதுவே இப்பொழுது நம் முதற்கடமை; முழுக் கடமை.

அமைதி காப்பது ஏன்? தமிழ்த்தாயிடம் பணப்பெட்டியும் வாக்குவங்கியும் இருந்தால் இப்படி மௌனம் சாதிப்பார்களா? சாதிக்காகப் பேரணி நடத்துபவர்கள் தமிழுக்காக ஒரு பேரணி நடத்தினால் ஆகாதா? தமிழ் இவர்களுக்கு உரிமை இல்லையா? தமிழைத்தாய் என்று இவர்கள் சொல்லிக் கொள்ள என்னதகுதி இருக்கிறது?

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர்கள் சொல்வது போல், வளரும் பிள்ளைகளிடம் 'தமிழ் வாசிப்பு'க் குறைந்து வருகிறது. தமிழ்க் கதை நூல்கள் கூட, இன்னும் இருபதாண்டுகளில் குப்பைத் தொட்டியில் போடப்படக்கூடும். தமிழில் பேசினால் அன்று விளங்கிக் கொள்வோர் மிக அருகிப் போதல் கூடும். இந்த அரசியல் தலைவர்கள் அன்று ஆங்கிலத்தில் பேசி - அல்லது ஆங்கிலம் கலந்த கொச்சைத் தமிழில் பேசி வாக்குச் சேகரிப்பார்களா?

வருமுன் காப்பதல்லவா அறிவுடைமை? அதனால்தான் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறோம். நம் கல்வியாளரும் அரசியலாளரும் முதலில் கருத்துச் செலுத்த வேண்டியது மழலையர் பள்ளி முதல் பள்ளிகள் அனைத்திலும் தமிழைக் கட்டாயப் பாடம் ஆக்குவது - தமிழையே பாடமொழி ஆக்குவது - தமிழ்க் குழந்தைகள் அனைத்தையும் உலகளாவிய நிலையில் தமிழ் எழுத்தறிவு உடையவர்களாக்குவது, தமிழ் எண்ணறிவு உடையவர்களாக்குவது, தமிழைத் திருத்தமாக உச்சரிக்கும் பழக்கமுடையவர்களாக ஆக்குவது; தமிழில் அடிப்படை இலக்கண அறிவுடையவர்களாக்குவது! இதுவே இப்பொழுது நம் முதற்கடமை; முழுக்கடமை.

தமிழ் எழுத்தைச் சீர்திருத்தாததால்தான் தமிழ்க் கல்வி வளரவில்லை என்று சொல்ல முடியாது; தமிழ் எழுத்தைச் சீரமைக்காததால்தான் தமிழில் அறிவியல் வளரவில்லை என்று கூறுதலும் இயலாது.

ஆங்கிலத்தால் பட்டம் பதவி செல்வம் செல்வாக்கு எல்லாம் கிடைக்கும் என்ற மோகமே தமிழை அறவே புறக்கணிக்கத் தூண்டுகிறது. தமிழை உயர்கல்வி கற்கும் மொழியாக ஆக்காததால்தான், தமிழில் அறிவியல் வளராமல் தடுமாறுகிறது. இதைக் காரண காரியத்தோடு விளக்கிக் கூறலாம்.

நம் முன்னோர்கள் நமக்கு எழுத்துச்சுமை எதையும் வைக்கவில்லை. அவர்கள் உயிர்மெய்கள் என்ற கூட்டு ஒலி வடிவங்கட்கு, 216 தனி எழுத்துக்கள் தந்தது, எத்துணை எளிமை - எவ்வளவு இடச் சுருக்கம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். க் என்ற மெய்க்குப் புள்ளி வை; க என்ற

உயிர்மெய்க்குப் புள்ளியை எடு என்றதில் எவ்வளவு எளிமை. தமிழில் 216 உயிர் மெய்கள் என, ஏதோ எழுத்துக்கள் அளவிறந்தன போல் கூறுவது தவறு. உயிர் மெய்க்கு வடிவம் காணாதிருந்தால் தமிழை எப்படி எழுத நேரும் என எண்ணிப் பார்ப்போம்.

கடவுள் என்பதை க்அட்அவ்உள் எனலாகும். தழுவியது என்பதைத் த்அழ்உவ்இய்அத்உ என எழுத நேரும்.

கடவுள் என்பதை உரோமன் எழுத்தில் KATAVUL என எழுத வேண்டும். இவ்வாறு ஏழு வடிவில் எழுத வேண்டியதை, நான்கே வடிவில் முடிக்க உயிர்மெய்த் தனிவடிவம் உதவுகிறது. 'க' தனி எழுத்தோ - ஒலியனோ - அன்று. அதற்குத் தனி வடிவம் கண்டதால் எத்துணை எழுத்துச் சுருக்கம் - முயற்சிச் சுருக்கம் - அதனால் பலவகைச் சிக்கனம் என நீள நினைந்து பார்க்க வேண்டும்.

பேரறிஞர் வா.செ. குழந்தைசாமி குறிப்பிடுவது போல் உயிர்மெய்க் குறியீடுகள் ர, டெ, டே, டை என நான்கே பெரிதும் பயன்படுவன. அவர் சொல்வது போல் இகர, ஈகாரக் குறியீடுகளைச் சற்றே தள்ளி எழுதுவதால் பிரச்சினை தீரும். வீரமாமுனிவர், பெரியார் கண்டவை எல்லாம் மிக இயல்பானவை; மிக எளியவை; மரபுக்கு ஒத்தவை. அவை முதலிலேயே சட்டம் போட்டு நடைமுறைக்கு வரவில்லை; அரசு தலையிடவில்லை. சீர்திருத்த நினைத்தவர்கள் தாமே முயன்று பழக்கப்படுத்தினார்கள்.

இப்பொழுது உகர, ஊகாரவரிசைகளே பலவாறுள்ளன. ஆனால் இவை இடச் சுருக்கமுள்ளவை என்றும், கணினி வந்த பிற்பாடு இடச் சுருக்கமே முதன்மைப்படுகிறது என்றும் கூறப்படும் சுருத்துக்கள் சிந்தித்தற்குரியன.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருந்தியே உளது. பெருங்குறையொன்றும் இல்லை. பெரியார் தந்த திருத்தங்களே இன்னும் பலரிடம் கைப்பழக்கமாகவில்லை. ஆங்கில மொழியில் நூறு குறைகள் உள்ளன. Put இல் உ ஆவது But இல் அ ஆகிவிடுகிறது. Tension னும் Attention னும் எப்படி ஒரே மாதிரி உச்சரிக்கப்படுகின்றன என யாரும் விவாதிக்கவில்லை. ஆங்கில மொழியைத் திருத்த முயன்றோர் கைவிட்டதுதான் நாம் அறிந்த உண்மை. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பல ஆயிரம் நூல்களில் மாறவேண்டும்; பல கோடி மக்களிடம் சேரவேண்டும்; எழுத்தறிவே இல்லாத சூழலில், புதிய வடிவத்தில் படிப்பவர்கள், பழைய வடிவ நூல்களைப் படிப்பதில் இடர்ப்படுவர். பழைய வடிவப் பழக்கத்தினர்க்குப் புதிய வடிவ நூல்கள் புதிராகிவிடும். பிறமொழிக் கலப்படத்தால் தடுமாறும் தமிழைப் புதிய தமிழ், பழைய தமிழ் என இரண்டாகப் பகுக்க நேரலாம்.

நாம் அன்போடும் பரிவோடும் அனைவரிடமும் வேண்டுவது, தமிழைக் குழந்தைகள் படிக்க வைத்து, தமிழ் எழுத்தறிவை உண்டாக்குவதுதான்! “அவளே இல்லையாம்; பிள்ளை ஐந்தாறாம்” என்பார்கள். முதலில் தமிழைக் காப்பாற்றுவோம்; பிறகு சீர்திருத்துவோம்.

(தினமணி : 11-9-1998)

கற்போம் தமிழைக் கற்பிப்போம்

நம் இல்லந்தோறும் இம் முழக்க வாசகத்தை அச்சியற்றித் தெரியுமிடத்தில் பொருத்தி வைக்கவேண்டும். இச் சொற்கள் இனி நம் உள்ளத்தில் எதிரொலித்தவாறு இருக்க வேண்டும்.

முகவரி இல்லாத மனிதன் போக்கிடமற்றவன். அவனைச் சார்பற்றவன்-‘அனாதை’ என்பார்கள். ‘நீ யார்’ என்றுதான் புதிய ஒருவரை யாரும் கண்டதும் வினவுவர். ‘நான் இன்னார்’ என்று நம் பெயரையும் முகவரியையும் ஏன் சொல்கிறோம்? நம்மை அவை அடையாளம் காட்டுகின்றன. இன்னும் சொன்னால், நன்கு உலகறிந்த ஒருவர் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, ‘நான் அவருக்கு உறவினன்’ என்று சுட்டிச் சொல்கிறோம். இன்னார் என்ற அடையாளத்தை இழந்துவிடுவது நம்மை நாம் இழந்துவிடுவதாகும்.

தமிழர்கள் தங்கள் அடையாளத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்து வருகின்றனர். இதனால் அவர்களுக்கும் நன்மையில்லை; உலகினுக்கும் பயனில்லை.

தமிழனின் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, நாகரிகம் யாவும் மிகத் தொன்மையானவை; மிகச் சிறந்தவை. இத்தகைய இன அடையாளத்தை இழப்பது, பேரிழப்பாகும்.

தமிழனை அவனுடைய உடையால் இனங் காணலாம். அவனுடைய பேச்சுநடை, பழக்கவழக்கம்,

உணவுமுறை, இயல்புகள் அவனை எளிதில் இனங்காட்டிவிடும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவனை இனங்காட்டுவது அவனுடைய மொழிதான். முற்கூறிய இலக்கியம், பண்பாடு, நாகரிகம், எல்லாம் அவனுடைய மொழியில்தான் பேணிக் காக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றினுடைய தொடர்ச்சியும் மொழியால்தான் இன்றுவரை உயிர்ப்புடன் உள்ளன. எனவே தமிழ்மொழியைக் கற்பதே, அவன் தன்னை உள்ளும் புறமும் இன அடையாளம் காட்டிக் கொள்ள வலிமையுள்ள வழியாகும்.

‘தமிழன் தமிழனாக வாழத் தமிழ்க் கல்வி பெறவேண்டும்’

இந்த அடிப்படையை ஒவ்வொரு தமிழனும் உணரவேண்டும். தமிழகத்தில் புற்றீசல்போல் பல்கிவிட்ட ஆங்கிலவழி மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிகளால் இம் முழக்கம் தமிழகத்திலேதான் மிகவும் தேவைப்படுகிறது. மற்ற நாடுகளிலெல்லாம் தமிழ் படிப்பதால் பொருள், வருவாய் பதவி வாய்ப்பு இல்லையென்பதால் தமிழர்களே தமிழைப் படிக்காமல் புறக்கணிக்கும் நிலையும் உளது.

இச்சூழலில் ‘உலகத் தமிழ்க் கல்வி மையமும்’, அதன் வழி ‘தமிழ் கற்றல்’ இதழும் தேவைப்படுகின்றன. இவற்றின் வழி இவ்வடிப்படைப் பணி பற்றி ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவேண்டும். பற்பல நாடு, இடச் சூழலுக்கேற்ப வழிகாட்டித் துணை நின்று உதவுவதும் ஆக்கவழிச் செயற்பாடுகட்குத் தோற்றுவாய் செய்வதும் தமிழ்வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்குமென நம்புகிறோம்.

செயலில் இறங்கியுள்ள எங்களுக்கு வரவேற்பும் ஒத்துழைப்பும் கிடைக்குமென்ற உறுதியுள்ளது. சிங்கப்பூர்த்

தமிழாசிரியர் சங்கம், ஓர் உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டை, அரசிடம் பணஉதவி எதையும் எதிர்பாராது, தனது காலில் நின்று நடத்தியுள்ளது. இவ்விதம் பற்றிய முயற்சியும் அம்மாநாட்டிற் கருக்கொண்டதேயாகும்.* எனவே இம்மையமும் இதமும் அதே நெறியில், தமிழர்களால் தமிழர்களுக்கு நடத்தப்படும் தமிழ்ப்பணியாக, நடத்தப்பெறும். எனவே இதில் நாமே நமக்கு உதவி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இதுவரை எத்தனை உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் நடத்தியுள்ளோம்? நம் தலைவர்கள் எத்தனை அறிவிப்புக்கள் செய்து, எத்தனை தடவை மக்கள் கையொலி பெற்று மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள்? எத்தனை தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி இன்பம் அடைந்துள்ளோம்? அவற்றுள் ஒன்றாவது நடைமுறைக்கு வந்ததா? - இவ்வாறு எண்ணிப் பார்த்தால் தமிழன் வெட்கத்தால் தலைகுனிய நேரும்.

மற்ற மொழியினர் இவ்வாறு முழக்கமிட்டு, ஆரவாரம் செய்யாமலே அடிப்படைப் பணிகளை மேற்கொண்டு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகத் தத்தம் மொழிகளை வளர்த்து வருவதையும் கண்ணால் பார்க்கிறோம்.

இவற்றைக் கண்டு தமிழன்னை மனம் வெதும்பி நிற்கிறாள். ஒருவருக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்வதாகச் சொல்லிச் சொல்லி ஏமாற்றினால், அவருக்குச் சினம் பொங்கி எழாதா? தமிழர்களாகிய நாம் இதுவரை செய்த குற்றங் குறைகளால்தான், தமிழினம் இன்று பல்வேறு நாடுகளிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு அல்லலுறுகிறது.

* 'தமிழ் கற்றல்' முதல் இதழ் மட்டும் வெளியானது. பிறகு போதிய ஆதரவின்றி நின்றுபோனது.

தமிழன்னையை உண்மையாகப் போற்றி, வழிபட்டுப் பணிசெய்யும் நாளே நாம் உய்தியடையும் நாளாகும். இந்நிலையில், நாம் செய்ய இருக்கும் அடிப்படைப் பணிகளை எண்ணிப் பார்த்து, ஒரு திட்டம் வகுத்துக் கொண்டு, செயலில் இறங்குவோம். முடிந்தவரை, உதவியும் ஒத்துழைப்பும் கிடைப்பதற்கேற்ப நடப்போம்! நம் உள்ளுணர்வெல்லாம் செயல், செயல், செயல் என்றே அமையட்டும்.

தியாகத்தால்-தன்னைத் தானே கரைத்துக் கொள்ளும் சந்தனமாக நாம் மாறுவோம்! நமது பெயர், புகழ், சிறப்பைவிட நமது மொழி இனநாகரிகத்தின் சிறப்பே முதன்மையானது என மனத்திலிறுத்துவோம்!

தமிழொளி இயக்கம்

எல்லோர்க்கும் எழுதப் படிக்கக் கற்றுத்தரும் 'அறிவொளி இயக்கம்' இன்று தமிழகத்தில் நன்கு செயற்படுகிறது. நாம் உலகளாவிய நிலையில், தமிழர் அனைவருக்கும் நூற்றுக்கு நூறு விழுக்காடு தமிழ் அடிப்படைக் கல்விதர அதாவது தமிழில் பேச எழுதக் கற்றுத்தர அனைத்து முயற்சியும் எடுப்போம். இத் 'தமிழ் ஒளி இயக்கம்' வெற்றிபெற, வெற்றிபெற நாடுநாடாக - நாட்டின்கண் பகுதி பகுதியாக - பகுதியின்கண் ஊர் ஊராக - ஊரின்கண் வீடுவீடாக வெற்றிவிழா எடுப்போம்!

தமிழன்னை வழிபாடு

காரைக்குடியில் கம்பன் மணிமண்டபத்தில் தமிழ்த்தாய்க்குக் கோயில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. அதனைப் பின்பற்றி உலகெங்கும் தமிழன்னை திருக்கோயில்கள்

தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். சிறு அளவில், மண்டபங்களில் வைத்து வழிபடலாம். சாதிமத வேறுபாடின்றி வழிபாடு செய்ய வேண்டும்.

தமிழ்த்தாய்க்கு மலர் வழிபாடு, திருவிளக்கு வழிபாடு, பள்ளி எழுச்சி, பாவை நோன்பு, பத்துநாள் திருவிழா என்று இவ்வாறு திட்டமிட்டு, மகளிரும் இளையரும் தொழிலாளரும் அலுவலரும் கூலியாளரும் ஏழை எளியரும் கலந்து கொள்ளும் வழிபாடுகளை நாம் உலகெங்கும் உடனே தொடங்க வேண்டும். அவற்றிற்கான 108 போற்றிகள், பாவை, பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள், தொகுக்கப்பட வேண்டும்; புதியனவாகப் படைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ், தமிழிலக்கியம், பண்பாட்டின் பெருமைகளை ஒவ்வொரு கடைசித் தமிழனும் உணரச் செய்ய இதைத்தவிர வேறு வழி இல்லை. பாடல்கள் எல்லாம் தமிழ் இலக்கிய வரலாறாக, தமிழ் மொழிச் சிறப்புக்களாக, தமிழ் இலக்கியப் பெருமைகளாக, தமிழ்ப் பண்பாட்டு விளக்கங்களாக இருக்கவேண்டும். மகளிர் நாவிலும், பாமர ஏழை மக்கள் நாவிலும் இவை ஒலிக்க வேண்டும்.*

மழலையர் பள்ளி முதல் மேனிலைப் பள்ளிவரை தமிழ்க் கல்வியை மேம்படுத்த, எத்தனையெத்தனை நெறிமுறையுண்டோ அத்தனையும் கண்டு கொள்ளப்பட வேண்டும்; அவை நிரலே கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். இதுவே நம் தலைமையான மொழிப்பணியாகும். வகுப்பு நிலைகட்கேற்ப வெவ்வேறு பாடமேம்பாடு பற்றிய கருத்துரைகள், மாணவர் கையகராதி முதலிய துணை

* பார்க்க: 'தமிழ்த்தாய் பிரபந்தம்', தொகுப்பாசிரியர்: கம்பனடிப்பொடி சா. கணேசன், கிடைக்குமிடம் : கம்பன் அடிசுடி பழ. பழனியப்பன், கம்பன் கழகம், 'சரணம்', V-110/1, அண்ணா, நகர், சென்னை - 600 040.

நூல்கள், பயிற்று கருவிகள் பற்றி ஆராய்ந்து உருவாக்குதல் எனும் துறைகளை நோக்கிச் செயற்பட வேண்டும். ஆசிரியர்கட்கு என வழிகாட்டி நூல்கள், தாய்மொழி இலக்கியம் பண்பாடு பற்றிய சிறுசிறு கையேடுகள் போல்வன உருவாக்கி உலகமெங்கும் பரப்பப்பட வேண்டும்.

தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சி ஆய்வுகள்

மொழியியல், மரபிலக்கணம், இலக்கியம் போல்வனவற்றின் மூலமாகத் தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் பண்பாட்டையும் கற்பிக்கும் நெறிமுறைகளை ஆராயவேண்டும். இம் முயற்சிகள் பயன்பாட்டு ஆய்வுகளாக மலரவேண்டும்.

அமெரிக்க நாட்டு ஒப்பியலறிஞர் ரெனே வெல்லக்கு உணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டிய இலக்கியத்தை, அறிவியல்வழி ஆராயலாமா என்ற கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டு இரண்டும் முரண்பட்டவை அல்ல, ஒன்றற்கொன்று துணைநிற்கக் கூடியவை என மிக விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அவரது 'இலக்கியக் கொள்கை' நூலின் முதல் கட்டுரை இதை அலசி ஆராய்கிறது.

மொழியை அறிவியல் வழி அணுகுவது பாராட்டுக்குரியது. அதே சமயம் மொழியானது உணர்வோடும் வாழ்வோடும் உறவுடையது என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

முற்குறிப்பிட்டது போலத் தமிழன்னை வழிபாடு, தமிழ் ஒளி இயக்கங்கள் மூலமாகத்தான் தமிழகம் முதற்கொண்டு உலகமெங்கும் ஒவ்வொரு தமிழனையும் தமிழுணர்வுடையவனாக ஆக்கவியலும், தமிழைப் பரப்பவும் நிலைபெறுத்தவும் இவை உதவும். மறுபுறம் அறிவியல் வழி ஆய்வுகளால் நாம் புதிய

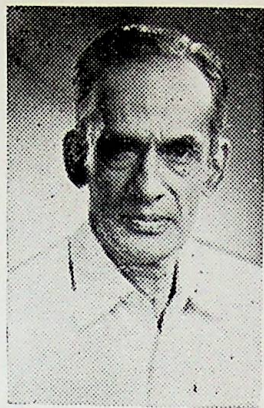
நெறிமுறைகளைக் கண்டு, அவற்றைப் பயன்படுத்தி, தமிழ் மொழிக்கல்வியை மேம்படச் செய்யவேண்டும்.

இன்றுதமிழாசிரியர்மட்டுமேதமிழைப்பற்றிப்பெரிதும் பேசுகிறார். ஏதோ, தமிழ்ப்புலவர் ஒருசிலர், தமிழார்வமுடையோர்க்கு மட்டுமே தமிழ் உரியதுபோலவும் மற்றவர்களெல்லாம்தமிழுக்கு அயலானவர் போலவும் பழகும் நிலை உளது. சுமைதூக்குவோர், தொழிலாளர், அதிகாரிகள், மகளிர் போலும் சமுதாயப் பெரும்பான்மையினருக்குத் தமிழ் பற்றி அக்கறை இல்லை; தமிழ் இலக்கியம் பற்றி எதுவும் அறியார். ஒரு வேளாண் தொழிலாளியிடமோ, ஒரு வீட்டு மனையாளிடமோ தமிழுக்காப்பியம், இலக்கணம், மொழிச் சிறப்பு என்று ஏதாவது பேசிப் பாருங்கள்! பரக்கப் பரக்க விழிப்பர்!

எல்லோரையும் தமிழை அறியச் செய்ய, அறிமுகமாவது செய்யவேண்டும். இங்ஙனம் உணர்வையும் அறிவையும் ஒருங்கிணைத்து, உலகமெங்கும் தமிழ் தழைக்கச் செய்வோம்! பேச்சைக் குறைத்துச் செயலை மிகுவிப்போம்! ஆரவாரத்தைத் தவிர்த்து அடக்கமாகப் பணிசெய்வோம்! 'சொல்லியும் செய்யார் கயவரே' என்ற பழியை அகற்றிச் 'சொல்லாமலே செய்வார் பெரியர்' என்ற பண்பை வளர்ப்போம். 'இயன்றவரை தமிழுக்காக வாழ்வோம்' என்பதே, இப்போதுநாம் தொடங்கும் 'தவம்' ஆகும்.

இக்கட்டுரை, சிங்கப்பூர்த் தமிழாசிரியர் சங்க ஆதரவுடன் வெளிவந்த, 'தமிழ் கற்றல்' இதழின் முன்னுரை ஆகும். (சூலை 1993).





‘தமிழண்ணல்’ என்று பெருமையாக அழைக்கப்படும் இவர் 12-8-1928இல் இன்றைய சிவகெங்கை மாவட்ட நெற்குப்பையில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் இராம. பெரியகருப்பன். சங்க இலக்கிய மரபு பற்றி ஆய்வு செய்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைகளில் 41 ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணி ஆற்றியவர். தமிழக அரசின் நல்லாசிரியர் விருது, சிறந்த நூற்பரிசு, திரு. வி. க விருது பெற்றவர். பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவால் தேசியப் பேராசிரியர், சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்.